

[Dr. H. V. Hande]

[1971 சூலை 22]

say like that whenever the Central Government has failed in its duty or whenever it has transgressed from its norms, whether it is possible for you to give a ruling on this particular matter, so that it may be a precedent. It was clearly a casual attitude with which I fully agree.

MR. SPEAKER: There is no point of order. It is only a translation. Casual attitude has been translated as '*alakshia manappinmai*'. I cannot give you any assurance. There is no point of order in it. Because it is in order, the Speaker has permitted it. It is a matter of translation.

As the Hon. Member Thiru N. Rajangam is not in his seat, the Call Attention Notice given by him is deemed to have been withdrawn.

5. அறிவிப்பு

பேரவைக் கூட்ட நான் நீட்டிப்பு பற்றி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர், களுக்கு ஒன்றைக் கவனத்திற்றுக் கொண்டு வருகிறேன். சட்டப் பேரவை இம்மாதம் 29-ம் தேதி வரையில் கூடுவதாக இருந்தது. இப்போது பார்க்கும்போது, அரசினர் மசோதாக்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்கும், மற்ற அலுவல்களை முடிப்பதற்கும் 29-ம் தேதி வரைக்கும் போதாது. எனவே, இந்த அலுவல்களையெல்லாம் முடிப்பதற்காக சட்டப் பேரவை 30-ம் தேதியன்றும் கூடும் என்பதை இப்பேரவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(6) 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகளின்மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

(அ) நிதி கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்.

(ஆ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 5—ஆவணப் பதிவுத் துறை.

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் பரிவுரையின் மேல்

“கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 99,66,500-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் படவேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Sir, to discuss the grievances of labour employed in Government undertakings, I move the cut motion standing in my name, namely,—

“That the allotment of Rs. 99,66,500 under Demand No. 24—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

1971 சூலை 22]

THIRU K. T. K. THANGAMANI: Sir, to discuss about the necessity for non-intervention of Police in industrial disputes even when there is stay-in-strike or stay-out-strike, I move the cut motion standing in my name, namely,—

“That the allotment of Rs. 99,66,500 under Demand No. 24—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

DR. H. V. HANDE: Sir, to discuss the need on the part of the Government to take an impartial and non-partisan attitude in inter-union rivalries, I move the cut motion standing in my name, namely,—

“That the allotment of Rs. 99,66,500 under Demand No. 24—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே, ஆலை நிர்வாகத் தினர் சட்டங்களுையோ ஒப்பந்தங்களுையோ மீறியதன் காரணமாக நிகழ்கின்ற வேலை நிறுத்தங்கள் சட்டபூர்வமானவையே என்று ஆக்குகின்ற வகையில் சட்டமியற்றப்படுதல் என்பது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 99,66,500-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THE HON. THIRU N. V. NATARAJAN: Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,24,90,300 under Demand No. 5—Registration Department.’

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்: தலைவர் அவர்களே, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் திருவெட்டாறு தொகுதியில், வேர்கிளம்பி (பூவன்கோடு) என்ற இடத்தில் ஒரு பத்திரப்பதிவு அலுவலகம் அமைக்கவேண்டுமென விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 5—அவணப் பதிவுத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,24,90,300-ல் ரூ. 100-ஐக் குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: தலைவர் அவர்களே, நகரச் சொத்துக் களைக் குறைந்த மதிப்பில் பதிவு செய்வதைத் தடுப்பது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 5—அவணப் பதிவுத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,24,90,300-ல் ரூ. 100-ஐக் குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

DR. H. V. HANDE: Sir, to discuss policy, I move—

‘That the allotment of Rs. 1,24,90,300 under Demand No. 5—Registration Department be reduced by Rs. 100.’

திரு. கே. என். குமாரசாமி: தலைவர் அவர்களே, பூமிகளை கிராமச் செய்வதில் கர்ணம் தீர்மானிக்கும் மதிப்பீடு அடிப்படை

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1971 சூலை 22]

யில் இல்லாமல் பழைய கிரய அடிப்படையில் ஸ்டாம்பு பேப்பர் வாங்கி கிரயம் செய்து செட்டில்மெண்ட், பாக சாசனம் செய்வது போன்ற ஏற்பாடுகள் செய்வது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 5—ஆவணப் பதிவுத் துறை என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,24,90,300-ல் ரூ. 100-ஐக் குறைக்க வேண்டும்” என்ற வொட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தொழிலாளர் நலத் துறை மானியம், பத்திரப் பதிவுத் துறை மானியம் ஆகிய இரண்டு மானியங்கள் இருக்கின்றன, இரண்டரை மணி நேரம் இருக்கிறது. இரண்டையும் ஒன்றாக விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளலாமா? அல்லது ஒவ்வொன்றாகத் தனித் தனியாக எடுத்துக்கொள்ளலாமா?

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : தலைவர் அவர்களே, இரண்டையும் ஒன்றாகவே எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இரண்டு மானியக் கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் ஒன்றாகவே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

* மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, வேலை தேடித்தரும் பணிகளுக்குத் தேவைப்படும் நிதி ஒதுக்கமும் கோரிக்கை எண் 24—தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்கள் என்ற கோரிக்கையில் சேர்ந்துள்ளது. தொழிலாளர் நலத்துறை, வேலைவாய்ப்புப் பயிற்சி இயக்குநர் அலுவலகத்தின் தொழிலாளர், வேலை வாய்ப்புப் பிரிவுத் துறை ஆகியவை 1970-71-ல் ஆற்றிய பணிகளை விவரிக்கும் ஆய்வுரை @ அவைமுன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதைக் கண்ணுறுமாறு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதுடன் சட்டப்பேரவை நடவடிக்கையிலும் இதைப் பதிவு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டு ஒரு சில விவரங்களை மட்டும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

“வளரக் தொழில் ! வாழ்க தொழிலாளர் !” என்ற குறிக்கோள் தான் தமிழக அரசின் தொழிலாளர் கொள்கையாகும். அதாவது தொழிலாளர்கள்-தொழில்துறைகளிடையே நல்லுறவை வளர்த்து அதன் வாயிலாக ஒட்டுமொத்தமாகச் சமுதாயத்திற்கும் நாட்டுக்கும் நல்வாழ்வை அளிப்பதென்பது அரசின் திட்டவாட்டமான கொள்கையாகும்.

இந்த அடிப்படையில் தமிழக அரசின் தொழிலாளர் நலத்துறையின் பணியினை நடுநிலையிலிருந்து ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஏறத்தாழ தொழிலாளர் நல அரசாக, சமதர்மக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் அரசாக மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கி வருவதை உணரக்கூடும்.

@ 125-192-ம் பக்கங்களில் முதல், இரண்டாவது இணைப்புகளாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

1971 சூலை 22] [திரு. என். வி. நடராசன்]

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் தலைமையில் அமைந்த நாளி
லிருந்தும், தொடர்ந்து கலைஞர் அவர்கள் தலைமையில் இயங்கி
வரும் கழக அரசு தொழிலாளர்கள் தங்களின் நியாயமான உரிமை
களைப் பெறுவதில் அவர்களுக்குப் பெருந்துணையாக இருந்து
வருவதை யாரும் மறுக்கமுடியாது என்பதே எனது பணிவான
எடுத்துக்காட்டாகும். எனினும் அதிதீவிரவாதிகள் என்று
சொல்லிக்கொள்பவர்கள் அங்கும் இங்குமாக அரசியல் கண்ணோட்
டத்தை நினைவில்கொண்டு நம் மாநிலத்தில் வளர்ந்து வரும்
தொழில் வளர்ச்சியையும், தொழிலதிபர்கள்—தொழிலாளர்கள்
நல்லுறவையும் கெடுத்து, சமுதாயத்திற்கு அரசு செய்யவேண்டிய
கடமைகளுக்கும் மறைமுகமாக பாதகங்களை விளைவித்து வருவதை
வருத்தத்துடன் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் தொழிலாளர்கள் நடத்திய கிளர்ச்
சுகளை அடக்குவதற்குக் கழக அரசு அடக்குமுறையைப் பிரயோ
கித்ததில்லை. அதற்குப் பதிலாக முதல்வர் அவர்களும், தொழி
லாளர் நலத்துறை அமைச்சரும் தொழிலதிபர்கள்-தொழிலாளர்
களின் பிரதிநிதிகள் ஆகிய இருதரப்பினரையும் கலந்து பேசி
தொழிலாளர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகள் பெற்றுத்தரப்
பட்டு வருகின்றன என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

தமிழக அரசு அடக்குமுறையை நம்பியிருப்பதைவிட
அன்பினையும், நற்பண்பினையும் கலந்து பேசி பிரச்சினைகளுக்குத்
தீர்வு காணுவதிலும் அழுத்தமான நம்பிக்கையைக் கொண்டிருக்
கிறது. அதே கொள்கையின் வழி நின்று தமிழ் நாட்டுத் தொழி
லாளர் தோழர்களின் வாழ்வில் உற்சாகமும், மனநிறைவும் ஏற்
படும்வகையில் மேலும் பல வாய்ப்பு வசதிகளைச் செய்து தரும்
வகையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்கள் அரிய கருத்தினை
வழங்கவேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆவணப் பதிவுத்
துறை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு* ஒன்று இப்பேரவை
முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்துறை இம்மாநிலத்தில் மிகத்
தொன்மை வாய்ந்த துறைகளில் ஒன்று என்பதையும், மிக இன்றி
யமையாத பணியை நிறைவேற்றி வருகின்றது என்பதையும்
மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நன்கறிவர். 1970-71-ம் ஆண்டில் இத்
துறை ஈட்டிய வருவாய் ரூ. 17.50 கோடி ஆகும். முத்திரைத்தாள்
தீர்வையின்கீழ் ரூபாய் 14.25 கோடியும், ஆவணப் பதிவுக் கட்ட
ணம் மற்றும் இதர கட்டணங்களின்கீழ் ரூ. 3.25 கோடியுமாகும்.
1970-71-ம் ஆண்டில் இத் துறையின் செலவினம் ரூ. 1 கோடியாகும்.

2. பதிவுத் துறையில் தற்பொழுது நடைமுறையிலிருந்து வரும்
கோப்பு முறை செயல்படும் வகையில் அபிவிருத்தி செய்வது
குறித்தும் இந்திய பதிவுத் துறைச் சட்டத்தின் நிர்வாகம்

* 193-199-ம் பக்கங்களில் மூன்றாவது இணைப்பாக அச்சிடப்
பட்டுள்ளது.

[திரு. என். வி. நடராசன்]

[1971 சூலை 22]

குறித்தும் உறுப்பினர்கள் தங்களின் மேலான கருத்துக்களைக் கூறுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றேன். உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களுக்கும் யோசனைகளுக்கும் இந்த அரசு மிகுந்த கவனம் செலுத்தி ஏற்க வேண்டியவற்றை ஏற்று எங்கெல்லாம் இயலுமோ அங்கு செயல்படுத்த முயலும் என்று உறுதி கூறுகின்றேன்.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கட்சியிலே தரப் பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணைகளை வலியுறுத்துகின்ற நேரத்திலே என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு முன்னரே ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த மாநிலத்தினுடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சர் மிகச் சாதாரணக் குடும்பத்திலே பிறந்து, தொழிலாளியாக இருந்து, தொழிற்சங்கவாதியாக இருந்து தொழிலாளர்கள் மேம்பாடு அடையவேண்டுமென்ற நல்ல கருத்தைக் கொண்டவர்கள் என்ற காரணத்தினாலே இங்கே சொல்லப்படுகின்ற கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக தொழிற்சாலைகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. தொழிற்சாலை ஆய்வாளர்கள் இருக்கின்றார்கள், ஆய்வுப் பணியை வெகுவாக அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வேன். இன்னும் பயனுள்ள வகையில் ஆய்வு நடைபெறவேண்டும். 6,000 தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன, அவற்றிலே பத்தாயிரம் ஆய்வுகள்தான் நடைபெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆய்வுகள் இன்னும் அதிகமாக நடைபெறவேண்டும்.

தொழிற்சாலை சட்டத்தை மீறுகின்ற தொழிற்சாலைகளுக்குச் சில ரூபாய்கள் மட்டும் அபராதம் விதிக்கின்ற காரணத்தினாலே அவர்கள் அதைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தண்டனையாக பெட்டிரண்ட் பணிஷ்மெண்ட்டாக அவர்கள் மேலும் அப்படிப்பட்ட குற்றத்தைச் செய்யாத அளவுக்கு அளிக்க வேண்டும். அதற்காக விதியை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மரணத்திலே முடியாத விபத்துக்கள் 1969-79 ஆண்டிலே நான்கு ஆயிரம் விபத்துக்கள் அதாவது 15% அதிகமாகியிருக்கின்றன. இது மிகவும் அபாயமான நிலைமையைச் சட்டிக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. தொழிற்சாலைகள் பாதுகாப்புபற்றி சேப்டி கவுன்சில்கள் அமைத்து இருக்கிறார்கள். அதற்காகப் பரிசுகள் வழங்குகிறார்கள். இருந்தபோதும் விபத்துக்கள் அதிகரித்து இருக்கின்றன. 6 ஆயிரம் தொழிற்சாலைகளிலே 300 ஆலைகளிலேதான் பாதுகாப்புக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மீதம் ஏன் அமைக்கப்படவில்லை என்று தெரியவில்லை. பாதுகாப்புத் திட்டங்களில் பயிற்சி வகுப்புகள் நடக்கின்றன. இந்த பாதுகாப்புப் பயிற்சி வகுப்புகள் ஒவ்வொரு

1971 சூலை 22]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

ஆண்டும் நடத்தப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன். பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செயல்படுத்தாத நிர்வாகங்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் தன் கொள்கையாக ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் அமைக்கும் கருத்தை அரசு பரிசீலித்து வருகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. அரசும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அமைச்சர்களும் அடிக்கடி சொல்கிறார்கள். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் வேண்டுமென்று ஆதரித்துப் பேசி வருகிறார்கள். ஆனால் இதைச் சொல்வதோடு மட்டும் நின்றால் பயன் இல்லை. இதைச் செயல்படுத்திக் காட்டியாக வேண்டும். இதற்கான கொள்கை கடந்த 15 ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டிலே சொல்லப்பட்டு வருகிறது. தேசிய லேபர் கமிஷன் முன்னாலே சொல்லப்பட்டு அதுவும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. சிறந்த ஜனநாயக மரபுக்கு ஒத்தவகையில் தொழிலாளர்களிடையே வாக்கெடுப்பு நடத்தி அதன் மூலம் பெரும்பான்மையான தொழிலாளர்கள் எந்தச் சங்கத்தை ஏற்கிறார்களோ அதை, பார்கையினிங் ஏஜெண்ட் என்ற அளவில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையை அமல்படுத்த அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

அடுத்து, தொழில் தகராறுகளைப் பைசல் செய்யும் முறைகளிலேயும், மற்ற வகைகளிலேயும் பாரபட்சமின்றி நடக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன். போலீசார் இந்தத் தொழில் துறையிலே தலையிடும் நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தில் சில தொழிலாளர்களை சஸ்பென்ட் செய்துவிடுகிறார்கள். உடனே அவர்கள் வெளியே போகவேண்டும், இல்லையென்றால் போலீசார் கைது செய்வார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். சிலயிடங்களில் இப்படி நடைபெறுகிறது, ஆனால் சிலயிடங்களில் சில சங்கமாக இருக்கும்பொழுது தலையிடுவதில்லை. சங்கத்தைப் பார்த்து, வண்ணத்தைப்பார்த்து தலையிடும் நிலைமை இருக்கிறது. இவ்வாறு போலீசார் தலையிடுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

தொழில் தகராறுகள் எழுகின்றன. ஏராளமான தொழில் தகராறுகள் எழுகின்றன. இதற்கென இலாக்கா இருக்கிறது. ஆனால் தொழில் தகராறுகள் தீர்வதில் மிகுந்த காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இது பலமுறை சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட தாமதம் வருகிறது. தகராறுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலே, சம்பளப் பிரச்சனையாயிருந்தால் இத்தனை நாட்களிலே முடிய வேண்டும், அல்லது வேலை நீக்கப் பிரச்சனை என்றால் இத்தனை நாட்களிலே முடிய வேண்டும் என்று வரையறை செய்ய வேண்டும். வேலை நீக்கத் தகராறுகள்கூட ஆண்டுக்கணக்கிலே இழுத்துக்கொண்டுவருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. சில தகராறுகளை அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்கும் கொண்டு சென்றிருக்கிறேன். இப்படியிருந்தால் தொழிலாளர்களுக்கு இந்தத் துறையிலே நம்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 22]

பிக்கையற்றுப் போகும். வேலைநிறுத்தங்கள் அதிகரித்திருக்கின்றன, வேலையிழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம் முதலாளிகள் சட்டங்களை மதிப்பதில்லை, தொழிலாளிகளை மதிப்பதில்லை என்று ஒரு புறமிருந்தாலும், தொழிலாளர் இலாக்காவினால் பிரச்னைகள் உடனடியாகத் தீரும், நியாயமாகத் தீரும் என்பதில் தொழிலாளர்களிடையே உள்ள நம்பிக்கைக் குறைவும் இதற்கு ஒரு காரணம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே, தொழில் தகராறுகள் உடனுக்குடன் தீர வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

இதிலே இன்னொன்று, லேபர் ஆபீசர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். லேபர் ஆபீசர்கள் இதில் எந்த அளவிற்குத் திறமை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தொழில் தகராறைத் தீர்ப்பது என்றால் அதிலே டேக்ட் அவசியம், மிகுந்த ஈடுபாடு அவசியம். இவைகளெல்லாம் இருப்பவர்களாகப் பார்த்து லேபர் ஆபீசர்களைப் போடும் முறையை அமைத்திட வேண்டும். இதனைச் சொல்லும்பொழுது என்னுடைய கோவையைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு பிரச்னை. லேபர் ஆபீசர் 1 இருக்கிறார். அவர்தான் பஞ்சாலைப் பிரச்னையைக் கவனிக்கிறார். ஆனால் லேபர் ஆபீசர் 1 என்பது ஸ்பிரிங் போர்டாக, ஏ.சி.எல்.-க்கு ஸ்பிரிங் போர்டாக இருக்கிறது. அதாவது வழிநடைப்பாதையாக லேபர் ஆபீசராக வருகிறார்கள், 6 மாதம், 1 வருஷம் என்று இருப்பார்கள். உடனே போய்விடுவார்கள். ஸ்பின்னிங் ரோலிங் என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்குள்ளே மேலே வந்து விடுகிறார்கள். இப்படிப் போவதால் ஆண்டுக்கணக்கிலே தொழில் தகராறுகள் நீடிக்கின்றன. எனவே இதற்காக அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் ஆப் லேபர் என்று கோவையிலே போட்டு அவரே இவ்வேலையைச் செய்ய வேண்டுமென்ற முறையினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

கோவையைப் பொறுத்தவரையில் பலயிடங்களில் கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. லேபர் ஆபீசர் ஆபீஸ் வெகு தூரத்திற்கு அப்பாலே இருக்கிறது, டி.சி.எல். ஆபீஸ் ஒருபுறத்திலே இருக்கிறது, ஃபேக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் ஆபீஸ் இன்னொரு புறத்திலே இருக்கிறது. இவைகளை ஒரு மையமான இடத்திலே அரசாங்கம் தனியாகக் கட்டிடத்தைக் கட்டியும், அலுவலர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டியும் கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெறுகின்றன. வேலைநிறுத்தம் நடந்த பிறகு கம்பெனையின்ட் போய் லேபர் ஆபீசர் வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் போக்குவரத்து வசதி செய்து கொடுத்தால், முக்கியமான இடங்களில் ஜீப் கொடுத்துவிட்டால் வேலைநிறுத்தம் செய்தவுடனே நேரடியாகச் சென்று, முதலாளிகளுடைய காரைக் கடன் கேட்கத் தேவையில்லாமல் நேரடியாகச் சென்று தீர்க்க வழியேற்படும் என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

1971 ஆலை 22] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

அடுத்து இன்னொன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். லேபர் கமிஷனர் ஆபீஸ்களுக்கு நாங்களெல்லாம் போகிறோம். அங்கே உட்காரக்கூட நல்லமுறையில் இடமில்லை. தரையில்தான் உட்கார வேண்டும். நாற்காலிகூடப் போடவில்லை, பலயிடங்களில் அப்படியிருக்கிறது, என்ன கருதி அப்படி வைத்திருக்கிறார்களோ தெரிய வில்லை. லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் 'சின்டரெல்லா'வாக, மூத்தாள் பிள்ளையாக இருக்கிறது. கமிஷனர் ஆபீஸ் இப்பொழுது கீழேயிருந்து மேல்மாடிக்குப் போய் இருக்கிறது, ஆனால் அங்கே முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. லேபர் ஆபீஸ்களில் உட்கார நாற்காலிகள் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பேமெண்ட் ஆஃப் வேஜஸ் ஆக்ட் இருக்கிறது. கோவையிலே பல ஆலைகளிலே சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. மாதக் கணக்கில் அப்படியிருக்கிறது. டி.சி.எஸ். இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஆயிரம் வேலைகள் இருக்கின்றன. அவர்களே பார்ப்பது என்றால் மாதக் கணக்காகும். குறைந்தபட்சம் ஒட்டுமொத்தமாக சம்பளம் தாமதப்படும் வழக்குகளையாவது சம்மரி டிஸ்போசல் செய்யும் நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன். குஜராத்தில் ஒரு சட்டம் செப்டிம்பர் 69-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் என்று நினைக்கிறேன், சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதால் அல்லது ஒப்பந்தங்களை நிறைவேற்றாத காரணத்தினால் வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றால் அதை சட்டபூர்வமாகக் கருதப்பட வேண்டுமென்று சட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதே போல் இங்கேயும் செய்தால் நல்லது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த பிராவிடெண்ட் பண்ட் பாக்கி. அமைச்சரவர்களும் அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு கோடிக்கு மேலே நிலுவையிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படியிருப்பதால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்து வைத்து இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்கும் அந்தப் பணத்தை முதலாளிகள் உடனடியாகக் கட்டவில்லையென்றால் இதற்காக உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து, கொஞ்சமும் தாட்சண்யம் காட்டாமல் வசூலிக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் வழக்குத் தொடர்வதற்குச் சீபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

பிராவிடெண்ட் ஃபண்ட் கான்ட்ரிபியூஷன் 8 பர்சென்ட் என்பதை 10 பர்சென்டாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன். அதற்கு வட்டி விகிதம் 5.70 என்று இருக்கிறது. அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். 5.50 ஆகயிருந்ததை 5.70 ஆக மாற்றியதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இது குறைவு, வட்டி விகிதம் பொதுவாக அதிகமாக இருக்கும் காலத்தில் இது குறைவானதாகும். தொழிலாளர்கள் சேமித்து வைப்பதற்கு 10 ஆண்டுகள், 15 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதற்குள்ளே பணத்தினுடைய ரியல்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 22]

வேல்பூ குறைந்து போகிறது. ஆகவே வட்டிவிகிதத்தை நிச்சயமாக அதிகமாக ஆக்கி, 9 பர்செண்டாகவாவது உயர்த்த வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரிடம் இந்த அரசு வலியுறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

ஈ.எஸ்.ஐ. அரியர்ஸ் பல முதலாளிகள் வைத்திருக்கிறார்கள். இதையும் உடனடியாக வசூலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளியைப் பற்றி சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் ஆராய்ந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே 13.2 புள்ளி குறைந்திருப்பதாக ஆராயப்பட்டு, 70 பிப்ரவரியிலேயிருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியென்றால் பழைய பாக்கிகள் என்ன ஆவது? ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் 500, 600 ரூபாய் வரை இருக்கும். அதை முதலாளிகள் வழங்கவேண்டும். அதை வழங்கச் செய்வதற்கு அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக, கடைச் சிப்பந்திகள் சட்டத்தில் சில திருத்தங்கள் அவசரம் அவசரமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன். அதிலே, கடைச் சிப்பந்திகள் சட்டத்திலே வேலை நீக்கத்தை எதிர்த்து, கமிஷனருக்கு அப்பீல் செய்வதிலிருந்து கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு விதிவிலக்கு தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விதிவிலக்கை அகற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

அடுத்து, இன்னொன்று, இந்தச் சட்டத்தின்படி டி.சி.எஸ்., டாகுமெண்ட்ஸ், தஸ்தாவேஜுகளை, சாட்சிகளைக் கட்டாயமாகக் கோரிப் பெற உரிமை வழங்கப்படவில்லை. இதனால் அந்த வழக்குகளுக்கு இடைஞ்சல்கள் வருகின்றன. எனவே அதற்கான உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, அந்தத் தீர்ப்புகளை முதலாளிகள் அமல்படுத்தவில்லை. யென்றால் அமல் படுத்தச் செய்ய அதிலே வழி கிடையாது. அதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மாநில அரசுக்கு லேபர் அட்வைசர் ஒருவரை, தொழிலாளர் வழக்குகளில் நல்ல அனுபவம் பெற்ற ஒருவரை பார்ட்டைமாகவாவது போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன். அது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஏனென்றால் ஏராளமான சட்டங்கள் வருகின்றன, அவைகளைப்பற்றி அரசுக்கு ஆலோசனை சொல்லவும், செய்ய வேண்டிய சட்டங்களைப் பற்றி ஆலோசனை கூறவும் அது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டிங்கிழ் உள்ள மினிமம் வேஜஸ் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. ஸ்டார்வேஷன் வேஜசாக போடப்படுகிறது. மினிமம் என்றால் அதற்குக் கீழே போகக் கூடாது என்பதற்காகப் போடப்பட்டது. மினிமம் வேஜஸ் கமிட்டிகளின் வேலை டி.சி.எஸ்-லிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கு ஆயிரம்

1971 சூலை 22] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

வேலைகள், பேமென்ட் ஆப் வேஜஸ் ஆக்ட், ஓர்க்மென்ஸ் காம்ப்ளன்சேஷன் ஆக்ட் இப்படிப் பட்டவைகளுக்கு அவர்தான் அதாரிட்டியாகவிறுப்பதால் தாமதம் ஏற்படுகிறது. தனியாக டி.சி.எல். போடுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

வேலை இல்லாதவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. வேலை இல்லாதோர் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் கொண்டு வரப்படும் என்று வெகு நாட்களுக்கு முன்பே சொல்லப்பட்டது. அதை இந்த அரசு உடனடியாகக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். வேலையில்லாமல் பலர் இருக்கிறார்கள்; வேலையில் இருப்பவர்கள் வேலையற்றுப் போகிறார்கள். கோவையில் பல மில்க்கை மூடிய காரணத்தால் பல தொழிலாளர்கள் தவிக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டு வர வேண்டும்.

கிரகஸிடி என்று இருக்கிறது. பஞ்சாலைகளில் வேலை செய்வோருக்குத் தருகிறார்கள். பெரிய தொழிற்சாலைகளில் ஓய்வு பெறும்போது அடிப்படைச் சம்பளத்தை வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி இல்லாமல் மொத்தச் சம்பளத்தையும் வைத்து ஒரு வருட சர்வீசுக்கு ஒரு மாதச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கான முறையில் அரசு சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். அது எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும்.

* இ.எஸ்.ஐ. திட்டத்தின்படி சிங்காநல்லூரில் இ.எஸ்.ஐ. ஆஸ்பத்திரி 500 படுக்கைகள் கொண்டதாக ஆரம்பிக்க முடிவு செய்து இப்போது 300 தான் இருக்கிறது. அதை 500 ஆக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்னையில் 625 படுக்கைகளாக உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். இந்தச் செலவை மத்திய அரசு மாநில அரசு எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளுவதாக இருந்தாலும் சரி, மற்ற மக்களுக்குக் கொடுக்கிற மருத்துவ வசதியை இவர்களுக்கும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இவர்களும் அரசாங்கத்திற்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். சோமனாரினம், பல்லடத்திலும் டிஸ்பென்சரி களும் தொடங்க வேண்டும்.

வீட்டு வசதி செய்து தருவது எவ்வளவு முக்கியமானது என்று சொல்லத் தேவையில்லை. போன ஆண்டில் 12 வீடுகள் மட்டுமே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அரசாங்கத்தின் முயற்சியால் இந்த ஆண்டு 112 வீடுகள் கட்டவும், கூட்டுறவுத் துறையில் 65 வீடுகள் கட்டவும் திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது. இது இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கும் என்று புரியவில்லை. நேரம் இல்லாததால் புள்ளி விவரங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. 1970-ம் ஆண்டில் 28,000 ரூபாய் தான் செலவழித்திருக்கிறார்கள். 1.23 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டதில் அவ்வளவுதான் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஒதுக்கப்படுகின்ற பணத்தைச் செலவழிக்க முன்வர வேண்டும். வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீட்டில் 9 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீட்டு வசதிப் பிரச்சினை முக்கியமானது என்ற வகையில் அமைச்சர் அவர்கள் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டாவது

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1971 சூலை 22]

தொகையை அதிகப்படுத்தி கூட்டுறவு முறையில் வீடுகளைக் கட்டுவதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த அளவோடு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் மானியத்தில் பேசுகின்றபோது எங்களைப் போன்ற சிலர் பல்லாண்டு காலமாகத் தொழிலாளர்கள் பகுதியிலேயே பல முறையில் பணியாற்றி வந்துள்ளதைப் போன்று இன்றைக்கு அமைச்சராக இருக்கக்கூடிய என் லி. என். அவர்களும் தொழிலாளியாக இருந்து, பல தொழிற் சங்கங்களில் எல்லாம் ஈடுபட்டு தொழிற் சங்கத் தலைவர் சிங்கராவேலர் போன்றவர்களோடு எல்லாம் செயல்பட்டவர்கள் ; மே தினத்தை அந்தக் காலத்திலேயே கொண்டாடியவர்கள் என்ற அடிப்படையின் விஷயங்களை உங்கள் சார்பாக அனைவருக்கும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நாங்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பல இருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பேசமுடியாமல் போனாலும் கூட, அதைப் பற்றியெல்லாம் பரிசீலனை செய்து அதற்கான நடவடிக்கையை அரசு எடுக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

நாங்கள் பிரதானமாக வலியுறுத்த விரும்பும் வெட்டுப் பிரேரணை போலீசுடைய தலையீட்டைப் பற்றியதாகும். அதைப் பற்றி நான் பின்னால் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தமிழகம் இந்தியாவிலேயே மூன்றாவது பெரிய தொழில் கேந்திரமாக மதிக்கப்பட்டு இப்போது தொழிற்சாலைகள், குறிப்பாக பஞ்சாலைகள், சர்க்கரை ஆலைகள், சிமென்ட் தொழிற்சாலைகள், கெமிக்கல்ஸ் போன்ற பெரிய தொழில்களில் இருந்து, தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் இலட்சத்திற்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள், பிடி, கைத்தறி டானரி, முனிசிபல் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன், செர்வீசிங் போன்ற தொழில் செய்யக்கூடியவர்களும் ஏராளமாக இருக்க இவர்கள் எல்லோரையும் பாதுகாக்கக் கூடிய பொறுப்பு அரசுக்கு இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளர்களை எல்லாம் இரண்டு மூன்று பிரிவிலே பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

அப்படிப் பார்க்கும்போது ஆர்கனைஸ்டி இன்டஸ்ட்ரிஸ் இருக்கிறது. அதிலே இன்றைக்குத் தொழிற்சங்கங்கள் ஓரளவு அமைக்கப்பட்டு அதிகமான பல சச்சரவுகள், தகராறுகள் வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஆர்கனைஸ்டி இன்டஸ்ட்ரிசைப் பொறுத்தவரையில் குறைந்த பட்ச தேவைக்கு அடிப்படையான சம்பளங்கள் பல இடங்களில் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. தொழிலாளர்கள் என்று சொல்லும்போது பாங்கு சிப்பந்திகள், எல்.ஐ.சி. சிப்பந்திகள், சர்க்காரில் பணியாற்றக்கூடியவர்கள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரையும் தொழிலாளர்கள் என்ற வகையில் தான் பார்க்க வேண்டும். ஒரு காலத்தில் தொழில் செய்யக் கூடியவர்களுடைய கரத்திலும், கருத்திலும் பணியாற்றி வந்த இந்த இலாக்கா அருளுகூர்ந்து இவர்களுடைய பிரச்சினைகளை எல்லாம் இன்று கவனித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

1971 ஜூலை 22] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

அப்படிப் பார்க்கின்றபோது நாட்டில் பாங்கு சிப்பந்திகளில் நான்காம்தர சிப்பந்திகள் ரூ. 247-490 வரையில் ஊதியம் பெறுகிறார்கள். ரிசர்வ் பாங்கில் 265-523 ரூபாய் கொடுக்கப் படுகிறது. ஸ்டீல் தொழிலில் 247 கிடைக்கிறது. இன்றைக்கு அரசாங்கம் குறைந்த பட்ச தேவைக்கேற்ற அந்த அளவு சம்பளத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் இருந்தால்தான் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் எந்தவிதமான அதிருப்தியும் ஏற்படாமல் செயல்பட முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

போலீஸ் தலையீட்டைப் பொறுத்தவரை தொழிற் தகராறுகளில் போலீஸ் தலையிடக்கூடாது என்று எல்லா மத்திய தொழிற்சங்க ஸ்தாபனங்களும் சொல்லுகின்றன. பலாத்காரமான நடவடிக்கை வருகிறது, ஆகவே, போலீஸ் தலையிடுகிறது என்று அரசு சொல்லலாம். ஸ்டான்டர்டு மோட்டார் தொழிற்சாலைப் பற்றிப் பல பேர் பேசினார்கள். இன்றைக்குப் போய் விசாரித்தாலும் 2 சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் 4 கான்ஸ்டபிள்கள் மானேஜ்மென்ட் சவுத்ரி சொல்லுவது போல் தொழிலாளர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற முறையிலேயே நடைபெறுகிறது என்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். போலீசாருக்கு அதிகாரம் கொடுத்து விட்டால் தங்களுடைய நிலையைப் பாதுகாக்கும் முறையில் எல்லாம் அங்கிருக்கக்கூடிய நிர்வாகம் செய்ய அரசுப்பித்து விடுகிறது. யார் பேரிலும் குறை இல்லை; அந்த மாதிரி நிலையை ஏற்படுத்தக் கூடாது.

இங்கே ஒரு ஹைகோர்ட் தீர்ப்பு வந்தது. தமிழக அரசு கூட 1967-68-ம் ஆண்டு அந்தத் தீர்ப்பைக் கண்டித்தார்கள். ரொம்ப விநோதமான தீர்ப்பு செல்பார்க் தீர்ப்பு. ஜட்ஜ் பெயரைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அரசைக் கலந்து கொள்ளாமல் உள்ளிருப்பு வேலை நிறுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்களை வெளியேற்ற போலீசை எவலாம். அந்த முறையில் இன்றைக்கு ஊட்டியில் இருக்கக் கூடிய போட்டோ பிலிம் கம்பெனியில் உள்ளிருப்பு வேலை நிறுத்தம் செய்த 105 தொழிலாளர்கள் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது அடுத்த செக்ஷனில் இருப்பவர்களும் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். சுமமா இருக்கிற சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டி என்ற மாதிரி அமைதியாக இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு ஆத்திரம் ஊட்டக்கூடிய முறையில் தீர்ப்பு இருக்கிறது. அந்தத் தீர்ப்பு அமலாக்கப்படாத முறைக்கு தடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

போலீஸ் எப்படி எப்படி எல்லாம் தலையிடுகிறது என்பதைப் பற்றி இந்தச் சபையில் 23 தடவை எழுப்பி இருக்கிறோம். போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது போலீசார் அயிரக்கணக்காகப் போய் வளைத்துக் கொள்வது அந்த முதலாளிகளைப் பாதுகாப்பதாக இருக்குமே தவிர,

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1971 சூலை 22]

தொழிலாளர்களைப் பாதுகாப்பதாக இருக்காது. பலாத்காரம் ஏற்படுகிறது என்ற முறையில் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாகவும் வரலாம். தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமாக எக்காரணத்தைக் கொண்டும் போலீசைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதை மீண்டும் ஒரு முறை வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் வேலை நிறுத்தத்தைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை. 1946-ம் ஆண்டில் இந்தியா பூராவும் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது.

Ten million man days 'lost'. What was the effect of 1946 strike?

1947-ல் சுதந்திரம் கிடைக்க அதுவும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. 1966-ம் ஆண்டில் இருந்து தொடர்ந்து ஒரு கோடி வேலை ஆள் நஷ்டம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. 1967-ல் அரசியல் மாறுதலால் அப்படி ஏற்பட்டது. 1957-ல் தொடருகிறது, 1968-ல் தொடருகிறது, 1969-ல் தொடருகிறது, 1970-ல் தொடருகிறது, 1971-ல் அரசியல் மாறுதல் காரணமாக இப்போதும் தொடருகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக, அவர்கள் தங்களுடைய காரியத்தை நிலைநாட்டும் முறையில் அரசு ஆதரவாக நிற்பார்கள் என்று அறிவோம்.

ஆகவே, இந்த வேலைநிறுத்தத்தைக் கண்டு நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. 1970-ம் ஆண்டில் பத்து லட்சம் வேலை நாட்கள் நஷ்டமாகியிருக்கிறது. 1968-ம் ஆண்டில் 20 லட்சம் வேலை நாட்கள் நஷ்டமாகியிருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டில் இதைவிடக் கூடலாம். ஆகவே, அதைக் கண்டு நாம் அச்சப்பட வேண்டியதில்லை. அரசு செய்யவேண்டிய வேலைகள் பற்றி ஒன்றிரண்டு கூறலாம் என்று கருதுகிறேன்.

க்ராசுவிட்டி பற்றி (gratuity) எனக்கு மூன்று பேசிய உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதுபற்றிய சட்டம் ஏற்கனவே கேரளாவில் வந்து விட்டது. அரை மாத சம்பளமாவது கிராசுவிட்டியாக கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் அது ஒரு மாதமாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அந்த முறையில் ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிக் கொண்டு வந்து கண்கரன்ட் சப்ஜெக்ட் என்றிருப்பதால் அதை மத்திய அரசுக்கு அதன் ஒப்புதலைப் பெறவேண்டுமென்றால் அப்படி அவர்களின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பி வைத்தால் தமிழ் நாட்டு மக்கள் அதைப் பாராட்டுவார்கள்.

கேரளாவில் இன்னொரு சட்டமும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. சம்பள போர்டு தீர்ப்புக்களை அமலாக வேண்டும். இங்கு, மோட்டார் தொழிலாளர்கள் சம்பள போர்டு தீர்ப்பு வந்து அதை அமுல்படுத்தவேண்டுமென்று எவ்வளவோ பேச்சுக்கள் நடத்தியும் கூட, அது செய்யப்படவில்லை. ஆகஸ்ட் 31-ம் தேதிக்குள்ளாக அதை எல்லா முதலாளிகளும் அமல்படுத்தவேண்டும். அப்படி

1971 சூலை 22] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

அமல்படுத்தவில்லையென்றால் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுப்போம் என்று அமைச்சர் அவர்களும் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரலாம்.

Fair wages to Transport Workers' Act என்று ஏற்கனவே கேரள சர்க்கார் ஒரு அவசரச் சட்டத்தைப் போட்டு சட்டமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சர்க்கார் ஊழியர்கள், மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள், ரெயில்வே ஊழியர்கள் இவர்கள் சஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டால் அந்தக் காலத்திற்கு அவர்களுக்கு ஊதியம் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி எந்தத் தொழிற்சாலையிலும் இன்றைக்கு தொழிலாளர்கள் சஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டால் ஊதியம் கொடுப்பதேயில்லை. இரண்டு ஆண்டுகள் கூட சஸ்பென்ஷனில் இருக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட காலங்களில் அவர்களுக்கு அரைச் சம்பளமாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று Regulation of Discharged Workers Bill என்றதொரு மசோதாவைக் கேரள அரசு தயாரித்து அதை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி கீழ்த்தட்டில் உள்ள பலவிதத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவ்விதமான வாய்ப்பு வசதி கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக வொர்க்கேர்ஸ் வெல்பேர் பன்ட் ஆக்ட் என்ற சட்டத்தைத் தயாரித்து அதையும் மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரியான ஒரு சட்டம் மஹாராஷ்டிராவிலும் இருக்கிறது. அதே மாதிரியானதொரு சட்டத்தை நாமும் கொண்டு வருகிறோம் அல்லது அப்படிப்பட்ட தொரு மசோதாவை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களேயானால் பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

அடுத்து, First annual report of Relief undertakings of Special Provisions Act, 1959. நமக்கு வந்திருக்கிற அந்த ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தால் அதன்படி நான்கு மில்கள் லாபத்தில் தான் நடந்திருக்கின்றன. மதுரை ராஜா மில்ஸ், ராஜபாளையம் ஷண்முகர் மில்ஸ், பாலராமவர்மா மில்ஸ் போன்ற மில்களை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளைத் துரிதமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழில் தகராறு ஏற்பட்டால் அதன் பேரில் ஒரு செட்டில்மென்ட் ஆனவுடன் உடனடியாக கேஸ்களை வாபஸ் வாங்கவேண்டும். சென்ற ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் போர்ட் டிரஸ்டியல் ஒரு ஸ்ட்ரைக் நடந்தது. அதில் செட்டில்மென்ட் ஆகிவிட்டது. கேஸ் இன்றைய தினம் வரை இருந்து வருகிறது.

அடுத்து, பிடித் தொழிலாளர்களின் பாதுகாப்பிற்காகத் தமிழ் நாடு ஒரு சட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறது. அது 1966-ல் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த ஒரிஜினல் மசோதாவை என்னைப் போன்றவர்கள் தயாரித்துக் கொடுத்தார்கள். பின்னால்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 சூலை 22]

சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டு இன்று அதைத் தடை செய்துவிட்டார்கள் ஹைகோர்ட்டில். மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் கூட அதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். இம்மாதிரியாகச் சட்டம் செல்லாது என்று சொல்லி தடுத்து நிறுத்தக் கூடியதொரு நிலை ஏற்பட்டதென்றால் அதைக் கூடிய விரைவில் ஒரு ஆண்டு அல்லது ஆறு மாத காலத்திற்குள் திருத்தி யமைக்கக் கூடிய நிலை ஏற்படவேண்டுமென்று. அப்படி சட்டத்தை தடுத்து நிறுத்திவிட்டதால் வட ஆர்க்காடு, திருச்சி போன்ற இடங்களில் உள்ள பீடித் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதையும் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும்.

ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்காக ராஜன் கமிட்டி என்ற ஒரு கமிட்டியை அமைத்தார்கள். அக்கமிட்டி என்னவாயிற்று, அவர்கள் ரிப்போர்ட் கொடுத்திருக்கிறார்களா, அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் அறிய விரும்புகிறேன்.

மதுரையில் பல கல்லூரி ஹாஸ்டல்களில் பணியாற்றக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள், Catering Establishments Act, 1958 எங்களுக்கும் அமல் ஆகவேண்டுமென்றுவற்புறுத்தி வருகிறார்கள்.

அடுத்து, பே கமிஷன் ரிப்போர்ட் வந்தது. இன்று முனிசிபல் தொழிலாளர்கள், வொர்க்ஸாஜ்ஸ் பி. டபிள்யூ. டி. வொர்க்கர்ஸ் இவர்களின் நிலை என்ன? முனிசிபல் தொழிலாளர்கள் பற்றி ஒரு வார்த்தை அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் முனிசிபல் தொழிலாளர்கள் 50,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ள அடிப்படைச் சம்பளம் ரூ. 10, பஞ்சப்படி ரூ. 100. இது தலைகீழாக இருக்கிறது அடிப்படைச் சம்பளம் அதிகமாக இருக்கவேண்டும். பஞ்சப்படி குறைவாக இருக்கவேண்டும். அப்படி மாற்றியமைக்கவேண்டும். அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்துவதற்கும், மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டின் கீழ் அவர்களும் சேர்ந்திருப்பதால் உடனடியாக ஒரு கமிட்டி நிறுவி மூன்று நான்கு மாத காலத்திற்குள் அது குறித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்ல வேண்டும்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்று ஒரு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவோ போராட்டங்கள் உண்ணாவிரதம் போன்றவைகளை நடத்தியதற்குப் பிறகும் அவர்களுக்குப் போதிய சம்பள உயர்வு கொடுக்கவில்லை. அதற்கும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அடுத்த தொடருக்கு முன்னால் ஒரு அவசரச் சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

There must be an ordinance at least next month against closures, retrenchment and lay off இதை அடிப்படையாக வைத்து தான் பல தகராறுகள் வருகின்றன. இன்னொன்று, மதராஸ் லேபர் கெஜட் வெளியிடுகிறோம். அது ஒருவருக்கும் வருவதில்லை.

1971 சூலை 22] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இந்நேரத்தில் லேபர் இலாகா பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நான் அவர்களை அனுதாபத்தோடு பார்க்கக் கூடியவன். முக்கியமான காரியங்களைக் கவனிக்கும் அந்த இலாகாவிற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கூட எட்டியது கிடையாது. அவர்களுக்காகக் கொடுப்பதை இன்னும் ஒரு 50 சதவிகிதம் உயர்த்தினால் கூட தவறு என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். சில இலாகாக்களுக்கு வெளிக் கம்பி. இந்த இலாகாவிற்கு வேலை ஜாஸ்தி. அப்படி வேலை கூடுதலாக இருப்பதினால் தாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, ஆட்களை அதிகப்படுத்தவேண்டும். டி.ஸி.எல்.-க்கு வேலை ஜாஸ்தி. மதுரையில் ஒரு டி.ஸி.எல். இருக்கிறார், கோயம்புத்தூரில் ஒரு டி.ஸி.எல். இருக்கிறார், சென்னையில் ஒரு டி.ஸி.எல். இருக்கிறார். சென்னையில் உள்ள டி.ஸி.எல்.-க்கு பக்கத்திலுள்ள மாவட்டங்களையும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, சென்னைக்கு இன்னொரு டி.சி.எல்.ஐப் போடலாம். மதுரையிலுள்ள டி.ஸி.எல்.-க்கு ஜூரிஸ்டிக்ஷன் கூடுதலாக இருப்பதால் திருச்சியில் ஒரு டி.ஸி.எல்.-ஐப் போடலாம். ஆக, இவர்களுக்கு வேலை ஜாஸ்தி யாக இருக்கிறது. இன்று லேபர் கோர்ட்டை வேண்டுமானால் குறைக்கலாம். மூன்றிருக்கின்றன. அவை இருக்கட்டும், படிப்படியாக குறைக்கலாம். டிரிப்யூனல் ஒன்றிருக்கிறது. அது வேண்டுமானால் இல்லாத போகட்டும். இன்று நேரடியாகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தி தகராறுகளைத் தீர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. எட்டாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள் மதுரையில், அது கட்டுப்பாடாகவும், அமைதியாகவும் நடந்தது. ஆறு தினங்களில் அது முடிந்தது. இரண்டு தினங்கள் உட்கார்ந்து எப்படியாவது ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற கமிஷனர் அவர்களின் முயற்சியாலும், அமைச்சர் அவர்கள் விடாப்பிடியாக நின்று அதை முடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய காரணத்தினாலும் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த மெஷினரி நன்கு. அதிகமாகச் செயல்படவேண்டும்.

அடுத்து, இந்தியன் லேபர் கேஜட் தொடர்ந்து வர வேண்டும். நான் லைப்ரரியில் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கேன். ஜனவரி, பெப்ரவரிக்கு மேல் கானோம். தமிழ் நாட்டிலுள்ள நிலைமை பற்றி இந்திய அரசுக்கு அடிக்கடி எழுதவேண்டும். 240 நாட்கள் என்ற கட்டிகரி (Category) இருக்கிறது.

Industrial Disputes Act, Factories Act, Employees Provident Fund Act. They do not include festival holidays or negotiable instrument holidays. அதையும் சேர்க்க வேண்டும். பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்ஸ் நகரத்தில் இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யும் போது 200, 250 பாக்டரிகள் என்று உள்ளன. நகரத்தில் அவர்களுக்கு டி. ஏ. கொடுத்தால் அது ஒரு இன்ஸென்டவாக இருக்கும். காஷுவல் வொர்க்கேர்ஸ் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். காண்ட்ராக்ட் ஸிஸ்டத்தை ஒழிப்பதற்காக மத்திய அரசு சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறது. எந்த அளவிற்கு அது இங்கு அமலாகிறது என்பது தெரியவில்லை.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 சூலை 22]

மு.ப.
11-30

அடுத்து, கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் இருபது இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் சட்டம் கொண்டு வா முடியுமா என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம். இன்று

Shops and Establishments Act, Catering Establishments Act.

என்ற சட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இதிலுள்ள முறைகளைக் கொண்டு சட்டங்கள் கொண்டு வந்தால் அது ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவிருக்கும். சட்டங்கள் எப்படி மாறுகின்றன என்பது வேறு விஷயம். கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்காக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். லேபர் அட்வைஸரிக் கமிட்டிஸ் அதிகமாகக் கூடுவதில்லை. வொர்க்மென் காம்பன்சேஷன் ஆக்டிப்பி ஒரு ஆளுக்கு கை ஒடிந்து விட்டால் காம்பன்சேஷன் கிடைக்கும், ஆனால் வைத்திய வசதிக்கு வழியில்லை.

இன்று சர்க்கார் ஊழியர்கள் நான்காண்டு காலம் லீவ் எடுக்காமலிருந்தால் அது அக்பூமுலேட் ஆகும். அதேபோல் இந்த பாக்டரி ஆக்டின் கீழும் லீவ் அக்பூமுலேட் ஆவதற்கு வகை செய்யவேண்டும். போனஸ் சட்டப்படி குறைந்தபட்சம் 4 சதவிகித போனஸ் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறது. அதைக் கூட நான்காண்டுகளாகக் கொடுக்காத சிலர் இருக்கிறார்கள், மகாலக்ஷ்மி மில்ஸ், மதுரை. ஒரு மாதச் சம்பளமாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று சிபார்சு மட்டுமல்ல, போனஸ் ஆக்டிவ் மாறுதல் செய்ய முடியும்.

இ.எஸ்.ஐ. கான்டிரிபியூஷனை முதலாளிகள் சரிவர அரசாங்கத்திற்குக் கொடுப்பது கிடையாது. கொடுக்காதவர்கள் பட்டியலை அரசாங்கம் வெளியிட வேண்டும். இதில் கொடுமை என்னவென்றால் தொழிலாளர்களிடத்தில் பணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அதை அரசுக்குக் கட்டாமல், ஊருக்குள் தடிமாடு மாதிரித் திரிக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 1 கோடி ரூபாய் வரையில் தொழிலாளியின் பணத்தை ஏமாற்றி விட்டு இன்று பல முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் பிடித்து சிறையில் போடவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பொறுப்பு இல்லாமல் இருக்கும் ஆட்களைப்பிடித்து, 5 இருக்கவேண்டிய இடம் இதுதான் என்று சொல்லி, 10 வருஷம் ஜெயிலில் இருங்கள், இது நல்ல இடம் நீங்கள் செய்த தவறுக்கு என்று சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

அதோடு, இந்த இ. எஸ். ஐ. மருத்துவ மனைகள் தொழிலாளர்களுக்கு வசதியாக இருக்கவேண்டும். மதுரையில் இருக்கும் ஹாஸ்பிடலில் 200 பேர் இருக்க வசதியோடு இருக்கிறது. ஆனால் 50 பேர் தான் இருக்கிறார்கள். நல்ல வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

1971 சூலை 22] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

ஓர்கர்ஸ் எடுகேஷன் அண்டு டிரெயினிங் ஸ்கீமை மத்திய அரசாங்கம் நடத்தினாலும், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் அந்த ஸ்கீம் நல்ல முறையில் நடத்தப்படுகிறது. தொழிலாளர்களும் நல்ல முறையில் பங்கு எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

லாரி-லோடிங் அன்லோடிங் என்று இரண்டு தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் மிகவும் சிரமமான வேலைகளைச் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பஞ்சப்படி சலுகை சிலவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு, சங்கங்கள் என்று வரும்போது, எல்லாச் சங்கங்களையும் அங்கீகரிக்கச் சட்டம் வரவேண்டும். ஒன்று 'போல்' மூலமாகவோ வேறு முறையாகவோ சங்கத்தை அங்கீகரிக்கலாம். தொழிலாளிகள் சங்கத்தில் சேர்ந்தால்தான் முதலாளிகள் பயப்படுகிறார்கள்.

Right to organise is first condition.

Right to recognition is second condition.

Right to organise and right to recognise for collective bargaining.

என்று போட்டுச் செய்தால் தான் நேரடியாகக் காரியம் செய்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நேரடியாகப் பேச்சு வார்த்தை என்று செய்யும்போது, சமீபத்தில் எம்.ஆர்.எப். தொழிற்சாலை திறக்கப்பட்டு 1,500 தொழிலாளர்கள் வேலைக்குச் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர் நலனெத்தான் அரசாங்கம் முக்கியமாகக் கருதவேண்டும். அரசாங்கம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அந்தத் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்குத் தீர்வு காணவேண்டும். இல்லையென்றால் உள் இருப்பு வேலை நிறுத்தம் நடத்தலாம் என்று தொழிலாளர்கள் எண்ணக்கூடும். ஆகவே, தொழிலாளர்களின் நலனைப் பெரிதாக வைத்து அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

ஸ்டான்டார்ட் மோட்டார்ஸ் முதலாளிகள் செய்தது தவறு என்று சொல்லி வருகிறார்கள். அதை நல்ல முறையில் கவனிக்க வேண்டும்.

இந்தத் தொழிலாளர் தகராறுகள் தீர்ப்பதில் உள்ள டிலே சம்பந்தமாக ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

In 1960, Ayath Pasha, a Checking Inspector in Ashok Transport, was dismissed for joining one Union. He won his case in the Labour Court. Writ was filed—Writ concluded in favour of worker in 1967. For pay and reinstatement it was transferred to Judge Venkatadri. In 1968 a writ appeal was filed by the management and writ appeal is yet to be heard. The money that is due to poor worker is Rs. 20,000.

இது ஒரு உதாரணம். இப்படி எண்ணற்ற உதாரணங்களைக் கையில் வைத்து இருக்கிறேன். Justice delayed is justice denied

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 ஜூலை 23]

எனக்கு ஒரு அனுபவம் உண்டு. ஒரு தொழிலாளி 1953-ல் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டான். அந்தத் தொழிலாளியை திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று அப்பீஸில் உத்தரவாகியது. அவனைச் சென்று பார்த்த நேரத்தில் அவன் இறந்து ஒரு மாதம் ஆகிறது என்று சொன்னார்கள். இதனால் தொழிலாளிக்குக் கிடைக்கவேண்டிய நியாயம் கிடைக்காமல் போனதும் அல்லாமல், அவனுக்கு வாழ்வும் போய் இருக்கிறது.

இப்படி டிலேயாக ஏதாவது ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு, அதற்குத் திரும்பவும் புனராலோசனை செய்யவேண்டுமானால் முதலாளி அக்கறை காட்டமாட்டேன் என்கிறார். தொழிலாளி வந்தால் முதலாளி பேச மாட்டேன் என்கிறார். ஆகவே, அரசாங்கமே முன் கை எடுத்து இதைச் சரி செய்யவேண்டும். உதாரணமாக இ.ஐ.டி. பாரியில் 99 நாள் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது. ஜூன் மாதத்தில் பேசுவோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்னும் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பம் ஆகவில்லை. இப்படி ஆறப்போடாமல் பிரச்சனைகளைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கரை ஆலையைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று சர்க்கரை உற்பத்தி அதிகமாக இருக்கிறது. தமிழகத்திற்குத் தேவையான அளவு சர்க்கரை உற்பத்தி ஆகிறது. இந்தத் தொழில் நல்ல முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. ஆனால் தமிழகத்தில் இருக்கும் சர்க்கரைத் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமான பணம் கொடுத்து வந்தது. இப்போது தான் கம்மியாகிவிட்டது. இன்றைக்கு 3 சதவிகிதம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இவற்றை கோவாப்பரேடிஸ் ஆலைகளாக மாற்றி, அரசு ஏற்று நடத்துமா? சர்க்கரை ஆலைத் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகள் தீர்க்கப்பட வில்லை என்பதால், மிகவும் ஆத்திரத்தோடு கோபத்தோடு இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த மான்யத்திலே விவரம் முடிந்த பிறகு அமைச்சரவர்கள் சில முக்கியமான அறிவிப்புகள் கொடுப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் செல்வது மிகவும் நன்மையாக இருக்கும். தொழிலாளர்கள் நலனுக்காக இருக்கிறோம் என்று சொன்னால் போதாது, செயல் இன்னின்ன காரியங்களைச் செய்து இருக்கிறோம், செய்ய இருக்கிறோம் என்று உறுதியாகக் கூறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதோடு, இன்னொரு மான்யமும் இருக்கிறது. அதன் மீது ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது, பத்திரப்பதிவுத்தறை மீதான மான்யம். இந்த மான்யத்தின் மீது இரு வெட்டுப் பிரேரணைகளைக் கொடுத்து இருக்கிறோம். இந்த வெட்டுப் பிரேரணை கொடுத்ததன் நோக்கம், இந்தப் பத்திரம் பதிவதிலே 'அட்வலோரம்' அடிப்படையில் செய்வதால் அரசுக்கு

1971 ஜூலை 23] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

வரவேண்டிய வருமானம் குறைந்து விடுகிறது. சிங்கப்பூரிலே எந்தப் பத்திரம் பதிய வேண்டுமானாலும், லட்ச ரூபாய்க்குப் பத்திரம் பதிய வேண்டுமானாலும், 5 டாலர் தான் கொடுக்க வேண்டும். ஆகவே, இந்த அட்வலோரம் அடிப்படையில் பத்திரங்களைப் பதியாமல், வேறு முறையில் பத்திரங்களைப் பதிய அரசு முயற்சி செய்து பார்க்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான், இதன் மூலமாக அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய வருமானம் குறையாமல் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த பத்திரங்கள் விற்பனையில் பிளாக் மார்க்கெட்டிங் இருக்கிறது. சாதாரண ஆட்கள் தான் இந்தப் பத்திரங்களை விற்கிறார்கள். அவசரமாகப் பத்திரம் தேவையானால் அதிகமாகப் பணம் கேட்கிறார்கள். ஆகவே, தேவையான பத்திரங்கள் கிடைக்க அரசு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த இலாகா மான்யத்தின் மீது பேசுவதற்கு எனக்கு ஏராளமான விவரங்கள், பல விஷயங்கள் நோடியாக இந்த இலாகாவோடு அடிக்கடி தொடர்பு கொள்கிறவன் என்ற முறையில், சொல்ல முடியும். இருந்தாலும், சுட்டிக்காட்டிய சில விஷயங்களில் அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து ஆவன செய்து நல்ல முறையில் செய்து அரசாங்கத்திற்கு ஒரு "credit of government in the matter of settling industrial disputes" என்ற முறையில் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, செய்வதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* திரு. கா. வேழவேந்தன் : சட்டப்பேரவைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையிலே கொண்டு வந்து இருக்கிற மான்யக்கோரிக்கையைத் தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற லட்சோப லட்சம் தொழிலாளர்களின் சார்பில் பூரிப்போடு வரவேற்று சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

எனக்கு முன்னாலே இந்த அவையிலே கருத்துரையாற்றிய டி.எஸ்.பி. கட்சியைச் சார்ந்த சுப்பிரமணியம் அவர்களும், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்களும் வெகுவாகத் தொழிலாளர் நலத் துறை ஈடுபட்டு இருக்கிற பணிகளைப் பாராட்டு இங்கே பேசியிருக்கிறார்கள். ஆக, அந்தத் தரப்பிலிருந்து எல்லாம் பாராட்டுதல் பெறுவதிலிருந்து நம்முடைய மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் மிகச் சிறப்பாக இந்தத் துறையை கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நான் வேறு வார்த்தைகளால் பாராட்டவேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. கடின அரசு பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்ட பின்னால் மூன்று முக்கியமான பணிகளைச் செய்து, அத்துறையிலே மிகப் பெரிய பெருமையைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறது.

[திரு. கா. வேழவேந்தன்]

[1971 ஜூலை 22]

முதலாவதாக, இதற்கு முன்பெல்லாம் இருக்கிற அமைச்சர்களில் ஒருவரிடத்திலே இந்தத் துறையைக் கொடுத்து இருந்தார்கள். தொழிலாளர் நலத்துறைக்கு என்று தனி அமைச்சர் இல்லை. ஆனால் கழக அரசு ஏற்பட்ட பின்னாலே தான் தொழிலாளர் நலத்துறை என்று ஏற்படுத்தி, தனி அமைச்சரை நியமித்து, அவர் அதிலே மிக மிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும், பத்தோடு பதினொன்றாக இருக்கக்கூடாது அந்தத் துறை என்கிற அளவுக்கு தனி அமைச்சரை நியமித்து உரிய பணிகளைச் செம்மையாகச் செய்ய வாய்ப்பளித்து இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, நீண்ட பல நாட்களாக தொழிலாளர்கள் கேட்டுக்கொண்டு இருந்த 'மே நாள்' விடுமுறையை சட்டமாகக் கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல், இப்போது சில முதலாளிகள் அதிலே இருக்கிற சில சாதகங்களைப் பயன்படுத்தி சட்டத்திற்குள் புகுந்து வெளியே வந்து விடுகிறார்கள் என்ற காரணத்தினால், அதைப் போக்க வேண்டுமென்ற முறையில் நல்ல ஒரு திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து, எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் 'மே நாளை' விடுமுறையாக, கட்டாய விடுமுறையாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவதாக, எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்ன குற்றச்சாட்டை ஓரளவு நீக்குவதற்கு, விரைவாக கன்சிலியேஷன் புரோசிடயிங்ஸ், பேச்சுவார்த்தை நடத்த வேண்டுமென்பதற்காக, இந்த அரசாங்கம் மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம், கன்சிலியேஷன் அதிகாரிகளை லேபர் ஆபீசர்களை நியமித்து இருக்கிறது. இதற்கு முன்னாலே இரண்டு மாவட்டங்களையும் ஒன்றாக இணைத்து ஒரு லேபர் ஆபீசர் இருந்தார். ஒரு மாவட்டத்திலுள்ள தொழிலாளி ஒரு கோரிக்கையைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமானால் அங்கே இருந்து 80 மைல் 100 மைல் போகும் நிலைமை இருந்தது. அரசாங்கம் அந்த நிலைமையைப் பார்த்து, இன்றைய தினம் மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் தொழிலாளர் நல அதிகாரிகளை நியமித்து சிறந்த முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது.

இவ்வாறெல்லாம் செய்வதற்குக் காரணம், மாண்புமிகு தங்கமணி குறிப்பிட்டது போல், இந்தத் துறையை ஏற்று இருப்பவர் தொழிலாளர்களோடு நன்கு பழகியவர், முன்பு டாக்சி, ஆடோ ரிக்ஷா சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தவர், நீண்ட நாளாகப் பேரறிஞர் அண்ணா காலந் தொட்டு, பல தொழிற்சங்கத் தலைவர்களோடு பழகி, தொழிலாளர்களுடைய 'லைகாலஜி', உளவியலை நன்கு புரிந்துக் கொண்டிருப்பதால், காரியங்களைச் செம்மையாகச் செய்கிறார்கள்.

தொழிலாளர் நலச் சட்டங்களை நிறைவேற்றி, இந்த அரசு மிகுந்த பாடுபடும் போது, அமைச்சரவர்கள் ஒரு கருத்தை மனம் புண்பட்டுச் சொன்னார்கள் யாரோ சிலர் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய சிலர் வெளியே இருந்து கொண்டு எவ்வளவு ரண களங்களை,

1971 சூலை 22]

[திரு. கா. வேழவேந்தன்]

களரிகளை உண்டுபண்ண முடியுமோ அவ்வளவும் செய்ய முற்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஜனநாயக முறையில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகிய நாம் இடம் கொடுக்கலாமா என்று அமைச்சர் மிக்க உருக்கமாகக் கேட்டார்கள்.

தொழிற்சாலை என்பது நாலல் மயம் போன்றது. பழம் வேண்டுமானால், பழங்களை மூன்று விதங்களில் நாம் அடையலாம் ஒன்று, நாவல் மரத்தின் கீழே தவம் இருக்கலாம், பழம் பழுத்து விழும் வரை; இரண்டாவதாக, பழங்கள் விழும் வகையில் கிளைகளை உலுக்கிப் பழங்களைப் பெறலாம். மூன்றாவதாக ஒரேயடியாக மரத்தை வெட்டி விழ்த்தி இருக்கிற பழத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில், நாவல் மரத்தின் கீழே தவம் இருந்து பழம் விழுகிற வரையில் காத்துக் கொண்டிருக்காமல், உலுக்கி வேண்டிய அளவில் கிளைகளை உலுக்கி, பெற வேண்டிய கனிகளைப் பெறுவது என்ற முறையில் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் தீவிர வாதிகள் மரத்தை ஒரேயடியாக வெட்டி விழ்த்தி விடவேண்டும் என்கிறார்கள். இதனால் கனிகள் நிறைய இப்பொழுது கிடைக்கலாம். ஆனால் மறுபடியும் மரமே இருக்காது. அறிஞர் அண்ணா தோற்றுவித்த, கலைஞரால் போற்றி வளர்க்கப்படுகிற தொழிலாளர் நலக்கொள்கை இந்த வகையில்தான் வளர்ந்து இயங்கி வருகிறது.

கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையில் சமரச முயற்சிகள் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நானே தொழிலாளர் நல அமைச்சராக இருந்தபோது தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகள் அதிகமாக வேடிகாத வகையில், ஆணையரையும் வைத்துக்கொண்டு, இன்னும் அதிகாரிகளையும் வைத்துக்கொண்டு முக்கூட்டுப் பேச்சு வார்த்தைகளை உரிய பிரதிநிதிகளோடு நடத்தி வந்திருப்பதை எல்லோரும் அறிவர்.

இ.எஸ்.ஐ. பொறுத்தவரையில், அந்தத் திட்டம் பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கார்ப்பொரேஷன் 50 ரூபாய் என்று உச்ச வரம்பை வரையறை வகுத்தார்கள். இங்கே உள்ள தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதிகளுடைய கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு நமிழக அரசு மத்திய சர்க்காரோடு வாதாடி, அன்று மத்திய அமைச்சராக இருந்த சஞ்ஜீவய்யா அவர்களிடம் பேசி, 50 ரூபாய் என்பது 63, 64 வரையில் செலவிடலாம் என்று மாற்றியிருக்கிறோம் என்கிற செய்தியையும் அறிவித்தார்கள். அந்த முறையில் அக்கறையோடு பணிபுரியும் இந்த அரசு முக்யமாகச் செய்தது பீடித் தொழிலாளர்கள் பற்றியது. இது பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஹைகோர்ட்டில் வழக்குகள் இருப்பது, சிக்கிரமாக முடியவேண்டும் என்று 'எக்ஸ்பிடைட் பெடிஷன்' என்று விரைந்து செய்யும் மனு தாக்கல் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இடையிலே முதலாளிகள் சிலர் தடையாக இருந்து சட்டம் நிறைவேறாத வகையில் செய்கிறார்கள். எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பாடுபடுவோம் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

[திரு. கா. வேழவேந்தன்]

[1971 சூலை 22]

பக்கத்து மாநிலமாகிய ஆந்திரத்தில் என்ன காரணத்தினாலோ பீடித்தொழிலாளருக்குக் குறைந்த பட்ச கூலியை குறைவாகக் கொடுக்கிறார்கள்; ஏதாவது போராட்டங்கள் ஏற்பட்டால் நம் முதலாளிகள் தங்களுடைய நிறுவனத்தைச் சித்தாருக்கு மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இங்கே தொழிலாளர்கள் பட்டினியால் வாடுகிறார்கள். நான் இந்தத் துறைக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்த காலத்தில், ஆந்திராவின் தொழில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு விரிவாகக் கடிதம் எழுதி, குறைந்த பட்ச சம்பளத்தை உயர்த்துங்கள் என்று கேட்டிருந்தேன். இன்னும் பதில் வரவில்லை என்று தொழிலாளர் அமைச்சர் தெரிவித்தார்கள். அதற்குத் தக்க நடவடிக்கையைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும்.

இங்கே ஓட்டல் தொழிலாளர்கள் பற்றிச் சொல்லப் பட்டது. குறைந்த பட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க, அச்சத் தொழிலாளர்களுக்கு, ஓட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு, இன்னும் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள், முடித்திருத்துவோர் இவர்களுடைய ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க சீரிய முறையில் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அதுபற்றிய திட்டத்தை அமைச்சர் தந்தார்கள். அதை விரைவாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சில ஓட்டல்களில் வெறும் 25 ரூ., 18 ரூ. என்று சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். 118 இல்லை. 218 இல்லை. வெறும் 18 வாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஊதியம் பற்றி எடுக்கப் பட்ட முயற்சியில், சென்னையில் ஒன்று இருக்கிறது. உடல்நெட்டல் ஓட்டல் தொழிலாளர்கள் வெற்றிகரமாக எட்டு நாட்கள் வேலை நிறுத்தத்தின் காரணமாக ஏற்கனவே ரூ. 30 என்று இருந்த ஊதியத்தை மேற்கொண்டு 45 ரூ. வாங்கி ரூ. 75 என்ற அளவில் பெறும் அளவுக்குப் போராட்டத்தில் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள். இதற்காக, தொழிலாளர் நல அமைச்சரையும் மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்களையும், இன்னும் ஆணையர் போன்ற அதிகாரிகளையும் நான் உண்மையிலேயே நன்றியோடு குறிப்பிட வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

போராட்டத்தையெல்லாம் ஒடுக்குவது நோக்கம் இல்லை. போலீஸ் தலையீடு இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். என்னுடைய கருத்து, போலீசார் தொழில் சங்கங்களுக்கு வரைமுறை வேண்டும் என்கிறார்கள். தொழிலாளர் போராட்டத்தை துப்பாக்கிச் சூடு வரை போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கண்ணீர்ப் புகை, தடியடி வேண்டுமானால் செய்யலாம். ஆனால் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் போகக் கூடாது என்பதை நான் தாழ்மையோடு தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நெய்வேலியில் ஏற்பட்ட நிலைகள்பற்றி அன்றைக்கு முதல்வர் அவர்கள், மருத்துவ மனையில் இருந்தபோது எப்படியெல்லாம் வருத்தப் பட்டார்கள் என்ற காட்சியைப் பார்த்திருக்கிறேன். அரசாங்கமோ, போலீசோ, தொழில் சங்கங்களை ஒடுக்க

1971 ஜூலை 22] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் செயல்படவில்லை. ஆனாலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் காரியங்கள் நடைபெற்றுவிடுின்றன. அதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இங்கே சென்ற ஆண்டு கேர் நிறுவனத்தின் சத்துணவுத் திட்டம் புகுத்தப்பட்டது. நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தை பின்னி அண்டு கம்பனியிலே கொண்டு வந்து சொன்னார்கள். அமெரிக்க மண்ணிலே விளைகிற பொருள்களைக் கொண்டு வந்து நம் நாட்டிலே சத்துணவாகக் கொடுக்கும் திட்டம் வருகிறது. அமெரிக்காவிலே இருந்து விண்மேகம் புறப்படும் நேரத்தில், அது தமிழ் நாட்டில் வந்து மழையாக பெய்தால் அதை நாம் வரவேள்கிறோம் என்றார்கள். அது 78 தொழிற்சாலைகளிலே தான் விரிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய கருத்து இதிலே என்ன வென்றால், இந்தச் சத்துணவுத் திட்டம் மற்ற தொழிற்சாலைகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்பதுதான். ஒருவேளை அந்த கேர் நிறுவனத்தினர் உற்சாகம் குறைவாக இதிலே இருந்தாலும், இந்த அரசு அவர்களைத் துண்டி மற்ற தொழிற்சாலைகளுக்கும் இந்தச் சத்துணவுத் திட்டத்தைப் புகுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதே மாதிரி, சென்ற ஆண்டு தொழிலாளர் நல நிதி என்று 5 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. அதற்காக அமைச்சர் அவர்கள் மராட்டிய மாநிலத்திற்குச் செல்லவிருப்பதாக அறிகிறேன். இதன் விஷயமாக அங்கே போய் கருத்துக்களை அவர்கள் தெரிந்து வரவிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் தங்களுடைய பங்கைக் கொடுப்பதற்காக, இன்று பிராவிடென்ட் பண்டிலே இருப்பதைப் போல் அல்லாமல்—அவர்கள் பங்கை ஒழுங்காகக் கொடுக்கும் நிலைமையிலே விதி முறைகளை அமைக்க வேண்டும். அதோடு மட்டுமல்லாமல், தொழிலாளர்கள் சாதகமான தீர்ப்புகளை கோர்ட்டிலே பெற்றுவிட்டால், முதலாளிகள் உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் போய், அதன் மீது ஸ்டே ஆர்டர், ரிட் மனுக்களின் மூலமாக பெறுகிறார்கள். இதற்காக அவர்கள் 1,000 ரூபாய், 2,000 ரூபாய் செலவு செய்கிறார்கள். ஆனால், தொழிலாளர்களால் அப்படி சென்று செலவு செய்ய முடிவதில்லை. எனவே, இதற்கு என்று ஒரு வழக்கறிஞர் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட ஊதியம் வரையறுக்கப்பட்டு, தொழிலாளர் சார்பிலே அந்த வழக்கறிஞர்கள் தங்களுடைய வழக்குகளை நடத்த உரிய முறையிலே வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், இலவசமாக அதை நடத்த வழக்கறிஞர்களை கொடுக்க முடியுமா என்று யோசித்தோம்; ஆனால் அது முடியாத காரியம். எனவே, தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் இந்த முறையிலாவது உதவியை செய்ய முடியுமா என்று கருதிப் பாக்க வேண்டும்.

இதற்குப் பிறகு தோட்டர் தொழிலாளர்களைப் பற்றி இங்கே சொல்லப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு முக்கூட்டு மாநாட்டை கூட்டி, ஒவ்வொரு எஸ்டேட்டிலேயும் இருக்கின்ற பிரச்சினைகளை எல்லாம்

[திரு. கா. வேழவேந்தன்]

[1971 சூலை 22]

விவாதித்தோம். அதற்குப் பிறகும் இப்பொழுது மதிப்பீட்டுக் குழுத் தலைவர் என்ற வகையில் பல்வேறு தோட்டத் தொழிலாளர்களை நான் சந்தித்துப் பேசினேன். அவர்களுடைய பல்வேறு பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாத நிலையிலே அவர்கள் இருக்கிறார்கள்—காரணம் பல முடிவுகள் இன்னவாக்கும் வேகமாக நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கின்றன, ஏனென்றால், தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குளிர் பகுதியிலே வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் வீடுகளிலே இன்னமும் மின் விளக்குகள் அளிக்கப்படவில்லை. இப்போதைய இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நடைமுறைகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை. அவைகளை எல்லாம் இந்த அரசு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் வேஜ் போர்டின் முடிவுகளை விரைவாக அமல்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்த அரசு அடிக்கடி கூட்டங்களைப் போட்டு, எப்படி எப்படி அந்த முடிவுகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படி அப்படி நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. இந்தத் தமிழக அரசை பொறுத்த வரையில், இதிலே அது செய்திருக்கும் முயற்சியை மத்திய அரசு கூட பாராட்டி யிருக்கிறது. எனவே, நல்ல காரியங்களைச் செய்து வருகிற தொழிலாளர் நல அமைச்சரை நல்லவர்கள் எல்லாம் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அடுத்து, வேலை வாய்ப்பைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. வேலை வாய்ப்பு அலுவலகங்களைத் திறக்கும் நோத்திலே நான் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது நாட்டிலே இலட்சக்கணக்கான வாலிபர்கள் வேலை இல்லாமல் தங்களுடைய பெயர்களை அங்கே பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் ஆங்காங்கே இருக்கின்ற வாலிபர்களுக்கேற்ப கார்டுகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதிலே ஒரு சின்ன சிக்கல் இருக்கிறது. அவர்கள் பதிவு செய்யும் நேரத்திலே தங்களுடைய சர்ட்டிபிகேட்டை கொடுத்து பதிவு செய்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. சர்ட்டிபிகேட், அல்லது டைப்ரைட்டிங் படித்திருந்தால் டைப்ரைட்டிங் சர்ட்டிபிகேட்டை கொடுத்து பதிவு செய்கிறார்கள். ஆனால், இனிமேல் அவர்கள் கொஞ்சம் தயவுசெய்து “நேடிஸிட்டி சர்ட்டிபிகேட்டை” கொடுத்து பதிவு செய்து கொண்டு போகும் படி சொன்னால், அது மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால், இந்த மாநிலத்திலே இருக்கிற மக்களுக்குத் தான் அதிகமாக வேலை கிடைக்க வேண்டும் ; அதேமாதிரி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் இருக்கின்ற மாணவர்களுக்கு அப்படி பதிவு செய்து, வேலை கிடைப்பதிலே அவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1971 சூலை 22]

[திரு. கா. வேழவேந்தன்]

பத்திர பதிவுத் துறையைப் பொறுத்த வரையில், இந்த 13-ஆவது முறை நல்ல முறையிலே செயல்பட்டு கொண்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கே சில இடங்களிலே ஸ்டாம்பு பேப்பர் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அவை எல்லாம் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

என்னுடைய தொகுதியிலே 40, 50 மைல்கள் நடந்து வந்து பொன்னேரியிலே பத்திரங்களைப் பதிவு செய்கிறார்கள். மாண்புமிக் அமைச்சர் அவர்களை கும்முடிப்பூண்டியிலே ஒரு துணைப் பத்திரப் பதிவு அலுவலகம் திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். எனவே அமைச்சர் அவர்கள் அதை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றும், பொதுப்பாடையாக இந்த மானியக் கோரிக்கையில் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொகை மிகக் குறைவாக இருக்கிறது, பல காரியங்களை செய்வதற்கு, என்று சொன்னார்கள் அமைச்சர் அவர்கள். ஆனால், அதிலே பணத்தை வெட்ட வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சியிலே இருப்பவர்கள் இங்கே வெட்டுத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

மற்றும், இந்தத் தொழிலாளர் நலத் துறையிலே பணிபுரியும் அதிகாரிகளுக்கு வேலைப்பளு அதிகமாக இருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எனவே, அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு, “துணை கமிஷனர்களை” நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் “லேபர் ஆபீசர்” என்று எப்படி அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்களோ, அதே போல் “துணை கமிஷனர்களையும்” அமர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அன் ஆர்கனைசடு லேபர்” என்று சொல்லுகின்ற நிலையிலே இருக்கிற ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள், அச்சகத் தொழிலாளர்கள் இவர்களுடைய சிதறிய வாழ்விலே ஒளி விளக்கை நாம் ஏற்ற குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை உடனே நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேச வாய்ப்பு தந்ததற்கு நன்றி கூறி, தொழிலாளர் நல அமைச்சருக்குப் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் மானியத்தின் மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பாக கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுத் தீர்மானங்களைப்போட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன்.

நமது அரசாங்கத்தின் தொழிலாளர் கொள்கையை குறிப்பாக “வளர்க தொமில், வாழ்க தொழிலாளர்” என்ற அளவிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இது பாராட்டப்படக் கூடிய ஒன்று தான். ஆனால், அந்தக் கொள்கை விளக்கத்தோடு

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1971 சூலை 22]

அடுத்தபடியாக கூறுகின்றவற்றைப் பார்க்கும்பொழுது, இந்த நாட்டிலே தொழில்கள் வளருகின்றனவா, தொழில்கள் வளர்ந்தால் தான் இந்த தொழிலாளர்களுக்கு நல் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்ற அடிப்படையிலே இருக்கின்ற இந்த அரசாங்கம், இந்த தொழில் வளம் பெருக ஏதாவது செய்து வருகிறதா என்றால் இல்லை என்று தான் சொல்லவேண்டும். அப்படியேதான் இந்த தொழிலாளர்களுக்கும் வாழ்வு இல்லாத நிலைமை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

உதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைக்குக் கோவையிலே பல்வேறு ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஏறக்குறைய 21 ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. கடந்த 2½ ஆண்டுகளாக இவை மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஆலைகளைத் திறந்து நடத்த இந்த அரசு கடந்த 2½ ஆண்டுகளிலே ஏதாவது செய்திருக்கிறதா என்றால், நிச்சயமாக இல்லை என்று தான் தெரிய வருகிறது.

அண்மையில் நேஷனல் டெக்ஸ்டைலில் கார்ப்பரேஷன் சேர்மன் அவர்கள் ஒரு ஸ்டேட்மென்டை “இந்து” பத்திரிகையிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே அவர்கள் தெள்ளத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இந்த 2½ ஆண்டுகளாக மூடிய 15-ல்களை திறக்க எந்த முயற்சியும் இந்த தமிழக அரசு எடுக்கவில்லை என்று. அவர்கள் இந்த அரசாங்கத்தின் மீது கூறிய குற்றச்சாட்டை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அதவே இந்நிலையில் இந்த அரசாங்கம் தொழிலாளர் மறு மலர்ச்சியிலே எவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, மிசவும் வருந்தத்தக்க நிலையிலே இது இருக்கிறது என்பதை வேதனையுடன் கூறிக்கொள்கிறேன் இன்று இந்த இலாகாவானது பல்வேறு திட்டங்களை அமல் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதில், அந்தத் திட்டங்கள் சிறந்த முறையில் அமல் நடத்தப்படுகின்றனவா, அந்த திட்டங்களினால் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகள் வருகின்றனவா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும் பொழுது, எனக்கு மூன்று பேசிய உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல், பல திட்டங்களிலே குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றைச் செயல்படுத்துகின்ற முறையிலேயும் கூட தொழிலாளர்களுக்கு நேரடியான நன்மைகள் வரக் கூடாத நிலைமை இருக்கிறது.

உதாரணமாக இன்று இந்த நிலை என் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், இந்தத் திட்டங்களை அமல்படுத்துகின்ற அதிகாரிகள் ஸ்வாசினமாக செயல்படுகின்ற வழி வகைகள் இல்லாமல் இருக்கின்றன. ஏனென்றால், இப்போது அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தும் தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. அதவே, அரசாங்கத்தினால் நடத்தப்படுகின்ற தொழிற்சாலைகளிலே இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கும், இந்த சட்டங்களை அமல்படுத்துகின்ற பொறுப்பு இந்த அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு இருக்கும்பொழுது, அவர்கள் தனியார் துறையிலே இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு முறையிலேயும்,

1971 சூலை 22]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

அரசாங்கத்திலே பணியாற்றுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு இன்னொரு முறையிலேயும் செயல் ஆற்றுவின்ற சூழ்நிலை உருவாகி யிருக்கிறது. அரசாங்க நிறுவனங்களிலே இந்த சட்டங்கள் ஒழுங்காக செயல்படுத்தப்படவில்லை என்பதை நான் ஒரு உதாரணத்தின் மூலமாக இங்கே சொல்ல முடியும்.

என்னுடைய மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கு ஒரு அரசாங்க ரப்பர் தோட்டம் இருக்கிறது. அந்த ரப்பர் தோட்டத்தைப் போல் பல மடங்கு விஸ்தீரணமுள்ள தனியார் தோட்டங்களும் இருக்கின்றன. இந்த அரசாங்கத் தோட்டத்திலே பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு தனியார் தோட்டங்களிலே இருக்கும் சலுகைகளும், சம்பள விதிகங்களும் கொடுக்கப்படவில்லை என்று நான் சொல்லும்பொழுது, இந்தச் சட்டங்களை அமல் படுத்தும் அதிகாரிகள் என்ன தான் செய்ய முடியும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சில அதிகாரிகள் வேண்டுமானால் யோக்கியமாக இருக்கலாம். நாங்கள் தனியார் துறையாளரும், அரசாங்க துறையாளரும், சட்டங்களை ஒரே முறையில் தான் அமல்படுத்துவோம் என்று நினைக்கலாம். ஆனால், ஜனநாயக அடிப்படையிலே இந்த அரசு காரியங்களை மேற்கொண்டிருக்கும்பொழுது அதிகாரிகள் உள்ள துணிச்சலோடு செயலாற்றக் கூடிய நிலைமை இல்லாது இருக்கிறது.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே இருக்கின்ற அரசாங்க ரப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், தனியார் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கின்ற ஊதியம் எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று, நிர்வாகத்திடம் கோரிக்கைகளை வைத்து, போராட்டங்கள் நடத்தினார்கள். கடைசியாக, ஒரு பேச்சு வார்த்தை அடிப்படையில் கமிஷனரால் இது தீர்த்து வைக்கப்பட வேண்டுமென்று விடப்பட்டது. ஆனால், அது கமிஷனர் கைக்கு சென்று ஒரு அண்டு காலம் ஆகியும், இன்னமும் அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்றால், தனியார் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கும் ஊதியத்தையும், சலுகைகளையும் அரசாங்கத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு என் இந்த அரசு கொடுக்கத் தயங்குகிறது என்று கேட்கிறேன்.

இந்த அரசாங்கம் உன்மையிலேயே தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலத்திலே அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், இந்த அரசாங்கம் சம்பளம் கொடுப்பது போன்றவைகளிலே 'முன் மாதிரியாக செயல்பட வேண்டும்' அப்படி அது செயல்பட்டால் தான், தனியார் துறையிலே இருக்கின்ற தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும், அரசாங்க ரப்பர் தோட்டத்திலே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மை கிடைக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, இன்று அரசாங்கம் கணக்கு கொடுக்கிறது. கடங்க அண்டைவிட இந்த அண்டு அதிகப்படியான வேலை நிறுத்தங்களும், வேலை இழப்பு நாட்களும் அதிகரித்திருக்கிறது என்று சொல்லு

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1971 சூலை 22]

கிராமங்கள். எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் சொன்னார்கள், இவ்வளவு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டாலும், இவ்வளவு வேலை இழப்பு நாட்கள் அதிகரித்திருந்தாலும் கூட, இந்த அரசாங்கம் அதை எல்லாம் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதை நான் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. வேலை இழப்பு நாட்கள் அதிகரித்தால், அதனால் இந்த நாட்டிற்கு எவ்வளவு நஷ்டம் வருகிறது என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் இந்த அரசாங்கம். அதன் பிறகு நல்ல முறையிலே செயலாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுகிறது என்று சொன்னால், தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல இந்த நாட்டே பாதிக்கப்படுகிறது. நாம் சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்ற நோத்தில் உழைப்பு தான் மிக முக்கியமானது. இந்த நாட்டில் உழைத்து உற்பத்தியைப் பெருக்கினால்தான் நாம் சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்க இயலும். ஆகவே எவ்வளவு தூரம் வேலை நிறுத்தத்தைத் தடுக்க முடியுமோ, அதனால் ஏற்படுகின்ற உழைப்பு விரயத்தைத் தவிர்க்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தடுப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ந. ப.
12-00

அடுத்ததாக இன்னொரு சூழ்நிலை தொழிலாளர்கள் மத்தியிலிருந்து வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதுவரையில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அதிகமாக ஈடுபடாமல் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் தொழிலாளர்களிடம் அதற்கு அதிகப் பிடிப்பு இல்லாதிருந்தது தான். அடிக்கடி அந்த அரசு தொழிலாளர் நல அரசு, தொழிலாளர் நல அரசு என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் தொழிலாளர்களிடையே நாமும் செயல்பட வேண்டுமென்று ஒரு எண்ணம் கொண்டு இன்று எந்தெந்த நிறுவனங்களில் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் சார்ந்த தொழிலாளர்களுக்காகச் சங்கங்கள் வைத்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் தலையிட்டு அங்கே தொழிலாளர்களுடைய ஐக்கியத்தைக் குலைத்து, தொழிலாளர்கள் நன்மை பெற முடியாத ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். அதனால் தொழிலாளர்களுக்குப் பெரிதும் பாதகமேற்படுகிறது. அவர்கள் ஐக்கியம் குலைவது மட்டுமல்ல. அவர்கள் நன்மை பெறுவதற்குப் பதிலாக பாதகங்கள் விளைகின்றன.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் போக்கு வரத்துத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில்கூட இந்த அடிப்படையில்தான் சச்சரவு ஏற்பட்டது. ஆகவே, தொழிலாளர்கள் நன்மை பெறுவதற்கு இந்தக் கொள்கையானது இடையூறுகளிருக்கிறது. இதை நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்ததாக ஒன்று மெட்ராஸ் ரப்பர் பேக்டரி கடந்த 82 நாட்களாக வேலை நிறுத்தத்திலிருந்து இன்று தான் ஒரு நல்ல செய்தி கிடைப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் இந்த

1971 சூலை 22]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

அரசாங்கம் சற்று அதிக கவனம் செலுத்தியிருந்தால், இந்த வேலை நிறுத்தம் சற்று முன்னதாகவே முடிவுற்று தொழிலாளர்கள் இந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்படாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் ஸ்டேன்டர்ட் மோட்டார் தொழிற்சாலையில் அமைச்சர் முன்னிலையில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தை மீறும் நிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அரசாங்கம் துணிச்சலோடு அந்த முதலாளி மீது நடவடிக்கை எடுக்க முன் வரவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், பெரும் பிரச்சினையாகவுள்ளது. இந்த வீட்டு வசதி. அரசாங்க நிறுவனங்களானாலும் சரி, தனியார் துறை நிறுவனங்களானாலும் சரி. தொழிலாளர்கள் வீட்டு வசதி விஷயத்தில் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை. தனியார் துறை நிறுவனங்களில் சில அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற கடன் வசதியைப் பெற்றுக்கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்காமல், அந்த நிதியைத் தங்களுடைய சொந்தத் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி இன்னும் செய்து தரப்படவில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்ததாக இப்போதிருக்கின்ற மினிமம் வேஜ் சட்டமானது பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் இன்றைக்கிருக்கின்ற விலைவாசி ஏற்றத்தின் அடிப்படையிலும், மற்ற சூழ்நிலையின் அடிப்படையிலும், அந்தச் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்கனவே செய்யப்பட்டுள்ள சிபார்க்கள் இருக்கின்றன. அதையும் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சட்டம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

கடைசியாக ஒன்று, வேலை தேடித்தரும் நிறுவனங்கள் நமது மாநிலத்தில் ஏறத்தாழ 25 இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சென்னையில் இருக்கும் எம்பிளாய் மெண்ட் ஆபீஸ் ஒன்றில் மட்டும் ஏறத்தாழ 40,000 படித்த இளைஞர்கள் பதிவு செய்துகொண்டு பல ஆண்டுகளாகக் காத்திருக்கிறார்கள். இதுபோன்று பலவிடங்களில் பதிவு செய்து கொண்டு இன்னும் வேலை கிடைக்காமல் இருப்பவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி அந்த இளைஞர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கின்ற காலத்தில் அவர்களுக்கு வயது அதிகமாகி விடுவதால், பிறகு வேலை கிடைக்கும் வாய்ப்பை இழக்கும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த நிலைமை தளிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையினால் அவர்கள் என்னைக்கு வேலை தேடித் தரும்

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1971 சூலை 22]

நிறுவனங்களில் தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்து கொண்டார்களோ அன்று முதல் அவர்களுக்கு வயது வரம்பு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும், அல்லது பதிவு செய்து கொண்ட தேதியிலிருந்து வேலை தேடித்தரும் நாள் வரையில் அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும். இதைச் செய்ய அரசாங்கம் முன் வா வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அமைச்சர் அவர்கள் கொடுக்கின்ற கணக்கின்படி இன்று ஏறத்தாழ 4 இலட்சம் இளைஞர்கள் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டு கணக்கின்படி 28,000 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் பெருகிவரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க அரசாங்கம் முழு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

இன்னும் பிசிகலி ஹேண்டிகேப்ட் என்பவர்களுக்குக் கூட எல்லோருக்கும் வேலைவாய்ப்பு அளிக்கப்படவில்லை. கணக்கு பார்க்கின்றபோது பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிற எண்ணிக்கையில் முப்பது சதவீதத்தினருக்குத்தான் ஓராண்டு காலத்தில் வேலை வாய்ப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் குறையை நாம் தீர்க்க வேண்டுமானால், தனியார் துறைக்கு தொழில்கள் ஆரம்பிக்க லைசென்ஸ் வழங்கும்போது நிபந்தனையாக இத்தனை அங்கவீனமான நபர்களுக்கு வேலை வழங்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டு, லைசென்ஸ் வழங்கினால் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு இருக்கிற குறையைத் தீர்ப்பதற்கு இந்த அரசால் முடியுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது அண்டை மாநிலமான கேரளாவில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதாவது அந்த மாநிலத்தின் தலைநகரமான திருவனந்தபுரத்தில் தூம்பா ராக்டெட் என்று ஒரு அமைப்பு மத்திய அரசால் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அங்கேயிருக்கின்ற தொழிலாளர்களில் 30 சதவீதத்தினர் அந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மீதியிருக்கின்ற 20 சதவீதத்தினர் மற்ற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்தத் தொழிற்சாலைக்குக் கேரளத்தைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டும்தான் நியமிக்க வேண்டுமென்று அந்த மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். முழுமையுமாக அந்த மாநில மக்களுக்கே அளிப்பதாக அந்தப் ப்ராஜக்டின் மேனேஜிங் டைரக்டர் வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல் நம்முடைய மாநிலத்தில் இருக்கும் மத்திய அரசின் நிறுவனங்களில் நம்முடைய மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடைசியாக, இந்த ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் இலாகா சம்பந்தமாக ஒரு வேண்டுகோள். எனது தொகுதியில் ஒரு துணைப் பதிவாளர் அலுவலகத்தை நிறுவ, அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த கோரிக்கை ஏற்கனவே அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

1971 சூலை 22]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

மேலும், எனது தொகுதியில் ஏறத்தாழ 1,000 தொழிலாளிகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆம்பாடி தனியார் ரப்பர் தோட்டம் கதவு அடைப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தொழிலாளிகள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தோட்டத்தைத் திறந்து வேலை தொடர அரசாங்கம் நிர்வாகிகளை வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கா. காளிமுத்து : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாக தன்னுடைய அரசியல் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி இன்று தொழிலாளர் நல அமைச்சராக இருந்து வருகிற மாண்புமிகு திரு. என். வி. என். அவர்கள் கோரியுள்ள தொழிலாளர் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, அதன் அடிப்படையில் எனது கருத்துக்களை அமைத்திட விரும்புகிறேன்.

வளர்க தொழில், வாழ்க தொழிலாளர் என்ற கொள்கை அடிப்படையில்தான் இந்த அரசு இயங்குகிறது. குறிப்பிட்ட அளவுக்கு நேர்மையான உணர்வோடு முதலாளிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் உறவு இருக்க வேண்டும். நியாய அடிப்படையில் இரண்டு சார்பிலும் காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்று இந்த அரசு கருதுகிறது. அந்த அடிப்படையில் செயல்படுகிற இந்த அரசை நான் பாராட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சில நேரத்தில் கடைசி ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த வேண்டிய வேலைநிறுத்தம், முதல் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய சூழ்நிலையும், அதன் காரணமாக பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்கிற நேரத்தில், பல நேரங்களில் நியாய உணர்வோடு முதலாளிகள் நடந்துகொள்ளத் தவறுகிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் நியாய உணர்வு தவறுவது மட்டுமல்ல—மனித அபிமான உணர்வோடு நடந்து கொள்ளக் கூடத் தவறுகிறார்கள். நெஞ்சில் ஈரப்பதை கொண்டிருப்பவர்கள் முதலாளிகளாக செயல்பட முடியாது என்கிற எண்ணத்தில் செயல்படுகிறார்கள்.

குறிப்பாக சிவகாசித் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கிற தீப்பெட்டி, பட்டாசு, அச்சகத் தொழிலகங்களில் நடைபெறுகிற அவலநிலையைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அங்கே இருக்கிற தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளை எல்லாம் தொழிற்சாலைகள் என்ற வட்டத்திற்குள்ளேயே கொண்டுவராத குடிசைத் தொழில் என்ற அடிப்படையில் அமைக்கிறார்கள். அந்தக் குடிசைத் தொழில்களை நடத்துகின்றவர்கள் பெரிய பெரிய பங்களாக்களை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். உடம்பில் உயிர் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் வயதில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கூட குறைந்த

[1971 சூலை 22]

ஊதியத்தையே கொடுத்து உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அதோடு இன்னொன்றையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சிவகாசியில்தான் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், தொழிற்சாலை இன்ஸ்பெக்டர் அலுவலகம் விருதுநகரில் இருந்து வருகிறது. அதை என்னுடைய தொகுதிக்கே மாற்றவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே கோரிக்கை கொடுத்திருக்கிறேன். அதை நிறைவேற்றித் தருவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அதோடு சிவகாசியில் தொழிலாளர் குடியிருப்பு அரசினர் காலனியைப் பொறுத்த வரை இன்றையதினம் அரசினரே நேரிடையாக வாடகை வசூல் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த விடுதிகளை முதலாளிகளிடம் ஒப்படைத்து விடும் படியாகவும், வாடகையை அவர்களே வசூல் செய்ய விடும் படியாகவும், மத்திய அரசு பரிந்துரை செய்திருப்பதாகக் கருதுகிறேன். அதனைக் கவனித்து நம்முடைய அரசே அந்தப் பொறுப்பை வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய வகையில் மத்திய அரசுக்கு இப்போதுள்ள நிலையே நீடிக்கலாம் என்பதாக கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

அதே நேரத்தில் சிவகாசியில் உள்ள தீப்பெட்டி, பட்டாசு, அச்சகங்களில் இரண்டு வகையான ஊழியர் பட்டியல்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒன்று நிலையாக வேலை செய்பவர்கள் பற்றியது. இன்னொன்று தற்காலிக வேலையில் இருப்பவர்கள் பட்டியல். இப்படி தற்காலிக வேலையில் இருப்பவர்கள் என்று பட்டியல் வைத்துக்கொண்டு, தொழிலாளர்களுக்குச் சேரவேண்டிய போனசு, கிராஜ்டி தராமல் ஏமாற்று வேலை செய்து வருகிறார்கள். அதை அரசு கண்டுபிடித்துக் கவனிக்க வேண்டும். எட்டு மணி நேரம் வேலை என்று சொல்கிறோம். எட்டு மணி நேர வேலை, என்பதற்காக மே தின விடுமுறை தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்க சிகாகோவில் பெரிய புரட்சி நடந்திருக்கிறது.

ஆனால் இன்றைய தினம் என்னுடைய சிவகாசி தொகுதியில் எட்டு மணி நேர வேலை என்பதே இல்லை. அதிகாலை 3 மணிக்கு பஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டு கிராமப்புறங்கள் தோறும் சென்று சிறுவர்களையும், சிறுமிகளையும் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்து வந்து விடுகிறார்கள். இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகு கிராமங்களில் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். இந்த எட்டு மணி நேர வேலைத் திட்டத்தை எங்கள் தொகுதியில் கொண்டு வருவதற்காக, இங்கே ஒரு சிகாகோ புரட்சியையே நடத்த வேண்டிய நிலைமை உருவாகிவிடும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அச்சகங்களில் பணிபுரிகிற முழுநேர ஊழியர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு 1 ரூபாய், 1½ ரூபாய் தான் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. அச்சகத்தில் நின்ற நாள் பணி புரிந்து வயது முடிகின்ற

1971 ஜூலை 22]

தருணத்தில் இருக்கின்றவர்களுக்குக் கூட அதிகபட்சம் சம்பளம் 85 ரூபாய், 90 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தையும் அரசு கவனித்துப் பார்த்து, தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும்.

வளர்க தொழில், வாழ்க தொழிலாளர் என்ற லட்சியத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த அரசு தொழிலாளர்களுக்காக இருக்கின்ற சட்டங்களை அமல்படுத்துவதற்கும், தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக பல காரியங்களைச் செய்வதற்கும் தயங்கக் கூடாது என்பதைத் தெரிவித்து, இந்த மானியத்தை மனதாரப் பாராட்டி, வரவேற்று, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. க. சுப்பு : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது நாங்கள் கொடுத்திருக்கக் கூடிய வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பேரவையிலே தொழிலாளர்களின் நிலைமைபற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் காளிமுத்து அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இந்த அரசாங்கமும் தம்முடைய அறிக்கையில் கொடுத்திருக்கிறது—“வளர்க தொழில்—வாழ்க தொழிலாளர்” என்பதாக. இந்த முழக்கத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எனினும், தொழிலாளர் நல அரசு என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதாக நாங்கள் நினைக்கிறோமோ அவற்றைத் தான் இங்கே குறிப்பிடங்கூடப் விரும்புகிறேன். கொடுத்திருக்கக் கூடிய முழக்கம் இது தொழிலாளர் நல அரசு என்பதை பிரகடனப் படுத்துவதாகும்.

ஆயினும், இந்த அரசு வந்து தொழிலாளர்களுக்குப் புதிதாக என்ன செய்திருக்கிறது? ஏற்கெனவே, 1948-ல், 61-ல், 66-ல் காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் நினைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களைத் தான் இந்த அரசு அமல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, இது தொழிலாளர் நல அரசு என்பதற்கு அடையாளமாகவாவது அந்தச் சட்டங்களை அமல்படுத்துவதில் முன்பு இருந்த காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு மாறுபட்ட நிலையில் இந்த அரசு செயல்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர் தகராறு என்றால் அதில் போலீஸ் தலையிடக் கூடாது என்பதை நாங்கள் வற்புறுத்துகிறோம். முன்பு இருந்த அரசு அதை மதிக்கவில்லை. எந்த இடத்தில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தே இந்த அரசு தலையிடும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தொழிலாளர்கள், முதலாளிகள் அகிய இரண்டு சாரார்களிடமும் நல்லறவு நியாய அடிப்படையில், நேர்மையான அடிப்படையில் நிலவியாக வேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதற்காக “பாலுக்கும் காவல், பூனைக்கும் தோழன்” என்ற முறையில் ஒரு அரசு செயல்பட

[திரு. க. சுப்பு]

[1971 சூலை 22]

முடியாது. யார் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறதோ அதற்கு ஊக்கம் அளிக்கிறேன் என்பதை வரவேற்கத் தயார். ஆனால் நியாயம் என்பதை யார் எடுத்துச் சொல்வது?

இன்றைய தினம் திருச்சியில் போலீசார் தடியடிப் பிரயோகம் செய்ததைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடும்போது போலீஸ் துறையினர் கொடுத்த அறிக்கையை அப்படியே மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் படிக்கிறார்கள். அங்கே உள்ள டாக்சிக்காரர்கள் இவ்வசமாக போலீசார் தங்களை பல இடங்களுக்கு வண்டியை ஓட்டச் சொன்னதன் காரணமாக இந்தத் தகராறு எழுந்தது என்கிறார்கள். அந்தத்தரப்பு வாதத்தில் எவ்வளவு நியாயம் இருக்கிறது என்பதைக் கூட ஆராயத் தயாராய் இல்லை. அது பற்றி பல விவரங்கள் இருக்கின்றன, பெண்களை நையாண்டி செய்ததற்காக கைது செய்தோம் என்று போலீஸ் துறையினர் சொல்கிறார்கள் என்றால், இதில் உள்ள உண்மை என்ன என்பதைக் கூட விசாரிக்க நாம் முன்வருவதில்லை. தொழிலாளர்கள் மீது பெட்டி கேஸ்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும், இரவு 12 மணிக்கு அவர்கள் கைது செய்து காவலில் வைக்கப்படுகிறார்கள். இது எந்தச் சட்டத்திலே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று புரியவில்லை. இது தொழிலாளர் நல அரசு என்றால், எப்படி தொழிலாளர்களால் ஏற்றிக்கொள்ள முடியும்? ஆகவே தொழிலாளர் நல அரசு என்றால் அதற்குப் பொருத்தமாக சட்டங்களை அமல்படுத்துவதில் முன்பு இருந்த ஆட்சிக்கு மாறாக இவர்கள் செயல்பட்டாக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அறிகாரிகள் கொடுக்கிற விவரத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒருகலைப்பட்டசமாக நடக்கக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

அடுத்தது, இன்றைய தினம் வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெறுகிற போது பேச்சு வார்த்தை (கன்சிலியேஷன்) நடக்கக் கூடாது என்கிறார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டில் கூட ஒரே நேரத்தில் இரண்டும் நடைபெறலாம் என்ற நிலை இருக்கிறது. சொல்லப் போனால் வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிறபோது பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தால் சான் சீக்கிரமாக பிரச்சினையைக் கிர்க்க முடியும். ஆகவே வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிறபோது பேச்சுவார்த்தை நடக்கக் கூடாது என்பதை இந்த அரசு நீக்கியாக வேண்டும்.

எங்களுக்குக் கொடுக்கிற அறிவுரையில் எத்தனை விபத்துக்கள் நடந்திருக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எத்தனை பேர்களுக்கு எவ்வளவு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற விவரத்தைக் கொடுக்கவில்லை. கைபோயிற்று—கால்போயிற்று—உயிர்போயிற்று என்கிறபோது உடனடியாக அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவாக்கு ஏற்பாடு செய்யாது—அவர்கள் மனைச் செய்குகொள்ளவேண்டும். கோர்ட்டிக்குப் போக வேண்டும் என்று ஒருக்கிற நிலையை இந்த அரசு மாற்றியாக வேண்டும். தொழிலாளர் நல அரசு செயல்படுகிறது என்பதற்கு

1971 சூலை 22]

[திரு. க. சுப்பு]

அடையாளம் தொழிலாளர்கள் மனுச் செய்து கொள்ளாமலே, கோர்ட்டுக்குப் போகாமலே, விபத்திற்குள்ளானால் நஷ்டஈடு உடனடியாக அரசாங்கமே தலையிட்டு வழங்கத்தக்க ஏற்பாட்டைச் செயல்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு தொழில் கோர்ட்டு என்றாலும், ஐந்து மாவட்டங்களுக்கு ஒரு கோர்ட்டு இருக்கிறது. இந்த நிலையில் நீதி எவ்வாறு உடனடியாக கிடைக்கும் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிற காரணத்தால் பல காரியங்களைத் துரிதமாகச் செய்ய முடிவதில்லை. 'ஷாப்ஸ் அண்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் ஆக்ட்' இருக்கிறது. அது இன்றைக்கு வந்தது அல்ல. 1948-ல் இருந்து இருக்கிறது. எங்கள் பகுதியிலே ஒரே இடத்தில் மூன்று ஊராட்சிகளைத் தனித்தனியாக மைனர் பஞ்சாயத்துக்களாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மூன்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து நகரப் பஞ்சாயத்தாக மாற்றுவதே நல்லது. அந்தப் பகுதியிலே பல சாயப்பட்டறைகளும் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் நிரம்பியிருக்கிற அந்தப் பகுதியில் தொழிற் சட்டங்கள் அமல்படுத்தப்படவில்லை. அதற்கு என்ன வழியோ அதைக் கவனிக்க வேண்டும். சரியான முறையில் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். அதிகாரிகள் பல சோதனைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். இதிலே 1969-ல் ஷாப்ஸ் அண்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் ஆக்ட்டின் கீழ் வருகின்ற நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 2,16,535 ஆகும். அதில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1,84,710 ஆகும். 1971-ல் இச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 2,11,190 ஆகும். இதில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 2,15,155 ஆகும்.

1969-ம் ஆண்டில் 894 வழக்குகள் தொடரப்பட்டிருக்க, இவ்வாண்டில் 1103 வழக்குகள் தொடரப்பட்டன. இதில் 986 வழக்குகள் தண்டனையில் முடிவற்றன. 13 வழக்குகள் விடுதலையில் முடிந்தன. பல இடங்களில், பல கடைகளில் இந்த சட்டத்தை அமல்படுத்துவதற்கு வேண்டிய வழி இல்லை. அவற்றையெல்லாம் சுண்டுபிடித்து தக்க முறையில் அமல்படுத்த வேண்டும். அவற்றைக் கண்டு பிடிப்பதிலே திரைப் காட்ட வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு நல் வாழ்வு கிடைப்பதற்கு என்ன வழி இருக்கிறதோ அதைச் செய்ய வேண்டும். தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது. இந்த அளவில் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக தலைவருக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

திரு. மா. வே. நாராயணசாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர் மானியக் கோரிக்கையின் மீது, பேசுநிற்போது முதற்கண் மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று, ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[1971 ஜூலை 22]

நம்முடைய தமிழக அரசு 'தொழிலாளர் நல அரசு' என்பதனை முதலிலே நான் மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மொத்தத்திலே உழைக்கின்ற வர்க்கத்தினரை பாட்டாளி மக்களை வாழ்விக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற லட்சியத்தின் அடிப்படையில்தான் பேரறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை உருவாக்கினார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அரசு நிச்சயமாக தொழிலாளர்களுக்கு நல்வாழ்வு அளித்திட வேண்டுமென்பதிலே அதிக நாட்டத்தோடு பணியாற்றிக் கொண்டு வருகிறது என்ற உண்மையை இந்த நாடு மிக நன்றாக அறியும். தொழிலாளர் உலகமும் மிக நன்றாக அறிந்து வரவேற்கிறார்கள். மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்று வரக்கூடிய இந்த அரசு தொழிலாளர்களின் நலனைக் கருத்திற்கொண்டு, தொழிலாளர் நல அரசாக நல்ல லட்சியத்தோடு பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் முற்போக்கு உள்ளம் படைத்த மகத்தான தலைவர் என்பதை தொழிலாளர் உலகம் மிக நன்றாக அறிந்திருக்கிறது. அவருடைய எண்ணமெல்லாம், சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள ஏழை, பாட்டாளி மக்கள் வாழ்வு பெற வேண்டும். அவர்கள் நல்ல நிலையை அடைய வேண்டுமென்கிற நல்ல லட்சியக் குறிக்கோள்கள்தான். நாங்கள் எல்லாம் ஒரு சில தொழிற்சங்கங்களுக்குதான் தலைவராக இருக்கிறோம். ஆனால் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களோ தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக இருக்கின்றார்கள். தமிழகத்தில் உள்ள அத்துனை தொழிலாளர்களுக்கும் தலைவராக இருக்கிறார். தொழிலாளர்கள் நிச்சயமாக நல்வாழ்வு வாழவேண்டுமென்பதுதான் அவருடைய நோக்கம்.

நம்முடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் அவர்களைப்பற்றி எனக்கு முன்னாலே பேசிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் தன்னை தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் என்று உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் நேரடியாக ஈடுபாடு கொண்டது மட்டுமல்லாமல், தொழிற்சங்க பாரம்பரியத்தை மிக மிக நன்றாக அறிந்தவர் ஆவார். 1947-க்குப் பிறகு தொழில் தகராறு ஏதாவது வந்து விட்டால், தொழில் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. முன்னால் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்ட சக்திகளின் அடிப்படையில்தான் பல்வேறு நன்மைகளைப் பெறவேண்டியிருந்தது. தொழிலாளர் பிரச்சினை, மற்ற எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் தொழில் தகராறுகளைச் சீக்கிரம் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்கிற எண்ணத்திலே அமைச்சர் அவர்களே தலையிட்டு ரல்ல முறையில் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறார். காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் தொழிலாளர் பிரச்சினை என்பது அமைச்சர் மட்டத்தில் வந்ததே இல்லை. லேபர் ஆபீசர் மட்டத்தில்தான் இருந்தது. ஒரு சில தகராறுகள் லேபர் கமிஷனர் வரையில் போகலாம். ஆனால்

1971 சூலை 22]

[திரு. மா. வே. நாராயணசாமி]

இன்றைய தினம், தொழிலாளர் கமிஷனர் மட்டுமல்ல, தொழில் அமைச்சர் அவர்களே, நல்ல அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு, முதலாளிகளையும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் அழைத்துப் பேசி, உடன்பாடு காணப் பாடுபட்டு வருகிறார். அப்படிப்பட்ட உள்ளம் உடைய அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய உளங்கனிந்த பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் மெட்ராஸ் ரப்பர் பேக்டரியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு விட்டு, நம்முடைய அரசு இதில் தலையிடவில்லையென்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் அவருக்குச் சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம், இந்த அரசு அந்த விவகாரத்தில் அதிகமான அளவிலே தலையிட்டு இருக்கிறது என்பதுதான். காலதாமதம் ஆனதற்குத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள்தான் காரணம். போராட்டம் ஆரம்பித்து நாற்பது நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அரசுக்குப் பிரச்சினை கொண்டு வரப்பட்டது. அங்கே போலீஸ் தலையிட்டு என்பதாக எல்லாம் முன்னால் பேசிய நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். தொழிலாளர் முதலாளிகளுக்கிடையே நடைபெறும் போராட்டங்களில் எங்கே வன்முறைச் செயல்கள் நடைபெறுகின்றனவோ, அவ்வேதான் போலீஸ் தலையிட்டு இருக்கும். அங்கே எதுவும் வன்முறைச் சம்பவம் நடந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக போலீஸை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். தொழில் தகராறுகளில் போலீஸை நிறுத்தி வைக்கிறார்கள் என்றால் வன்முறை நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். முதலாளிகளிடத்திலும் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களிடத்திலும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி நல்ல உடன்பாடு கண்டு நல்ல பாராட்டுதல்களைப் பெற்று வருகிறது இந்த அரசு. இன்றைக்கு நல்ல சூழ்நிலையைத் தொழிலாளர் மத்தியிலே உருவாக்கியிருக்கிறோம்.

(Mr. Deputy Speaker sounded the gong.)

THIRU M. V. NARAYANASWAMY : Sir, I want some more minutes. I am going to speak on some vital points.....

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member has already taken six minutes and there are other hon. Members to speak and they may not even get six minutes.

THIRU M. V. NARAYANASWAMY : Sir, I want to speak on some vital points.

MR. DEPUTY SPEAKER : I am sorry. The hon. Member, Thiru K. M. Subramaniam will now speak.

* THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Mr. Deputy Speaker, Sir, in the Note on 'Labour in Tamil Nadu' given to us, there is the expression 'May Industry Flourish and Labour Prosper' and I am very happy about this copy-book maximum. But I really find in

[1971 ஜூலை 22]

the recent years that neither industry flourishes nor labour prospers, 'To-day I am not going to deal with small matters but I will deal with only basic things.

The present-day set-up is different and many of the capitalists are sleeping share-holders and it is only a question of managerial shall versus labour. The labour unions have to play an important part in the present-day productivity and it is not like the one in the past when labour unions were fighting for additional wages only. Now whenever there is anything wrong in the industry, it is the labour that has to bring it to the notice of the managerial staff but the departmental committees which are organised by the labour unions do not do their service. Nowadays we find that the departmental committees are more concerned with leave or absenteeism or recommendation for jobs. That is not what is wanted in the present set-up. The labour is concerned, particularly in cities like Madras, with housing facilities. Now the labourers live in katcha slums where there are no living facilities, public convenience, water-supply and other amenities.

Even those living in houses live in houses, consisting of 9 families or 10 families. They have to go to the general workshop at 7 o'clock in the morning and before coming to the workshop they have to discharge their elementary functions like going to latrine, etc., Government should embark on good housing programme for labour. In the present houses wherein they live, there is no proper sanitary arrangement. Productivity will not improve unless proper conditions of living are created for labour. Wherever possible the workers should not be made to walk more than half a mile or one mile to the working place; then only the time taken for transport will be minimised. I find from the hand-out given to us that government is going to spend Rs. 150 lakhs on housing the labour and are going to build about 110 houses here and there and for private industries also government are giving. . .

MR. DEPUTY SPEAKER : The hon. Member has already taken five minutes.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : I shall finish quickly. Let us not waste time on this.

Within the limited time available, I will confine my attention to housing. Government should impress on the industries to build houses for the labour and corporation and other municipalities should provide water-supply, etc., to these houses for industrial workers. In this matter there should be co-operation between the Centre, State, Corporation or Municipalities and the Industry. I would like to say one thing more. The houses built should be let on subsidised rent to workers. They should also be allowed some form of transport for better convenience. Then it would be easy for them to come to workshop. If we provide these facilities to the labour, there could be increase in productivity.

1971 சூலை 22] [Thiru K. M. Subramaniam]

If we say that in other countries there is increased productivity it is because of this, it is because the labour had been provided with basic needs. Here we do not have those facilities. We do not understand their problem.

Let me say one thing. I know there are mills closed, mills closing and mills likely to close. Tomorrow morning there may be news in the papers that five mills or so are closed. Who is there to check this? The reason advanced for closing of mills is lack of finance. It is not lack of finance alone. Who is there to check the mismanagement in various mills, the profiteering in various mills and legal swindling in various mills? When it is complained that mills are closed, it is said if loan comes, the mill might be started. That is not the point. There should be an organisation—profit and loss question is different—in Government to run these mills in national interest. Unfortunately my time is limited. Government must see that workers' committees are given representation in management and they should see that the industry is given the raw materials required.

One more point and I am finished. This hand out does not say one thing. The workers are now getting less than what they were getting 2 years back as wages. What is the reason? Those getting Rs. 300 or 400 two years back are now getting only Rs. 200 to Rs. 300. It is because of lack of materials and facilities. That is the reason. Thank you.

திரு. கு. காமாட்சி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நமது தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளம் பல்கிப் பெருகவும் தொழிலாளர்கள் நல்ல மேம்பாடு அடையவும் இங்கே அமைச்சர் அவர்கள் மானியத்தைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்று ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டிலே வறட்சிப் பகுதிகள் என்று பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் எல்லாம் தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதன் மூலம் வறட்சியைப் போக்குவதற்கு நாம் முனைய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதியிலே மூன்று பெரிய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக ஒரு கொதிகலன் தொழிற்சாலை, இரண்டாவதாக படைக்கலன் தொழிற்சாலை, மூன்றாவதாக ஒரு இரயில்வே தொழிற்சாலை. இந்த மூன்று தொழிற்சாலைகளும் நாட்டுமக்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்கத்தக்க அளவுக்கு இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகள் ஆகும்.

கொதிகலன் தொழிற்சாலை இன்றைக்கு நல்ல லாபத்தோடு இயங்கி ஏற்கனவே மலேஷியா அரசாங்கத்தோடு 10 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே திறமையான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச்

[திரு. கு. காமாட்சி]

[1971 சூலை 22]

சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தேர்தல் காலங்களிலே அவர்களை வேட்பாளர்கள் அனுகவே முடியாது, அவர்கள் குடியிருக்கின்ற இடங்களுக்குச் செல்லவே முடியாது. அப்படிச் செல்ல வேண்டுமானால் அனுமதி பெறவேண்டும். வேட்பாளர்களுடைய நிலையைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய முறையிலே இதைப் பற்றி மத்திய அரசுக்கு நம்முடைய அரசு குறிப்பு அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நிலைதான் படைக்கலன் தொழிற்சாலையிலும். அங்கே 3,500 பேர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அங்கே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1,500 தான். இன்னும் இரண்டாயிரம் பேர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு, கருவிகள் இருந்தம்கூட இது வரையிலும் வேலை செய்வதற்காக அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதையும் நம்முடைய அரசு மத்திய அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொன்மலை ரயில்வே தொழிற்சாலை பல ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. 1960-ம் ஆண்டிலே துவக்கப்பட்ட அந்த வேகன் செய்யும் தொழில் பிரிவை இப்பொழுது மூடி விட்டு அந்த தொழில் பிரிவை அமீர்தசரலில் இருக்கிற ஒரு தனி நிறுவனத்திற்கு ஒப்படைக்க மத்திய அரசு தீர்மானித்து இருக்கிறது. அதன் காரணமாக 1,500 தொழிலாளர்கள் வேலை வாய்ப்பை, ஊதிய உயர்வை, பதவி உயர்வை அத்தனையையும் இழக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, அந்தப் பிரிவை மூடாமல் இருக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு நம்முடைய அரசு குறிப்பு அனுப்ப வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தப் பிரிவு ஏறத்தாழ 11 ஆயிரம் யூனிட்களை நல்ல திறமையோடு செய்திருக்கிறது. பொதுத் துறையிலே இருப்பதை தனியார் துறைக்கு மாற்றக் கூடாது என்ற குறிப்பை நம்முடைய அரசு அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதியிலே பீடித் தொழிலாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாழுகின்ற பகுதிகள் நெருக்கடியான பகுதிகளாக இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு என்று தனித் தொழிற்சாலை ஒன்று கிடையாது. அவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரு இடுக்கான குடிசையிலேயிருந்து காசநோய் பற்றும் அளவில் அவர்களுடைய நிலைமை இன்றைய தினம் இருக்கிறது. ஆகவே நமது அரசு அதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் அந்தப் பீடி தொழிலாளர்களுக்குத் தனியாக நல்ல காற்றோட்டமான வசதியுள்ள நல்ல பல தொழிற்சாலைகளை அமைத்துத் தர ஆணையிட வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய பகுதியாகிய திருவெறும்பூர் பகுதியில் அந்தத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரும் நிறைய வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல மருத்துவ வசதியில்லாமல்

1971 சூலை 22]

[திரு. கு. காமாட்சி]

அல்லற்படுகிறார்கள். எனவே, அவர்களுக்கு மருத்துவ விடுதி ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதியிலே இன்னொன்று, எரி சாராயத் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. அதன் வாயிலாக ஆயிரக்கணக்கான விவசாயப் பெருமக்கள், கால்நடைகள், மின்வளம் அத்தனையும் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அந்த நாற்றத்தின் காரணமாகத் திருச்சியிலும், சுற்று வட்டாரத்திலும் இருப்பவர்கள் மற்ற நல்ல நாற்றத்தை நுகர முடியாத அளவில், வாசனையை நுகர முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அந்த நாற்றமுள்ள அந்தத் தொழிற்சாலையில் 150 தொழிலாளர்கள் அளவிட்தான் அங்கே வேலை செய்கிறார்கள். இருந்தாலும் பல ஆயிரக்கணக்கான விவசாயப் பெருமக்களும், கால்நடைகளும் பாதிக்கப்படும் அளவில் இருப்பதால் அந்தத் தொழிற்சாலையை வேரெரு இடத்திலே மாற்றுவதன் மூலம் 'அந்தப் பகுதி விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நமது அரசைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்த அளவில் வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்.

(திரு. நா. வீராசாமி—தலைமை)

திரு. கே. ஏ. வகாப் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, தொழிலாளர் நலனிலே அக்கறை கொண்டு எல்லாக் கட்சிகளும் அதிலே அக்கறையோடு பேசுவதைப்போல் நான் சார்ந்திருக்கின்ற முஸ்லிம் லீக்கின் சார்பாக எல்லா நலன்களும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற இந்தத் தொழிலாளர் மானியத்தை வரவேற்றுப் பேசுகின்ற அதே நேரத்தில் தொழிலாளர் நலனிலே இந்த அரசுக்கு உள்ள அக்கறை மட்டுமல்ல, இதற்கு முன்பிருந்த புரட்சிக் கவிஞர் சொன்ன கருத்துக்களை இந்த இடத்திலே கூறுவது பொருத்தமாகயிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

“ சித்திரச் சோலைகளே உம்ம நன்கு

திருத்த இப்பாரினிலே! முன்னர்

எத்தனை தோழர்கள், ரத்தம் சொரிந்தனரோ!

உங்கள் வேரினிலே ”.

“ ஆர்த்திடும் யந்திரக் கூட்டங்களே உங்கள்

ஆதி அந்தம் சொல்லவோ ! நீங்கள்

ஊர்த்தொழிலாளர் உழைத்த உழைப்பில்

உதித்தது மெய்யல்லவோ ? ”

என்று கூறியிருக்கிற அடிப்படையிலே நமக்கு அமைந்திருக்கிற மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் அமைதியின் சின்னமாகவும்,

[1971 சூலை 22]

பொறுமையின் பொக்கிஷமாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று கூறுமள விற்கு, முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே சமன் செய்து சீர்தூக்கிச் செயல்படும் தன்மையுடையவராகவும் இருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இராணிப்பேட்டைத் தொகுதி மக்களின் சார்பிலே, எங்கள் பகுதியிலே உள்ள தொழிலாள மக்களின் சார்பிலே தனிப்பட்ட முறையிலே பாராட்டுதல்களையும், வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால், அங்கேயிருக்கின்ற பாரி தொழிலாளர்கள் முதலிலே மே தினத்தை சம்பளத்தோடு விடுமுறையாக விட வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரிடத்திலே கூறினார்கள். அதை அமைச்சரவர்கள் மிகுந்த கவனத்துடனும், அக்கறையுடனும், சிரமத்துடனும் ஆராய்ந்து, மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்களைக் கலந்து சட்டமாக்கப்பட்டு இந்த நாட்டிலிருக்கின்ற பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் நன்மை அடையுமாறு செய்தார்களே அதற்காகத் தனியாகப் பாராட்ட வேண்டுமென்று இருந்தாலும் இந்த நேரத்திலேயும் எங்களுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே நேரத்தில் இராணிப்பேட்டையிலுள்ள தொழிலாளிகள், முதலாளிகள் உறவுகள் ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்குகிறது. தோல் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களாகயிருந்தாலும் சரி அல்லது வேறு பாரி அண்ட் கர்ப்பெனியில் லேலை செய்பவர்களாகயிருந்தாலும் சரி சச்சரவு இல்லாமல் ஏறத்தாழ 25 ஆண்டுகள், 30 ஆண்டுகளாக ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அப்படித் தகராறுகள் வந்தால் உடனே தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் கலந்து உறவாடி தங்களுக்குள்ளேயே அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே இந்த நாட்டிலேயிருக்கும் மற்றத் தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற யோசனையை இந்த நேரத்திலே நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மறுபடியும், இந்த மே தினத்திற்கு அவர்கள் அளித்துள்ள விடுமுறையை சம்பளத்தோடு கூடிய விடுமுறையாக ஆக்கியிருப்பதற்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். இப்படித் தொழிலாளர்களிடத்திலே அக்கறை உள்ளவர்களால்தான் இதைச் செய்ய முடியுமென்று கூறி அதற்காக மறுபடியும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து வடார்க்காடு மாவட்டத்தைப் பற்றி ஒரு கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். இங்கு பலரும் பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு உள்ள அவல நிலையைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இந்த நாட்டில் எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் விட பீடித் தொழிலாளர்களின் நிலைமை மிகவும் வருந்தத்தக்க விதத்தில் வறுமை நிறைந்ததாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையிலே உள்ளவர்கள், தொழிலாளர்கள் என்ற நிலையிலே எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் விடப் பின் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு

1971 சூலை 22]

[திரு. கே. ஏ. வகாப்]

உடனடியாக இந்த அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காசநோயிலும், வறுமையிலும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு வசதி செய்ய வேண்டும். முதலாளி மார்க்கள் நல்லவர்கள்தான், பீடித் தொழிலாளர்களுக்குப் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை நன்கொடையாக அளிக்கின்ற நல்ல மனப் பக்குவமுடையவர்கள். அவர்களையும் தொழிலாளிகளையும் ஒன்றுபடுத்தி அல்லது பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி தொழிலாளர்களுக்கு வசதி செய்ய முடியவில்லை என்றாலும்கூட அவர்களுக்கு ஊதியத்தையாவது உயர்த்தித் தருவதற்கு மாண்பு மிகு அமைச்சரவர்கள் நல்ல முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வறுமையில் வாடும் ஏழைப் பீடித் தொழிலாளர்களின் சார்பிலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

*திரு. கே. என். குமாரசாமி: தலைவரவர்களே, எனக்கு முன்னால் என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. ஏ. சப்பிரமணியம் அவர்கள் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனையைப்பற்றியும், அதிலே இருக்கின்ற சில குறைபாடுகளைப்பற்றியும், அரசாங்கம் செயல்பட வேண்டிய முறைகளைப்பற்றியும் ஒத்தே எடுத்துரைத்தார்கள்.

நான் பத்திரப் பதிவுத்துறையைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தப் பத்திரப்பதிவுத் துறையிலே இன்றைக்கு ஸ்டாம்பு அதிகமாகக் கிடைக்காத காரணத்தினாலே அரசாங்கம் 570 ரூபாய் வரைக்கும் ரொக்கமாகப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பதிவு அலுவலகங்களிலே ரிலிஸ்தர் செய்து கொள்ள அதிகாரம் வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் அதை விடப் பதிவுக் கட்டணத்திற்கு எவ்வளவு பணம் அந்த ஸ்டாம்பு பீசிற்காக வருகிறதோ அந்த அளவிலே அந்தக் கட்டணத்தை ரொக்கமாகப் பெற்றுக்கொண்டு ரிலிஸ்தர் செய்துகொள்வதற்கான வாய்ப்பை இத்தக் துறையிலே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3 ரூபாய், 2½ ரூபாய் பேப்பர்கள் ரிலிஸ்தர் அபிஸ்களிலே கிடைக்காத காரணத்தினாலே 2½ ரூபாய் பேப்பர் வாங்குவதற்குப் பதிலாக 3 ரூபாய் பேப்பரை வாங்கி, கட்டணங்கள், பிரிபாரிட்டி சர்ட்டிபிகேட் போன்றவைகளை வாங்கக்கூடிய நிலையிலிருக்கிறது. ஆகவே எந்தெந்த அளவிற்கு வேண்டுமோ, அதற்குப் போதுமான அளவில் பத்திரத்தைத் தயார் செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, முன்பெல்லாம் பாகப்பிரிவினை, பாகசாசனம் செய்ய அவர்கள் 7½ ரூபாய் ஸ்டாம்பு கட்டணம் உள்ள பேப்பரை வாங்கி பாகசாசனம் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது அப்படிப் பாகசாசனம் செய்ய வேண்டுமென்றால் இன்றைக்கிருக்கும் நிலவரத்தின் பிரகாரம் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய்க்குச் சொத்திருந்தால் அதற்குக் கிட்டத்தட்ட 750 ரூபாய்க்கு ஸ்டாம்பு

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1971 ஜூலை 22]

பேப்பர் வாங்கி பாகசாசனம் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. இதனால் தமிழ் நாடு முழுவதும் பாகசாசனம் செய்துகொள்ள முடியாத ஒரு தொல்லையான சூழ்நிலை ஏற்பட்டு, பலபேர்கள் அந்த முறையிலே பாகசாசனம் செய்துகொள்ள முடியாமல் பணம் அதிகமாக இருப்பதால் பல சிக்கல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குச் சலபமான வழியிலே, அரசாங்கம் முன்பு 7½ ரூபாய் ஸ்டாம்பு வாங்கினார்கள். இப்பொழுது கூடுதலாக அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றால் அதற்காக மினிமம் ரேட் வைத்து, அதிகமாக வைப்பதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை, ஆனால் சலபமாகப் பாகப்பிரிவினை செய்துகொள்ள ஸ்டாம்பு பிசை மினிமம் ரேட்டாக பிக்ஸ் பண்ண ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, சீட்டுப்பதிவுக் கம்பெனி என்று தமிழ்நாட்டில் நடக்கின்றன. அவர்களுக்கு எந்தப் பொறுப்பிலே அனுமதி வழங்கப்படுகிறது என்று தெரியவில்லை. அவர்களுக்குச் சொத்து மதிப்பு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று சொத்து மதிப்பை எடுத்து யாராவது ஒருவர் எழுதிக் கொடுப்பதோ ஒன்றுமில்லை. ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் சீட்டு நடத்துபவர்கள் என்றால் அதற்குண்டான அவர்களுடைய ஒரிஜினல் சொத்தை அடமானம் செய்துகொண்டு அதன் மீது அனுமதி வழங்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் யாரோ ஒருவர் செக்யூரிடி கொடுத்துவிட்டால் எந்த மாநிலத்திலேயிருந்து வந்தாலும் அவர்களைப் பதிவு செய்கிறோம். ஆனால் இடையிலே பல இலட்சக்கணக்கான பொதுமக்களின் பணத்தை வெளி மாநிலத்திலேயிருப்பவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையிலே பொதுமக்களுக்குப் பேரிய தொல்லைகள் ஏற்பட்டது என்பதையும், பல காலமாக சீட்டுக் கம்பெனிகள் மறைந்திருக்கிறது என்பதையும் பத்திரிக்கைகளில் படித்திருக்கிறோம். எனவே அதற்குச் சரியான செக்யூரிட்டியை, அவர்களுடைய ஒரிஜினல் சொத்தைப் பேங்கிலே அடமானம் செய்து அந்தச் சூழ்நிலையிலே அரசாங்கம் பதிவு செய்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சொத்து கிரயம் செய்வதற்கு முன்பெல்லாம் நூற்றுக்கு 7½ ரூபாய் ஸ்டாம்பு வாங்கி வந்தார்கள். இன்றைக்கு சொத்து மதிப்பு உயர்ந்து விட்டது என்ற காரணத்தால் ஆயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சொத்து இன்றைக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் மதிப்பு என்று கணக்குப்பிள்ளை அடங்கலில் எழுதி வைத்திருக்கும் அடிப்படையில் ரிஜிஸ்டரார் ஆபிசில் ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றைக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கியதை எப்படி இன்றைக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் என்று எழுதி வைக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஏதோ விவசாயிகள் எல்லாம் அரசாங்கத்தை எமாற்றுவதாகக் கருதிக் கொண்டு இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது. ஆனால் அது

1971 சூலை 22] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

சரியல்ல, நியாயமல்ல. பழைய கிரயப் பத்திரத்தில் என்ன மதிப் பீடு இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கே மறுபடியும் கிரயம் பண்ணும் போது ஸ்டாம்பு கட்டணம் வாங்கினால் போதும் என்ற அளவுக்கு அரசாங்கம் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிங்காநல்லூர் பெரிய முனிசிபாலிட்யாக மாற்றப்பட்டு அந்தப் பகுதி மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் உதவிப் பத்திரப் பதிவாளர் அலுவலகம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தித் தர ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கோவையில் உள்ள ஹெட் ஆபீசுக்குப் போய் வரவேண்டுமென்றால் காலதாமதமாகிறது. இந்தத் துறையில் சீட்டுக் கம்பெனி பற்றியெல்லாம் அரசாங்கம் மற்ற அம்சங்களையும் பார்த்து நம்பிக்கையானவர்களுக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு பேசுவாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. க. துரைசாமி : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலமானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பளித்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த மாமன்றத்தில் பேசிய பல உறுப்பினர்கள் தொழிலாளர் நலன் பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். குறிப்பாக எங்களுடைய வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில், சிறப்பாக குடியாத்தம் பகுதியில் ஏராளமான பீடித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பீடித் தொழிலாளர்கள் நலனில் அக்கறை கொண்ட அரசு உறுதியான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தும் தமிழகத்தில் உள்ள பீடி முதலாளிகள் நிதிமன்றத்திற்குச் சென்று பீடித் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தின் பலனைத் தொழிலாளர்கள் அனுபவிக்க முடியாத சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான பீடித் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அரசு உணர்ந்து அவர்களுக்குப் பரிகாரம் காணும் வகையில் நிதிமன்றத்தில் வழக்கை விரைவுபடுத்தி நல்ல முடிவைக் காண வேண்டும்.

என்னுடைய தொகுதியில் இரண்டு நூற்பாலைகள் இயங்கி வருகின்றன. அந்தத் தொழிலாளர்கள் ஐந்தாண்டுக் காலம், ஏழாண்டுக் காலம், பத்தாண்டுக் காலம் என்று பணியாற்றியும்கூட நிரந்தரமாக்கப்படாமல் ஆறு மாத காலத்திற்கு ஒரு முறை நடுவில் நிறுத்தப்பட்டு மீண்டும் அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டு டெம்பரரி என்ற முறையிலேயே வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு இன்றைக்குள்ள விலைவாசியில் 2½ ரூபாய் தான் கொடுக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி அரசு ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[1971 சூலை 22]

நம்முடைய தமிழக அரசு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்திலும் சரி, கலைஞர் காலத்திலும் சரி தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை கொண்டு சீராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு வருகிறது.

நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் தொழிலாளர்கள், தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் இந்த அரசு எடுத்துக்கொண்ட அக்கறையையும் அவர்களுக்காக நான்கு கோடி ரூபாய் வழங்கியதையும் நாடு அறியும்.

இப்படிப்பட்ட முறையில் தொழிலாளர்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டிருக்கும் அரசு நெசவுத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையிலும், தீப்பெட்டித் தொழிலாளர் பிரச்சினையிலும் அக்கறை கொள்ள வேண்டும்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பின்தங்கிய மக்களுக்கும் பலவித ஸ்தானங்களை ஒதுக்கி வந்திருப்பது போல் பீடித் தொழில், நெசவுத் தொழில், தீப்பெட்டித் தொழில் ஆகியவற்றைப் பொருத்த வரை அரசாங்க இயக்கத்தில் சலுகைகளை அளித்து முன்னுரிமை வழங்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்வது நலமாக இருக்கும்.

கேர் ஸ்தாபனத்தின் மூலம் நம்முடைய அரசு வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவுக்குத் தொழிலாளர்கள் குழந்தைகளுக்கு சத்துணவை அளித்து வருகிறது என்பதைப் பெருமையோடு சொல்வது மாதிரி முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடைய ஏற்படுகின்ற தொழில் தகராறுகளைத் தீர்க்க ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்டபடி 14 அங்கத்தினர்கள் போதாது என்று கருதி மேலும் ஐந்து பேரை நியமிக்க வழி செய்திருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் தொழிலாளர்-முதலாளி பிரச்சினையைத் தீர்க்க இந்த அரசு மேற்கொண்ட முயற்சியை வெகுவாகப் பாராட்டி இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. இ. ராமசாமி : தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

இந்த அரசு தொழிலாளர் அரசு என்பதை நாட்டுமக்கள் ஒத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் இங்கே ஒருசிலர் தொழிலாளர் அரசு தி.மு.க. அரசு என்று பறைசாற்றிக் கொள்ளுகிறார்களே என்று கேட்டார்கள். இந்த அரசு தொழிலாளர் அரசு என்பதை நிரூபித்துக் காட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான சான்றுகளை இங்கே

1971 சூலை 22]

எடுத்துக் காட்ட முடியும். திராவிட முன்னேற்றச் சமூகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு தொழிலாளர்களுடைய கஷ்டங்களை எல்லாம் உணர்ந்து அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் காலாகாலத்தில் செய்து கொடுத்து வருவதற்காக இந்த நேரத்தில் என்னுடைய மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த அறிக்கையைப் பார்க்கின்ற நேரத்தில், கடல் மட்டத்தில் இருந்து ஐயாயிரம், ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் அடி உயரத்தில் வேலை செய்கின்ற தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையை கழக ஆட்சிக்கு முன்னால் இந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு நன்மை அளிக்கக்கூடிய காரியங்களைக் கொண்ட அறிக்கையைப் பார்த்திருக்க முடியாது என்ற வகையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகுதான் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் நல்ல கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

என்றாலும் இன்றைக்குப் பண்டங்கள் விற்கும் விலைக்கு ஏற்றபடி அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலி போதுமானதாக இல்லை. அவர்களுக்குக் கூலி உயர்வு வேண்டுமென்ற பிரச்சினையை வைத்து கடந்த ஆண்டு அவர்களுடைய பிரச்சினையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் தொழிலாளர் நல ஆணையாளர் அவர்களும் தலையிட்டு அந்தப் பிரச்சினையைச் சுருகமாக முடித்துக் கொடுத்தார்கள். இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் அந்தக் கூலி போதாது. எனவே குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயக் கமிட்டி அமைக்க இந்த அறிக்கையிலேயே ஒரு குறிப்பு இருக்கிறது. அரசு அதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து வருகிறது என்று இருக்கிறது. அத்தகைய குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயக் கமிட்டியை விவரத்தில் அமைத்து அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் கூலி உயர்வு கொடுப்பதற்கான ஆணைகளைப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நாகர்கோயிலில் மாஞ்சோலை, உதகமண்டலம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள அலோசனைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. அமைச்சரும், தொழிலாளர் நல ஆணையாளர் அவர்களும் கலந்து கொண்டு தோட்ட முதலாளிகளையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் கூட்டி வைத்துப் பேசிய நேரத்தில் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் எடுத்துக் கூறிய பல பிரச்சினைகளைப் பற்றி நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும், ஆணையாளர் அவர்களும் மிக்க அனுதாபத்தோடு அணுகி தோட்ட முதலாளிகளிடத்தில் மிகப் பரிவோடு சொன்னார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி, குடிதண்ணீர் வசதி, மின்சார வசதி, நடைபாதை வசதி, மலஜலம் கழிக்கக்கூடிய அறைகள் கட்டுவது போன்ற பல்வேறு குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொன்னபோது அதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் தோட்ட முதலாளிகளிடத்தில் பரிவோடு எடுத்துச் சொல்லியும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. முடியாது

[திரு. இ. ராமசாமி]

[1971 சூலை 22]

என்று சொன்னார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் அதனைச் சட்டத்தால் செய்ய முடியும் என்றும் அப்போது சொல்லியிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் தாங்களாக அதனைச் செய்ய மாட்டார்கள். ஆகவே, அமைச்சர் அவர்கள் சட்டமாகச் செய்து அவற்றை நிறைவேற்ற வழி செய்யவேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொண்டு இந்த மானியத்தின் மீது பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. துரைமுருகன்: தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைத்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறி அதை நான் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.

தொழிலாளர் நலன் குறித்து வைக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையை நாம் படித்துப் பார்த்த நேரத்தில் என்னுடைய எண்ணமெல்லாம் புரட்சிக் கவிஞர் அவர்களின் மீதும், தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்து, தொழிலாளர்களுக்காக தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்ட ஜீவா அவர்கள் மீதும் சென்றது.

“காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான், அவன் காணத் தகுந்தது வறுமையாம்” என்று புரட்சிக் கவி பாரதிதாசன் பாடினார்.

“காலிற்கு செருப்பில்லை கால் வயிற்றுக் கூழுமில்லை என் தோழா” என்று ஜீவா அவர்கள் ஒரு காலத்தில் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தொழிலாளர்கள் என்பவர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களுக்காகவும் வாழக் கூடியவர்கள், அவர்கள் வாழ வழி யற்றிருக்கிறார்கள், அந் நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதுகிற கட்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அரியணை ஏறிய பிறகு தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பற்றி நன்கு அமைதியாகச் சிந்தித்துப் பார்த்து நியாயம் என்று பட்டால் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்றுமே பின்தங்கியதில்லை.

எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, அது நெய்வேலிப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, கோவை பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி அல்லது போக்கு வரத்துத் துறைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி அவற்றில் எல்லாம் முன்னின்று வாதாடி இரண்டு பக்கமும் சமரசம் செய்து வைத்து நியாயம் என்று பட்டதை நிறைவேற்றித் தருகிற வகையில் நமது முதல்வர் அவர்கள் ஈடுபட்டு அதில் வெற்றி தேடித் தந்திருக்கிறார்கள்.

1971 சூலை 22] [திரு துரைமுருகன்]

தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் விதத்தில் மே தினத்திற்கு விடுமுறை விட்டிருக்கிறது இந்த அரசு.

கோவைப் பஞ்சாலகைகள் மூடிக்கிடக்கின்றன என்ற காரணத்தினால் அவைகளுக்கு எல்லாம் கடன் தந்து அதற்கு உத்தரவாதம் தந்து மூடிய மில்களைத் திறந்து வாடி நின்ற தொழிலாளர்களை யெல்லாம் உள்ளே வரவழைத்து அவர்களுக்கு வேலையும் ஊதியமும் தர ஏற்பாடு செய்தது கழக அரசுதான் என்பதை நான் பெருமையுடன் இங்கு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மூடியவைகளை, திறந்தவை போக மீதியுள்ள மில்களை யெல்லாம் திறப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த அரசைப் பாராட்ட நான் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இப்படி பல்வேறு இடங்களில் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

இந்த நாட்டில் அமைதி இருக்க வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தத் தயாராக இருக்கிறது இந்த அரசு. சமுதாயத்தின் நன்மை பெரிதா அல்லது தொழிலாளர்களின் நன்மை பெரிதா என்று எண்ணுகிற நேரத்தில் சமுதாயத்தின் நன்மையே பெரிது, தொழிலாளர்கள் அதற்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதை இந்த அரசு தெரிவித்திருக்கிறது.

வன்முறைகளைக் கண்டித்து நன்முறையில் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதில் கழக அரசு இன்று முன்னணியில் நின்று கொண்டிருக்கிறது. நேரமில்லாத காரணத்தினால் சில கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகச் சுட்டிக்காட்ட விழைகிறேன்.

குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயக் குழுவை அமைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டு பன்னெடுங் காலமாகியும் அதன் பலன் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே துரிதமாக நடவடிக்கைகள் எடுத்து அதன் பலன்கள் தொழிலாளர்களுக்கு விரைவில் கிடைப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம் என்று இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அதை மற்ற தொழிற்சங்க வாதிகளும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கும் அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விழைகிறேன்.

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் இன்றையதினம் உள்ள மிகப் பெரிய பிரச்சனை பீடித் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையாகும். பீடித் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனை பற்றி பலமுறை இங்கு பேசியிருக்கிறார்கள்; என்றாலும் நான் அதிகமாக அதில் புகாமல் ஒன்றை மட்டும் சுட்டிக் காட்ட விழைகின்றேன். அவர்களுக்காகப் போடப் பட்டுள்ள சட்டம் இன்றையதினம் நீதிமன்றத்தில் படிக்கட்டுகளில் தொடங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. முதலாளிகள் அதை

[திரு. துரைமுருகன்]

[1971 சூலை 22]

நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். சட்டத்தை அவர்கள் அங்கு நிறுத்தி வைத்திருந்தாலும் அதில் இருக்கிற ரெகுலேஷன்களையாவது அரசாங்கம் அமல் நடத்தலாம். அதைச் செய்வதற்கு அரசு முன் வரவேண்டும்.

இன்று பீடித் தொழிலாளர்களை எப்படி ஏமாற்றுகிறார்கள் என்றால், பீடி முதலாளிகள் ஏஜெண்ட்களை வைத்திருக்கிறார்கள். ஏஜெண்ட்கள் மற்றவர்களிடம் இலை, புகையிலை எல்லாம் தருகிறார்கள். முதலாளியிடம் ஏதாவது கேட்டால் ஏஜென்டைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஏஜென்ட்டுகளை அவர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களாகப் பாவித்து அரசாங்கப் பாதுகாப்பு கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பீடித் தொழிலில் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை உத்தரவாதம் இல்லை, ஊதிய உத்தரவாதமும் இல்லை. அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லை.

இங்குள்ள உறுப்பினர்களில் யாராவது பீடி பாக்கடியில் சென்றிருந்து பார்த்தால்தான் அங்குள்ள கஷ்டமான நிலை தெரிய வரும். அப்படி ஒரு நெடி வீசும். அத்தொழில்களில் டி.பி. யில் அகப்படாத தொழிலாளியே கிடையாது. குழந்தைகள் நூல் சுற்ற வேண்டும், பெண்டாட்டி இலை மடிக்க வேண்டும். கணவன் முறத்தில் புகையிலையை வைத்துக்கொண்டு பீடி சுற்றவேண்டும். இப்படியாக அவர்கள் படும் துயரத்தை நான் நேரில் கண்டு வருந்தியிருக்கிறேன். ஆகவே, இந்தப் பீடித் தொழிலாளர்களின் விஷயத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் அருள்கூர்ந்து அவர்கள் குறைகளை அறிந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : தலைவர் அவர்களே, சுதந்திராக்கட்சி சார்பாக கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

முதன்முதலாக இந்த அறிக்கையில் மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவான ஒரு பகுதியைப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள்.

“... The aim is to promote industrial peace and thereby create a congenial climate for industrial development in the State and at the same time ensure that the labour gets its legitimate share of the wealth produced.”

என்று தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ஒரு கருத்தைத்தான் பல்லாண்டுகளாக சுதந்திரக் கட்சி சார்பாக வலியுறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். எங்களது அடிப்படைக் கொள்கையே, எங்கள் 18 அம்சத் திட்டத்தில், இக்கட்சி வயலில், ஆலைகளில், கடைகளில், வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் சிப்பந்திகளுக்கு நியாயமான ஊதியம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையுடையது. தொழிலாளர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சங்கம்

1971 சூலை 22] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

அமைத்துத் தங்கள் உரிமைகளைக் கேட்டுப் பெற உரிமை உண்டு என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. “முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்குமிடையே தகராறுகள் ஏற்பட்டால் இருபாலாரிடையே நல்லுறவை ஏற்படுத்த இந்தக் கட்சி உறுதி கொள்கிறது என்றிருக்கிறது. இப்படிப் பல ஆண்டுகளாக நாங்கள் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருவதை மிகத் தெளிவாக இந்த தூலில் போட்ட தற்காக அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்த நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறிப்பிட. விரும்புகிறேன். நாங்கள் பல்லாண்டுகளாகச் சொல்லி வருகிறோம். தொழிற்சங்கங்கள் நியாயமான அளவிற்கு தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெற வேண்டுமென்றால் தொழிற்சங்கங்கள் கேட்கக் கூடிய உரிமைகளை முதலாளிகள் தரவேண்டியதொரு நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் பயங்கரமான வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒமித்தால்தான் அது முடியுமே தவிர இல்லாவிட்டால் முடியாது. வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்திற்கும் தொழிற்சங்கங்கள் கேட்கக் கூடிய உரிமைகளுக்கும் நல்லதொரு தொடர்பு உண்டு. இன்டர்டிப்பென்டென்ட், ஒன்றை ஒன்று ஒட்டியிருக்கிறது.

உதாரணமாகச் சொல்கிறேன். ஒரு தொழிற்சாலையில் ஒரு போராட்டம் நடைபெறுகிறது. அப்படி நடைபெற்று வருகிற நேரத்தில் முதலாளிகள் மறைமுகமாக அங்கு வேலைவாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. மற்றவர்கள் பாதி ஊதியத்திற்கும் வரலாம் என்று சொல்கிறார்கள். வெளியே இருக்கின்றவர்கள் லட்சக் கணக்கில் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் காரணமாக நாங்கள் வருவதற்குத் தயாராகயிருக்கிறோம் என்கிறார்கள். ஆகவே வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை நல்ல முறையில் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தால் வெளியே இருக்கிறவர்கள் பரவாயில்லை நம் சகோதரத் தொழிலாளிதானே, அவன் போராட்டம் நடத்தட்டும். நாங்கள் பாதி ஊதியத்திற்கு வரமாட்டோம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலை ஏற்படும். ஆகவே வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒமித்தால் தவிர தொழிற்சங்கங்களில் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற முடியாது. இதை பலமுறை நாங்கள் சொல்லி வந்திருக்கிறோம்.

ஒரு இன்டஸ்ட்ரியல் க்ளைமேட் ஏற்படுத்த வேண்டும். நம் நாட்டிற்குப் பல இன்டஸ்ட்ரீஸ் தேவை. நல்லதொரு இன்டஸ்ட்ரீரியல் க்ளைமேட் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லும்போது முதலாளிகளுக்காக இவர்கள் வாதாடுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு நாங்கள் பலியாவது உங்களுக்குத் தெரியும். நேற்றுக்கூட ஒரு சகோதர உறுப்பினர் சொன்னார்கள். தனியார் துறையை, இந்தத் தனியார் பஸ் போக்குவரத்தை இன்னும் ஆதரிக்கக் கூடிய கட்சி இருக்கிறதே என்று. எல்லாத் தொழிற்சாலைகளையும் தேசியமயமாக்கக்கூடிய அளவில் இன்று

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 சூலை 22]

யாரும் இல்லை. ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எந்த அளவுக்கு இங்கே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பரவிக் கொண்டு வருகிறது என்பதற்காக சில முக்கியமான கருத்துக்களை இந்த அவைமுன் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1963-64-ல் 2,30,443 இருந்தது, 1968-69-ல் 2,64,007 ஆக இருக்கிறது என்றால் எந்த அளவுக்கு உயர்ந்து இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும்.

	<i>During April 1970 to November 1 '70.</i>	<i>During April 1669 to November 1969.</i>
(1)	(2)	(3)
1 Number of candidates registered.	2,79,457	2,71,539
2 Number of candidates placed in employment.	28,552	28,508
3 Number of vacancies notified	38,762	42,074
4 Average number of employers who used the employment offices—		
(a) Government (public sector)	1,167	1,106
(b) other (private sector)	227	354
5 Number of applicants on live register at the end of the period.	4,13,470	3,23,710

இந்த அளவுக்குப் பயங்கரமாக நம்முடைய தமிழகத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெருகி இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையை தீர்ப்பதை விட்டு விட்டு வேறு திசைக்குப் போய் விடாதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில முக்கியமான விஷயங்களை நான் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். கோயம்புத்தூர் டெக்ஸ்டைல் மில்லை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டது. அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட உடனே டி. ஏ. வை குறைத்துக்கொண்டால்தான் உத்தியோகம் என்று டி. ஏவை குறைத்துக்கொண்டால்தான் உத்தியோகம் என்று சொன்னார்கள். அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பிறகு அவர்களுக்கு ஏற்கனவே கிடைத்துக் கொண்டிருந்த டி. ஏ. வும் போய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் அந்தத் தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே போன்று, சதர்ன் ஸ்டாக்கரால்ஸ் நிறுவனம் சரிவர நடக்கவில்லை. ஏற்கனவே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் படி 1,200 workers will be taken back on the rolls for employment and the unit will be working at the end of March. என்று 7-1-71 அன்று ஒப்பந்தம் அங்கே கையொப்பம் ஆகி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றையதினம் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் பதிலளிக்கும் நேரத்தில் அந்த

1971 சூலை 22] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

ஒப்பந்தத்திற்கும் இப்போது நடப்பதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள் இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தோம். ஸ்டான்டார்ட் மோட்டார்ஸ்-ஐப் பார்த்தால் அங்கேயும் ஒப்பந்தத்தைச் சரிவர நிறைவேற்றாமல் இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்கிற நேரத்தில் அவர்களுக்குப் பணம் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகும் நிலைமை ஒன்றும் மாறவில்லை. எம்.ஆர்.எப்.-லே போராட்டம் நடைபெற்றது. அமைச்சர் அவர்கள் அங்கே மிகவும் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு அதை திறக்கச் செய்து இருக்கிறார்கள். இன்று பத்திரிகையில் கூட அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பினர் என்று செய்தி வந்திருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, அங்கத் தினர் அவர்கள் பேசும்போது, அரசாங்கம் தலையிட்டு தனியார் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பதற்காக செய்து இருக்கும் ஏற்பாடுகளைச் சரியாக நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்பதாகக் குறைபட்டு எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். அரசாங்கம் நல்ல நோக்கத்தோடு செய்யும் காரியங்களை தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நிறைவேற்ற ஒத்துழைக்கவில்லை என்கிற நேரத்தில், அரசாங்கம் என்ன செய்தால் நல்லது என்று அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறுவார்களா?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : எந்த பாக்டரி பற்றி?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : ஸ்டான்டார்ட் மோட்டார்ஸ் பற்றி.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அங்கே இருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்த்தேன். அங்கே இருக்கும் முதலாளியை நிச்சயமாக அரசாங்கம் கண்டிக்க வேண்டும். அப்படித் கண்டிக்கிற நேரத்தில் அரசாங்கத்திற்குப் பக்தபலமாக நாங்கள் இருப்போம். ஆனால் அங்கே இருக்கும் துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை பற்றி அங்கே இருக்கும் தொழிலாளர்கள் அறிக்கை கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

All the 300 workers who had been re-employed had been hand-picked by the management over-looking the seniority. என்று அவர்களே, அங்கே இருக்கக்கூடியவர்களே, திரு. எஸ்.ஜி. சுப்பிரமணியம் அறிக்கை கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இதை கவனிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். எந்த வகையில் அங்கே இருக்கும் தொழிற்சங்கத்திற்கும் துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

அவர்களோடு பேசினார்கள் நம்முடைய அமைச்சர், முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று அமைச்சர் சிறப்பாக பேசினார்கள். நிலைமை அப்படி இருக்கிறபோது, அந்த நிலைமையை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக, சுட்டிக் காட்டுவதற்காகச் சொன்னேன்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1971 சூலை 22]

எம். ஆர். எப். பற்றிச் சொன்னார்கள். நிச்சயமாக அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு ஓரளவுக்குச் சரிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த விஷயத்தை மீண்டும் தூண்டி, மீண்டும் ஸ்ட்ரைக் ஏற்படுத்தும் நிலைக்கு நாங்கள் ஆளாக மாட்டோம் அங்கே கூட தொழிலாளர்கள் சில பேர்களை அழைத்து, தகராறு இல்லாத வகையில் நிரந்தரமான ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொள்ளாச்சியில் எ. பி. டி. டிரான்ஸ்போர்ட் இருக்கிறது. நேற்று மன்றத்தில் கூட பேசப்பட்டது. எந்த அளவுக்கும் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வகுக்கப்படவில்லை. வேலை வாய்ப்பு மீண்டும் கிடைக்குமா இல்லையா என்ற கவலை இருக்கிறது. வாட்டர் போர்டில் தகராறு இருக்கிறது. அரசாங்கம் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு கவனித்து ஒரு முடிவை எடுக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

ஹார்பார் ஸ்ட்ரைக் எடுத்துக் கொண்டாலும் அங்கே திருப்தி கரமாக இல்லை. எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் மனதிலே ஒரு பயங்கரமான அதிருப்தி இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

some demands have not been settled. These demands included 21 days minimum guarantee.

என்றெல்லாம் அவர்கள் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் எந்த இடத்தில் போனாலும் அப்படிப்பட்ட அதிருப்தியைப் பார்க்கிறோம். இதை நிச்சயமாக அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இ.எஸ்.ஐ. ஹாஸ்பிடலைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே சரியான வகையில் மருந்துகள் இல்லை. நான் மிகவும் வேதனையோடு சொல்கிறேன். முன்பு ஒரு மான் யத்தில் கூட எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த இ.எஸ்.ஐ. மருந்துவ மனைகளை லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவில் நம்முடைய அரசாங்கமும், மத்திய அரசாங்கமும் சேர்ந்து நடத்தி வருகிறது. ஏழை எளிய தொழிலாளர்களுக்குத் திருப்தியளிக்கும் வகையில் மருந்துகள் விநியோகம் செய்யப்படுவதில்லை என்று பல முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்காக நல்ல முறையில் டாக்டர்களைப் போட்டு, வரக்கூடிய நோயாளிகளுக்கு நல்ல முறையில் மருந்து கொடுத்து கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிம்சன் குரூப் விவகாரத்தைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். தொழிற்சங்கம் இரண்டு கோஷ்டியாக மாறி, அதிலே சில தகராறுகள் ஏற்பட்டு, தொழிலாளர்கள் தாக்கப்பட்டு, ப்ராக்சர் கூட சில பேருக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதற்கென்று ஒரு விசாரணைக் குழு அமைத்து நல்ல முறையில் அதைத் தீர்த்து வைப்புகள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏன் ஒரு குழு அமைத்து தீர்த்து வைப்புகள் என்று சொல்கிறேன் என்றால், நான்

1971 சூலை 22] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

கேட்டால் உடனடியாக அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்வார்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்கள் தாக்கப்பட்டனர் என்று ஆனால் எனக்கு வந்த தகவல், குருமூர்த்தி ஆட்கள்தான் தாக்கப்பட்டனர் என்று. அமைச்சர் பதில் சொல்லும்போது அப்படி இல்லை என்றுகூடச் சொல்லலாம். எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். யார் அடிபட்டவர்கள் என்று, நான் அவர்களோடு பேசி இருக்கிறேன். பலாத்காரம், வன்முறை செயலில் சிக்கிக் கொண்டு, மிரட்டல் காரணமாக அவர்கள் தங்களுடைய இடத் திலிருந்து விலகிக்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்குப் பல சிப்பந்திகள் உள்ளானார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. ஆகவே, தயவு செய்து நான் கூறிய கருத்தை அமைச்சர் கவனத்தில் கொண்டு, அதற்கென சூழ அமைத்து என்ன நடந்து இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதற்காகத்தான் அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் “நான்-பார்டிசான் அடிப்பூட்” அரசு எடுக்க வேண்டுமென்ற வேட்டுத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்து இருக்கிறேன். இங்கே அரசியல் வாதிகளின் கையில் பல தொழிற்சங்கங்கள் சிக்கிக் கொண்டு இருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். அதற்குக் காரணம் அரசாங்கத்தின் மேனேஜ்மென்டை, தனியார் துறை மேனேஜ்மென்ட்தான். பல இடத்தில் ஆளும் கட்சி எம்.எல்.ஏ. இருந்தால் அங்கே வேறு யாராவது இருந்தால் அவர்கள் விலகிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. என்னால் சில தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னால், எனக்குப் பதவியே வேண்டாம், நீங்கள் அளும் கட்சித் தொழிற்சங்கத்திற்கே சென்று விடுங்கள் என்று சொல்லி, வருத்தத்தோடு விலகிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

அதே வகையில் இங்கே தனியார் துறையில் பார்க்கிறபோது, அது கூட அந்த மேனேஜ்மென்ட் அரசாங்கத்தின் கார்பாக இருந்தால், அரசாங்கத்தின் எம்.எல்.ஏ. வர்களுக்கான் உடனடியாக நான் காலியைப் போட்டு, உட்காரச் சொல்லிப் பேசுகிறார்கள்.

அதே மாதிரி தனியார் மேனேஜ்மென்டாக இருந்தாலும் ஒரு எம்.எல்.ஏ., எம்.பி. வந்தால்தான் உட்காரச் சொல்லி பேசுகிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யக்கூடியவர்களே, அந்தச் தொழிற்சங்கத்திற்குத் தலைவராக இருந்தால் அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைப்பது இல்லை. இந்தவிதமான துர்ப்பாக்கியமான போக்கின் காரணமாகத்தான் நான் முதலாளிகளுக்கு எச்சரிக்கையாகச் சொல்கிறேன். பஸ்மா சுரன் தன் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டது போல், அரசியல் வாதிகளுடைய கையில் சிக்கிக் கொண்டு, தொழிலாளிகளுடைய வெறுப்புக்கு ஆளாக வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கிறேன். தொழிலாளிகளுடைய பிரதிநிதிகள் வந்தால் அவர்களையும் வாருங்கள், உட்காருங்கள் என்று சொல்லி அவர்களுக்கும் மரியாதை காட்டுங்கள் என்று சொல்லுகிறேன்.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

[1971 சூலை 22]

இறுதியாக, ஐ.என்.டி.யு.சி. சிம்சனில் இருக்கிறது. தகராறு வந்து போலீஸ் கமிஷனருக்கு மனுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அமைச்சருக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஜூலை 16, 1971-ல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதில் பல கோரிக்கைகள் இருக்கின்றன. நேரம் இல்லாததால் விளக்கமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்தான நிலைமை, பயங்கரமான நிலைமை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அதை நல்ல முறையில் ஆராய்ந்து, அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தின் முக்கிய நோக்கம்.

To discuss the need on the part of the Government to take an impartial and non-partisan attitude in inter-union rivalries'.

அதே நேரத்தில் நியாயமான வகையில் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய முற்படுகிறார்களோ, சுமுகமாகத் தொழில் சங்கக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற நடவடிக்கை எடுக்கிறார்களோ அதில் எங்கள் கட்சி தாராளமாக அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைப்புத் தரும் என்று சொல்லிக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை அமைச்சர் ஒரு கோஷத்தோடு ஆரம்பித்தார்கள், 'வளர்க தொழில், வாழ்க தொழிலாளர்' என்று. அது கோஷ அளவில் இருக்கிறதே அல்லாமல், தொழில் வளர்கிறதா, தொழிலாளர் வாழ்கிறார்களா என்று அலசிப் பார்க்கும்போது, கோஷத்திற்கு நேர்மாறாக நிலைமைகள் இருப்பதை புள்ளி விவரத்தோடு எடுத்துக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொழில்கள் வளருவது கிடையாது; இருக்கும் தொழில்களும் மூடப்படுகின்றன; மூடப்பட்டவை திறக்கப்படவில்லை; திறக்கப்பட்டாலும், எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் திரும்ப எடுக்கும் சக்தியில்லாத அளவில் இருக்கிறது. என்கே தொழில் வளருகிறதா? அதை இந்த அரசாங்கம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. தொழில்கள் வளருவதற்கு வழி இல்லாமல் இருக்கும் இந்த நிலையில், தொழில்கள் தளர்ச்சி அடையாமல் இருக்கிறதா என்றால் அதுவும் இல்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் எவ்வளவு வேகத்தில் தொழில்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. காங்கிரஸ் ஆட்சியில் எவ்வளவு வேகமாக வளர்ச்சி யடைந்ததோ, அதே வேகத்தில் தொழில்கள் இப்பொழுது தளர்ச்சி அடைந்து கொண்டே போகிறது என்பதை புள்ளிவிவரத்தோடு எடுத்துக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கோவையில் மூடப்பட்ட மில்கள் திறக்கப்பட்டனவா? சமீபத்திலேகூட வாஸவதா சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு மாதத்திலே திறக்கலாமே என்று சொல்கிறார். ஆனால் இங்கே எவ்வளவு ஈர்ப்புத் தீர்மானங்கள் மூலமும், இன்னும் வேறு வகைகளில் கேட்டாலும், மூடப்பட்ட மில்கள் மூடப்பட்டதுதான் என்கிற நிலைதான் இருக்கிறது. தொழில் என்கே வளரும்?

1971 சூலை 22] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

அடுத்து, ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டார் தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொண்டாலும், 1,500 தொழிலாளர்கள் இருந்தார்கள். எவ்வளவு அக்கறை காட்டினாலும், என்ன செய்தாலும் இன்னமும் 500, 600 பேர்கள் வேலைக்கு எடுக்கப்படவில்லை. கேட்டால் மத்திய சர்க்கார் கடன் தரவேண்டும் என்கிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுது கடன் தருவது, தொழிலாளர்கள் எப்பொழுது எடுக்கப்படுவது? ஆகையினால், இப்படி யெல்லாம் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் நேரத்தில் தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அப்படி வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை தீர்க்க முடியாமல் தினாறும் நேரத்தில், இருக்கும் வாய்ப்பையும் இழக்கிறோமே என்பதைத்தான் எடுத்துக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரி மாத்திரமல்ல, கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையில் 'engineering industries and other miscellaneous industries' என்று அத்தனை தொழிற்சாலைகளையும் பற்றிச் சொல்லி இருக்கிறது.

இப்படி எத்தனை வேலை செய்யும் நாட்களை நாம் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று பார்த்தால், 15-வது பக்கத்தில், அதை சொல்ல முடியும். அதைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, கதவடைப்புகள் உட்பட வேலை நிறுத்தங்களின் எண்ணிக்கை, 1969-ல் 174, 1970-ல் 277. விரயமாகிய உழைப்பு நாட்களின் எண்ணிக்கை 6,83,059 என்றும் 10,33,377 என்றும் இருக்கிறது, பாருங்கள். இதில் பஞ்சாலைகளில் 1,87,510 நாட்களும், பொறியியல் தொழிற்சாலைகளில் 2,40,422 நாட்களும் ஏனைய தொழிற்சாலைகளில் 2,03,629 என்றும் உழைப்பு நாட்கள் இழக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைப் பார்க்கும் போது என்ன தெரிகிறது? மொத்தத்தில் 6,83,059 உழைப்பு நாட்களை இழந்திருக்கிறோம். இப்படி அதிகரித்து இந்தியாவிலேயே நம் மாநிலம் மூன்றாவது மாநிலமாக இருப்பது அவல நிலை இல்லையா? அதைப் போக்க எடுக்கப்பட்ட அவசர நடவடிக்கை என்ன? மூடப்பட்ட மில்கன் திறக்கப்படவில்லை. திறக்கப்பட்ட மில்களில் தொழிலாளர்கள் பூராவாக எடுக்கப்படவில்லை. இதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அதே நேரத்தில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தினால் ஆனாலும் சரி, அரசாங்கத்தின் அனுசாரணையினால் ஆனாலும் சரி, தொழிலாளர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் கிட்டவில்லை.

ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்டை எடுத்துக் கொண்டால், எண்ணூர் தர்மம் ஸ்டேஷனில் ஒரே சார்ஜட் தொழிலாளர்களை, ஸ்கில்ட் தொழிலாளர்களை, அன்ஸ்கில்ட் லேபராக அந்த அதிகாரி செய்து, முதலாளிகளையும் விட மோசமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அந்த அதிகாரிகளை அரசு என்ன செய்திருக்கிறது?

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 ஜூலை 22]

அடுத்தது, பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட், என்னதான் அமைச்சர் ஐந்து ஆண்டுகள் வேலை செய்தவர்களைப் ப்ரொவின்ஷலைஸ் செய்கிறோம் என்று சொன்னாலும், பல இலாக்காக்களிலும் பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் டிபார்ட்மெண்டிலும், பல ஆண்டுகள் வேலை செய்தவர்கள் இன்னமும் நிரந்தரமாக்கப் படாமலேயேதான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் முனிசிபல் தொழிலாளிகள் நிரந்தரமாக்கப் படாமலேயே இருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. தங்கமணி கூட முனிசிபல் எம்ப்ளாயிகளுக்கு அடிப்படைச் சம்பளம் சொல்வ தற்கே வெட்கமாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள்.

அதே போலத்தான் பால் பண்ணையில் 15 ரூபாய் சம்பளத்தில் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கமே வடிகாட்டவில்லை என்றால், தனியார் தொழிலாளிகளை நல்லவகையில் நடத்த வேண்டும் என்று வாதாட என்ன வழி இருக்கிறது? உங்களிடமே நிரந்தரம் ஆக்க படவில்லையே. குறைந்த கூலியில், வீட்டு வசதி இல்லாமல் இருக்கிறார்களே?

நேற்று மோட்டார் போர்க்காரத்தாப் பற்றிப் பேசும் போது, பஸ் தொழிலாளிகளுக்கு வீடு கட்டுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையில் ஒரு பைசாக் கூடச் செலவழிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையினால் முதலில் அரசாங்கம் கண்டிக்கத் தக்க முதலாளி போல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

சட்டம் அமல் படுத்தப்படும்போது, ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கப் போனால், பேஜ் 2-ல் பாருங்கள், 1969-ல் நான்-ஓபேடல் ஆக்ஸிடென்டுகள் 25,896. பேடல் ஆக்ஸிடென்டுகள் 68; 1970-ல் பார்த்தால் அதுவே 29,721 என்றும், 32 என்றும் இருக்கிறது. ஒரு முறையில் பேடல் ஆக்ஸிடென்ட் தேவலைபோல் இருக்கிறது. அவ்வைது செத்துப் பாய்விடுவான்; ஆனால் Non-fatal accidents are more serious இந்த நான்-பேடல் கேசுகள், கால் போய், கை போய் தராம் பட்டு உலகத்திலே வாழ லாயக் கற்ற நிலையில் பெருங் கொடுமைக்குள்ளாவாடுகிறான். ஆகவே இந்த கேசுகளைப் பற்றி அதிகமான் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இந்த ஆக்ஸிடென்டுகள் 69-ஐக்காட்டிலும், 70-ல் ஏன் அதிகமாக இருக்கிறது? உங்கள் தொழிலாளிகளுக்கே காபந்து இல்லையே? எலெக்ட்ரிசிட்டி தொழிலாளர்கள் ரிபேர் செய்யப் போனால், கீழே விழுந்தால் நாமே பாதுகாப்புக் கொடுக்கவில்லையே மற்றவர்களை எப்படிச் செய்யச் சொல்ல முடியும்?

இன்றைக்கு 'நான்-பேடல் ஆக்ஸிடென்ட்ஸ்' இவ்வளவு பெருகியிருக்கிறது. இவ்வளவு பெருகி இருக்கிறது என்றால், அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்டசுடு கொடுப்பதைப் பார்த்தால் கடலிலே கரைத்த பெருங்காயம் மாதிரி 15 இலட்சமும் 13 இலட்சமும் என்று கணக்குக் கொடுக்கிறாக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலாளர்கள் உடல் உறுப்புகளை இழந்து உலகத்திலே அவஸ்தை படுவதைவிட, அவனுக்கு வேண்டிய நஷ்ட சுட்டை வாங்குவது அதை

1971 ஜூலை 22] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

விட அவஸ்தையாக இருக்கிறது. வழக்குப் போட்டு, வாதாடி, முதலாளியின் வீட்டுக்குப் போய் இப்படி இவ்வளவு கஷ்டங்களை பட்டு அவன் வாங்கும் பணமோ மிகக் குறைவு. 'நான் பேடல் ஆக்சி டெண்டிங்ஸ்'-ஐ ஏன் தடுப்பதற்கு நாம் முயற்சி எடுக்கவில்லை? நம்முடைய அதிகாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள்? முதலாளிகள் அதிகாரிகளை ஏமாற்றுகிறார்களா அல்லது அதிகாரிகளே முதலாளிகளின் பணத்தை பெற்றுக்கொண்டு இப்படிச் செயல்படுகிறார்களா என்பதை அறிய தொழிலாள நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் அடிக்கடி இந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்குப் போய் இதை எப்படித் தவிர்ப்பது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அம்மையார் அவர்கள் இந்த ஆக்சி டெண்டிங்ஸ் எப்படிச் குறைப்பது என்பதற்கான வழி முறைகளைச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : நம் தொழிலாளர்களைக் காப்பதற்கு வேலி போட வேண்டும். வேலியாக இருப்பவர்கள் அந்த அதிகாரிகளே. யாருமே வேலி போடுவதில்லை. அப்படியேயானாலும், வேலியே இன்றைக்குப் பயிரை மேய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இன்றைக்கு இந்த நிலை வந்ததற்குக் காரணம், உங்களுடைய கவனக் குறைவுதான். “வாட் ஆர் யுவர் இன்ஸ் பெக்டர்ஸ் டீயிங்?” இன்றைக்குத் தொழிலாளர்களுக்கு எந்தப் பாதுகாப்பும் இல்லை. வேல்டிங் வேலை செய்பவர்களுக்குக் கண்ணாடியே கொடுப்பதில்லை. இப்படிக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான சாதனங்கள் கூடக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலைமை நீடித்துக்கொண்டே போனால், கட்டாயம் “நான் பேடல் ஆக்சி டெண்டிங்ஸ்” அதிகாரிக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து தமிழ்நாடு 1947-ஆம் ஆண்டு கடைகள் நிறுவனங்கள் சட்டத்தின்படி (டமில்நாடு ஷாப்ஸ் அன்ட் எஸ்டாபிளிஷ் மென்ட்ஸ் ஆக்ட், 1947) 1971லே 2.15.155 பேர் வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையோ 2.11.190 ஆக இருக்கிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், ஒன்று இலாகா சரியாக வேலை செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். அல்லது ஷாப்ஸ் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட்ஸ் ஆக்ட் ரொம்ப பிரமாதமாக அமல்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்படி என்றால், அதிகாரிகளைக் குறைத்து விடுங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். பெயரளவில் தான் இந்த அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த இலாகாவே தேவையில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உங்களுக்கு ஒதுக்கி இருந்த நேரம் முடிவடைந்துவிட்டது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இது தொழிலாளர் பிரச்சினை. இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் வேண்டும்.

[1971 சூலை 22]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நேரம் அனுமதிக்கப் படுகிறது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இதே போன்று தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் தகராறு வரும்பொழுது அதை நாம் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகத் தீர்த்து வைக்கிறோம் என்பது தான் மிக முக்கியம்.

“Climate of the industrial atmosphere and the problems of labourers”

ஆகிய இரண்டையும் நாம் பார்த்துச் செயல்படவேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கும், தொழில் அதிபர்களுக்குமிடையே ஒரு அமைதியான சூழ்நிலை இருக்கிறதா என்பதை முதலிலே யோசித்துப் பார்த்து, பிறகு பிரச்சினைகளை சுமுகமாகத் தீர்க்கவேண்டும் இந்த அரசு. இன்றைக்கு என்ன நடக்கிறது? நியாயமான கோரிக்கைகளின் அடிப்படையிலே தொழிலாளர்கள் போராடச் செல்லும்பொழுதே, போலீஸ் அங்கே போகிறது. சாதாரணமாக முதலாளிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே தொழிற் தகராரின் காரணமாக வன்முறை செயல் வந்தால் தான் போலீசை இந்த அரசு அனுப்பவேண்டும். ஆனால், முன்னாலேயே போலீசைக் கொண்டு போய் வைத்து விட்டால், எப்படித் தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் தங்களுடைய தகராறுகளை சுமுகமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும்? இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, சங்கரி துர்க்கிலே நடந்த சம்பவம் ஆகும். தொழிலாளர்களைப் பேசவிடுகிறீர்களே, அவர்களுடைய குறையைச் சொல்ல விடுகிறீர்களே? எதற்காக அங்கே ‘போலீஸ் இன்டர்வென்ஷன்’? ஆனால், அதே நேரத்திலே சிம்சன் கம்பெனி உள்ளே சிம்சன் ஓர்க்கர்ஸ் யூனியனைச் சேர்ந்தவர்களை மற்ற யூனியனைச் சேர்ந்தவர்கள் உதைக்கிறார்கள். எனவே, போலீசைப் பாதுகாப்புக்கு அனுப்புகள் என்று அங்கிருக்கும் மேனேஜ்மென்ட் கேட்கும் பொழுது, எவ்வளவு பேர் அடிப்பட்டான் என்று கேட்பது மாதிரி போலீஸ் காரர்கள் வெளியே நின்று சொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கே பாதுகாப்பிற்கு போலீஸ் வேண்டுமென்று கேட்கப்படுகிறதோ அங்கே போலீசை அனுப்புவது இல்லை. எங்கே பாதுகாப்பிற்கு அவசியம் இல்லையோ, அங்கே போலீஸ் அனுப்பப்படுகிறது.

அடுத்து, இப்படித் தொழிற் தகராறுகள் ஏற்படும்பொழுது, இந்த லா அன்ட்டு ஆர்டர் போலீசை அனுப்பக்கூடாது. இதற்குத் தனியாக “இன்டஸ்டிரியல் செக்க்யூரிட்டி போலீஸ்” என்று போட்டு விடவேண்டும். சாதாரண லா அன்ட்டு ஆர்டர் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரை அனுப்பிவிட்டால், போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே ஆள் இருக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். எனவே, இந்தத் தொழிற் தகராறுகளைத் தீர்க்கும்பொழுது அங்கே வன்முறைச் செயல் இருந்தால்தான், அங்கே போலீஸ் போக வேண்டும்.

1971 சூலை 22] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

இந்தத் தொழிலாளர்கள் சாதாரணமாக நியாயமான கோரிக்கைகளை உண்ணாவிரதத்தின் மூலமாகவோ, கோஷம் போட்டோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அங்கே போலீஸ்காரர்கள் இருப்பதற்கு அவசியம் இல்லை. எனவே, இந்தப் போலீஸ் தலையீட்டினால் நியாயமான கோரிக்கைகளைக்கூட முதலாளிகள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால், இந்தப் போலீஸ் தொழிலாளர்களைத் தங்களுடைய லாரியிலே ஏற்றிக்கொண்டு போய் 40 மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் விட்டுவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இப்படிப் பல தகராறுகளை போலீஸ் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படி இருந்தால் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் எப்படி பாதுகாக்கப்படும் என்பதை இந்த அரசாங்கம் உணர வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : உறுப்பினர் அவர்கள் எப்படியாவது தொழிலாளர்கள் பக்கம் தான் இருப்பதாக காட்டிகொள்ள, 40 மைல் தூரத்திலே தொழிலாளர்களை போலீஸ் லாரியிலே கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சம்பவம் நடந்து, அதன் மீது ஏதாவது புகாரை அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்களா? அது எந்த இடத்திலே நடந்தது என்பதையும் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : தொழிலாளர்கள் எப்படியாவது எங்கள் பக்கம் வரவேண்டும் என்பதற்காக நான் இதைச் சொல்லவில்லை. எங்களுக்குத் தொழிலாளர்கள் மீது அதிகப்படியான அக்கறை முன்னமே இருக்கிறது. மெட்ராஸ் ரப்பர் பாக்டரியிலே தான் தொழிலாளர்களை 30 மைலுக்கு அப்பால் உள்ள தூரத்திலே கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : இப்பொழுது அதுவே 30 மைல் என்று ஆகிவிட்டதா? எங்கே இருந்து எங்கே கொண்டு போய் அந்தத் தொழிலாளர்களை விட்டார்கள் போன்ற விவரங்களை அம்மையார் அவர்கள் சொல்ல வேண்டும்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : மீண்டும், மீண்டும் விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களே 1

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : நீங்கள் பேசியதை ஒட்டித் தான் விவரங்களைக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. அம்மையார் அவர்கள் அப்படிப் பேசியது தவறு என்று ஒப்புக் கொள்ளலாம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : நான் பேசியது தவறு இல்லை. என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். மெட்ராஸ் ரப்பர் பாக்டரியிலே இருந்து அப்படிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். சங்கரி தூர்க் தொழிலாளர் பிரச்சினையிலே, 40 மைலுக்கு அப்பால் கொண்டு போய் அந்தத் தொழிலாளர்களை போலீஸ் விட்டது. இப்படி 40 மைலுக்கு அப்பாலே கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்று எங்களுக்குப் புகார்கள் வந்தது. அதைச் சொன்னேன். ஏன் அப்படி

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 சூலை 22]

போலீஸ் செய்தது என்று கேட்டு, அவைகளைத் தீர்ப்பதிலே இந்த அரசாங்கம் ஆர்வம் காட்ட வேண்டுமே தவிர, எங்களைப் போய் விவரம் கொடுங்கள் என்று சொல்லக் கூடாது. உங்களுக்கு என்று போலீஸ் இலாகா இருக்கிறது, விஜிலென்ஸ், சி.ஐ.டி. போன்றவை இருக்கிறது நீங்கள் விவரங்களைக் கொண்டு வந்து சொல்லுங்கள். எங்களை விட அதிகமாக, நன்றாக நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நாங்கள் என்ன பதில் இதிலே சொல்லியாக வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இதை யெல்லாம் இந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறோம்.

மற்றும், “டயில்நாடு ஷாப்ஸ் அன்ட் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட்ஸ்” சட்டத்தை சரியாக அமுல் படுத்துவது இல்லை. “It must be extended to other areas”. என்ற கோரிக்கைகள் இருக்கின்றன. “கேடரிங் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட்ஸ் ஆக்ட்டை” வந்து காலேஜியிலே இருக்கின்ற கேன்டீன்களுக்குக்கூடத் தேவை என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி நியாயமான கோரிக்கைகள் எங்கெங்கே இருக்கிறதோ, அவைகளை எல்லாம் இந்த அரசாங்கம் அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதேபோல், ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு கமிஷன் போட்டார்கள். அதன் டிரபார்ட்டு என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. அது சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்கு வரவே இல்லை. அறிக்கையிலே சொல்லுகிறார்கள், அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய ‘உணவு அலவன்சை’ அதிகமாக கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று. இது Recommendation of Special Officer with regard to hotel industry to the Government” அதை அமைச்சர் அவர்கள் மாத்திரம் தெரிந்து, அமுல் நடத்துகிறார்கள் என்றால், அதைப் பற்றி சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். எனவே,, இப்படி தெரிந்துகொள்ளும் உரிமை எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, அந்த அறிக்கையை இந்த சபையின் முன்னாலே கொண்டு வருவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதேபோல், பின்னாலே பல வாரியங்களிலே பல ஆட்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த ஆட்களையும் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாகவும், எம்பிளாய்மென்ட் எக்ச்சேன்ஞ் மூலமாகவும் எடுக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். இல்லை யென்றால், செல்வாக்குப் படைத்தவர்களுக்குத்தான் அங்கே வேலை வாய்ப்புப் பெற முடியும் என்ற நிலைமை வந்துவிடும். எனவே, இதைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதேமாதிரி, இந்த அறிக்கையின் 15-ஆவது பக்கத்தைப் பார்க்கும் பொழுது “Number of disputes investigated, number of disputes settled by negotiation and number of disputes referred to adjudication”

1971 சூலை 22] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

என்ற ரீதியிலே விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமக்குத் தெரியும், எந்தத் தொழிலாளர் பிரச்சினையும் “அட்ஜூடிகேஷனுக்குப்” போனால் அந்தப் பிரச்சினை தீரவே தீராதது. அது பல ஆண்டுகளுக்கு இழுக்கப்பட்டு அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்குமா என்ற நிலைமை இருக்கிறது. எனவே, இந்தத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை கூடியமட்டில் ‘கன்சிலியேஷனிலே’ முடிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். இப்படி “அட்ஜூடிகேஷனுக்கு” அனுப்பப்பட்ட தகராறுகள் 373-லே இருந்து 670 ஆக 1970-லே அதிகரித்திருக்கிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், இந்தப் பிரச்சினைகளை பேச்சு வார்த்தையின் மூலம் தீர்க்கும் சூழ்நிலை ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. அதன் மீது இந்த அரசாங்கம் அக்கறை காட்டவில்லை என்பதைத் தான் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அடுத்து, தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளை வைத்து போராடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவசர அவசரமாக இந்த அரசாங்கம் தலையிட்டு அதை “இல்லீகல் லாக் அவுட்ஸ்” என்று பிரகடனப்படுத்துவது நல்லதல்ல. பிரச்சினைகளை வைத்து தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் பேசட்டுமே, அவர்கள் பிரச்சினை முற்றிப் போனால்தான் அப்படிப்பட்ட நிலையினைச் செய்யவேண்டும் இந்த அரசாங்கம். அதற்குள்ளே அரசாங்கம் தலையிட்டு பல கஷ்டங்களைத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்துவது நல்லதல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

Number of strikes including lockouts 1969—174; 1970—277 என்ற ரீதியிலே ஏறிக் கொண்டே போகிறது. “லாக் அவுட்ஸ் அன்ட் ஸ்ட்ரைக்கஸ்” இப்படி அதிகரித்து பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்படும் சூழ்நிலை நீங்கி இவைகள் குறைக்கப்பட்டிருந்தால், “வளர்க தொழில், வாழ்க தொழிலாளர்” என்று இந்த அரசாங்கம் சொல்லுவது பொறுத்தமாக இருக்கும். ஆனால், 1969-லே 174 ஆக இருந்தது, இன்றைக்கு அதாவது 1971-லே 275 ஆக அதிகரித்திருக்கிறது. ஏன் இப்படி இது அதிகரித்தது, எதற்காக, அதிகரித்தது என்பதைத் தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் இதற்காக அதிக நேரத்தைச் செலவழித்து அறிந்து, அவைகளைக் குறைக்க நடவடிக்கை எடுத்து, அதன் மூலம் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வாழ்வைத் தர முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அரசாங்கத்தினுடைய இன்டஸ்ட்ரியல் கார்ப்பரேஷனின் உதவியுடன் வால்டாக்ஸ் ரோடிலே இயங்கி வந்த “டான்சி” யூனிட் என்ற தொழிற்சாலையே மூடிவிட்டார்கள். அது இன்னமும் திறக்கப்படவில்லை. இப்படி இன்றைக்குத் தொழிலாளர்கள் வேலை வாய்ப்பு இழந்து அவதிப்படுகிறார்கள் என்பதைத் தான் இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதைப்பற்றி ஏதாவது கேட்டால், மத்திய அரசாங்கத்தின் “லைசென்ஸ் கொள்கை” தவறு என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு கோடி ரூபாயிக்குள்ளே நீங்களே

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 ஜூலை 22]

லைசன்ஸ் கொடுத்து, தொழில்களைத் துவக்கி, அதிக வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தலாமே என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டால், அதிலே யும் சிக்கல்கள் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அத்தோடு, தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளிலே போலீஸ் தலையிடு வேறு இருக்கிறது. இத்தனைக்கும் மத்தியிலே அவர்கள் இருப்பது மிக கஷ்டமாக இருக்கிறது.

அடுத்து, எந்த அரசியல் வாதியும் தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருக்கக் கூடாது. "The very worker must become leader of the union" என்று இருக்க வேண்டும். வெளியே இருக்கும் அரசியல் வாதிகளைத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களாக ஆக்கி, தொழிற்சங்கங்களை அரசியல்வாதிகள் கையிலே போகிற மாதிரி இந்தச் சர்க்கார் உதவி செய்கிறது. சிம்சன்ஸ் குரூப்பிலே இவ்வளவு பிரச்சினைகள் இருப்பதற்குக் காரணமே இதுதான். அங்கிருந்த தலைவரை அரசியல் ஆதிக்கத்தினால் மாற்றி விட்டார்கள். இப்படி எத்தனை தொழிற்சங்கங்களைப் பிடிக்க முடியுமோ, அதற்காக எல்லாவற்றையும் செய்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: சிம்சன்ஸ் குரூப் தொழிற்சாலையிலே இதற்கு முன்பு இருந்தவர்கள் எந்தக் கட்சிக்காரர்கள். இப்பொழுது அங்கே ஆளும் கட்சிக்காரர்கள் வந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக 'கட்சிக் கண்ணோட்டம்' கூடாது என்கிறார்கள்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: நான் ஆளும் கட்சியிலே இருந்த பொழுதும் அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். இந்த அமைச்சர் அவைக்கும் அதைத்தான் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: அரசியல்வாதிகள் தொழிற்சங்கங்களைப் பிடிக்கக் கூடாது என்று சொல்வது, நம்மை நாமே தாக்கிக் கொள்வது போல் இருக்கிறது. நீங்கள் உங்களைத் தாக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் எல்லோரையும் தாக்கக் கூடாது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: இப்படி "பொலிதிகல் பயாசோடு" ஆட்கள் போனால், தொழிலாளர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் வருகின்றன. எனவே, இது எல்லாக் கட்சிக்காரர்களுக்கும் பொதுவான ஒன்றாகும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்களிலே இருந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள் வரை சொல்லுகிறேன். இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட பிரச்சினை என்று பார்க்க வேண்டும். எனவே, இதிலே அரசியல் வேறுபாடுகளுக்கும், அரசியல் காட்புணர்ச்சிக்கும் இடம் கொடுக்காமல் பார்க்க வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு, அரசியல் ரீதியிலே தொழிற்சங்கங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கலாமா? அதன் மூலம் ஒரு கட்சியின் செல்வாக்கை பெருக்கிக் கொண்டிருக்கலாமா? இப்படி ஒரு அரசியல் கட்சி நினைத்தால், அது நல்லதல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

1971 சூலை 22] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

பின்னர் வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்திற்கு வருவோம், இன்றைக்கு இலட்சக்கணக்கானவர்கள் வேலை இல்லாமல் எம்பிளாய்மென்ட் எக்ச்செஞ்சிலே பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், வேலை என்பதோ கிடைப்பதில்லை. கடைசியிலே, சகோத்துப் போகிறார்கள். எம்பிளாய்மென்ட் எக்ச்செஞ்சிலே பெயர் பதிவு பண்ணினாலும், வேலை என்பது எங்களை நாடி வருவதில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். குறிப்பாக, பேக்வார்டு கிளாசஸ் அன்ட் ஹரிஜன களுக்கு ஸ்பெஷல் எம்பிளாய்மென்ட் எக்ச்செஞ் இருக்க வேண்டும். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்ட மாவட்டமாகக் கருதும் இடங்களிலே இவைகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்படி, அவர்கள் நலன்களிலே ஒரு தனி அக்கறை செலுத்த வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படி படித்தவர்களுக்கே வேலை கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கும்பொழுது, கை கால் இல்லாதவர்களுக்கும், ஊனம் அடைந்தவர்களுக்கும் எங்கே வேலை கிடைக்கும். இப்படி அங்க ஹீனர்கள் மிக மிகக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இப்படி பெரும் பிரச்சினைகள் உங்களை நோக்கி இருக்கும்பொழுது, அந்தப் பிரச்சினைகளை எவ்வளவு துரிதமாகத் தீர்க்கக் கூடும் என்று பார்த்து நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமே தவிர, அதைவிட்டு அரசியல் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்து பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தால், உண்மையிலேயே தொழில் வளரும், தொழிலாளர்கள் வாழ்வு நலம் பெறும் என்று சொல்ல முடியாது. இதை அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லி, எல்லா வெட்டு பிரேரணைகளையும் ஆதரித்து, எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவரவர்களே, இந்த மானியத்தின் மீது மாண்புமிக் உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்களில் நல்லவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் எப்பொழுதும் தயங்காது என்பதை முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், நமது அம்மையார் அனந்தநாயகி அவர்கள் வழக்கம் போலவே அளும் கட்சியை ஏதாவது சொல்லா விட்டால் தூக்கம் வராதே என்ற கவலையில், அவர்கள் உண்மைக்கு மாறாகப் பலவற்றைச் சொன்னார்கள். குறிப்பாக, 'சிம்ப்சன் கம்பனியைப்' பற்றி. இந்தப் பிரச்சினையை நான் இங்கே விளக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், நம்முடைய அருமை நண்பர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இன்று அவருடைய உடையிலேயும் மாறுதல், உள்ளத்திலேயும் மாறுதல், அவர்களுடைய கருத்திலேயும் மாறுதல் கொண்டவராக இன்றைக்குக் காட்சியளிக்கிறார்கள். அதற்கேற்ப அவரது பேச்சின் தன்மையும் இருந்தது. சிம்ப்சன் கம்பனியின் விவரங்களை அரசாங்கம் மேலும் புரிந்து கொண்டு அவை செய்வதற்குத் துணையாக ஏதாவது அவர்கள் சொல்லியிருந்தால், அதை வணக்கத் துடன் வாசெற்கிறேன். தோழர் குருமூர்த்தி அவர்கள் ஆறு மாத காலமாக, அந்தத் தொழில் சங்கத் தலைவர் பதவியை விட்டு விலகிவிடுவதாக என்னிடத்திலேயும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர்

[திரு. என். வி. நடராசன்]

[1971 சூலை 22]

அவர்களிடத்திலேயும் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்பொழுது நான் “நீங்கள் அதை விடக் கூடாது, நீங்களே தொடர்ந்து தலைவராக இருந்து நடத்த வேண்டும்” என்று சொல்லி வந்தேன். அங்கே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆதிக்கமே கிடையாது; குருமூர்த்தியின் ஆதிக்கம்தான் இருந்தது. இன்னும் சொல்லப் போனால், கடைசி நேரத்திலே அவர் என்னிடத்திலே வந்து, “உங்கள் தோழர் ஒருவரை அந்தப் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்ட பொழுதும் கூட, “கழக தோழர் யாரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அது யார் விட்டுச் சொத்துமல்ல, தேர்தல் மூலம் வரட்டும்” என்று சொன்னவர்கள் நாங்கள். அதை உணராமல் அவரைக் கட்சி வெறி கொண்டு வெளியேற்றிவிட்டதாகக் கூறுவது நியாயமாகாது. குருமூர்த்தி அவர்கள் இங்கே வரமுடியாவிட்டாலும், அவர் இருக்கின்ற இடத்திற்கு நீங்கள் சென்று கேட்டால், அவரே இதை ஒப்புக் கொள்வார்கள், எதையோ சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணி “அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடிப்பதைப் போல”, இங்கே அம்மையார் பேசுகிறார்கள்.

எம். ஆர். எப். ஐ. எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்கே ஏன் இந்த அரசாங்கம் வேகமாக நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று அம்மையார் அவர்களும், டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும் கேட்டார்கள். நான் நான்கைந்து முறை தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை அழைத்துப் பேசியபொழுது, ‘இந்தப் பிரச்சினை இன்னும் 2,3 மாதம் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கட்டும்’ என்றார்கள். இன்னும் 2 மாதம் இருந்தால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் வழிக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதோடு நீங்கள் இப்பொழுது செய்துள்ள இந்த செட்டில்மென்ட் இருக்கிறதே அதுவே போதும் என்று புரிகிறது எனக்கு. ஆனால் தொழிலாளர்களில் ஒரு சிலர் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்றால், கஷ்டப்படாமல் உரிமைகளைப் பெற்றால் “வணக்கம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுகிறார்கள். கொஞ்சம் கஷ்டம் அனுபவித்தால் தான் எங்கள் நினைவு இருக்கும் என்று கருதுகிறார்கள். விரைவில் வேலைநிறுத்தம் முடியக் கூடாது என்று கருதும் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களும் இருக்கிறார்கள். இன்னொரு தலைவர் சொன்னார், “தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும். ஏதாவது தகராறு தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்” என்றார் அவர். இது எப்படி இருக்கிற தென்றால், “ஒரு ஊருக்குப் பெரிய தனக்காரர் என்று ஒருவர் இருந்தால், ராசி செய்வதற்கு இரண்டு கலகம் இருக்க வேண்டும்” என்பார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட மனப்பான்மை கொண்ட தொழிற் சங்கவாதிகளை நம்பிக் கொண்டு கழக அரசைத் தாக்குவது நல்ல தல்ல என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நாங்கள் நூற்றுக்கு நூறு செய்து விட்டோம் என்று சொல்ல மாட்டோம்; செய்யப்பட்டவைகளிலே தவறு இருக்கலாம். அவற்றைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டிய முறையிலே சொன்னால், ஏற்றுக்கொள்ளக் கழக அரசு தயங்குவதில்லை. மற்றொன்றை

1971 சூலை 22] [திரு. என். வி. நடராசன்]

இங்கே சொல்லிக் கொள்வேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தின் இலட்சியத்தைச் சொல்லுகிறேன், அதன் தாய்க் கழகமான திராவிடக் கழகத்தின் இலட்சியத்தை சொல்லுகிறேன், தொழிலாளர்களுக்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும், அப்படித் தொழிலாளர்களுக்கு செய்வதினால் எங்களுக்கு என்ன நன்மை என்ற இலாபக் கணக்கைப் பார்த்தது இல்லை. எங்களுடைய அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், "அரசியல்வாதிகளிடம் தொழிலாளர்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்க வேண்டுமே தவிர, பாட்டாளி மக்களையெல்லாம் கூட்டி வைத்து அவர்கள் மூலம் இலாபம் பெறுவது அரசியல் கட்சிகளுக்கு ஏற்றதில்லை" என்ற அந்தப் பொன்மொழியை பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்கும் கூட சொல்லுகிறேன், நாங்கள் அரசியல் ஆதிக்கத்தைச் சொல்லித் தொழிற் சங்கங்களைக் கைபற்றியிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள் எதிர் வர்சையிலே இருப்பவர்கள். தமிழ் நாட்டிலே எத்தனை தொழிற் சங்கங்கள் இருக்கின்றன? நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்து 5 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. எத்தனைத் தொழிற் சங்கங்களை நாங்கள் அப்படி அரசியல் ஆக்கத்தைக் காட்டிக் கைப்பற்றினோம் என்று ஆதாரத்தோடு சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன். எந்த ஒரு தொழிற்சாலையிலே எங்கள் கட்சி தனது ஆதிக்கத்தை வைத்துக் கைப்பற்றியது என்று சொல்லட்டும் பார்ப்போம். என்ன வேண்டுமென்றாலும் பேசிவிடுவது என்றால், பேசிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் அதற்கு மதிப்பில்லாமல் போய்விடும். அப்படி நாங்கள் தொழிற் சங்கங்களை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய பஞ்ச நிலையிலே இருந்தது கிடையாது. அரசியலிலேயும் எங்களுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டதில்லை. தொழிற் சங்கத் துறையிலேயும் பஞ்சம் ஏற்பட்டதில்லை. பொதுவாகவே எங்களுக்குப் பொதுவாழ்வில் பாடுபட எதிலும் பஞ்சம் ஏற்பட்டதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட அஸ்திவாரத்தை எங்கள் தானைத் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த அரசுக்கு அமைத்துக் கொடுத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

"அட்ஜுடிகேஷன் எவ்வளவு அதிகமாக வளர்ந்து விட்டது பார்த்தீர்களா?" என்று திருமதி அனந்தநாயகி சொன்னார்கள். அம்மையார் வழக்கறிஞர். அவர் நமக்கு வேண்டியவர் நீண்ட காலமாக. அட்ஜுடிகேஷன் என்பது தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு. கோர்ட்டுக்கு அனுப்பாவிட்டால்தான் அவர்களுக்கு பாதகம் என்று தொழிலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் அட்ஜுடிகேஷன் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்று அம்மையார் அவர்கள் சொல்லுவார்களேயானால் அவரின் மனப்போக்கை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : I said that the number of conciliations should be more than the number referred to adjudications. It is always in the interest of labour to have more conciliations. Adjudication is always a slow process. Let us sit across the table and have more conciliations. I welcome it.

[1971 சூலை 22]

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் கூட, அது தொழிலாளர்களுக்கு நல்லதல்ல என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். கோவையிலே ஆலைகள் மூடப்பட்டிருப்பது பற்றிச் சொன்னார்கள். அதிலே நடைபெற்ற உண்மைகள் என்ன என்பது குறித்து உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். எல்லா மில்களையும் நாங்களா மூடினோம்? நீங்கள் ஆட்சியிலே இருந்த பொழுதும் தான் மூடினீர்கள். “ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளை யார் கோலில் ஆண்டி” என்பதைப் போல், நன்மைகள் செய்தால் நீங்கள், கெடுதல் ஏற்பட்டால் நாங்கள்தான் பொறுப்பு என்ற ரீதியிலே அம்மையார் அவர்கள் பேசக் கூடாது. தவறு ஒருவர் செய்ய, தண்டனை இன்னொருவருக்கு என்றால் அது நியாய மில்லையே. காங்கிரஸ் கட்சிதான் ஆலைகளை மூடிற்று. பிறகு நாங்கள் ஆட்சிபொறுப்பை ஏற்றவுடன் அவைகளைத் திறக்குமாறு வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. மூடியுள்ள ஆலைகள் திறக்கப்பட வேண்டுமானால் ஒரு சில மாதங்களுக்கு தற்காலிகமாக டி. ஏ. வைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். லாபம் கிடைக்க ஆரம்பித்தவுடன் இதையும் சேர்த்துத் தருகிறோம் என்று சொன்னமையொழிய வேறு இல்லை. திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: அவர்களுக்குத் தெரியும், ஏற்கெனவே இந்த அடிப்படையில் 5 ஆலைகள் மீண்டும் திறக்கப்பட்டு நல்ல முறையில் நடந்து இப்பொழுது முழு டி. ஏ. தரப்படுகிறது. ஒரு பக்கம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டும், இன்னொரு பக்கம் டி. ஏ. வைக் குறைப்பதா என்றால் எதைத்தான் செய்வது? எங்களுக்குத் தெரியவில்லை?

கனம் அம்மையார் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், அரசியல் கட்சிகளை நடத்துவது சிரமம்தான். ஆனால் அதைவிட, தொழிற்சங்கத்தை நடத்துவதில் சற்றுத் தவறினால்கூட, அதைத் கலைமை வகித்து நடத்துபவர்களையே தூக்கி எறிந்துவிடும்.

இந்தியா பிஸ்டன் தொழிற்சாலையில் பலாத்காரம் இருந்ததாகச் சொன்னார்கள். யார் அடித்தார்கள்? யார் அடிப்பட்டார்கள்? அடிப்பட்டுக் கை உடைந்தவர்கள் எங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் என்னிடம் வந்து காட்டினார்கள். நம்முடைய ஆட்சி நடக்கிறபோதும் இப்படி நாங்கள் அடிபடவேண்டுமா? என்றார்கள். அவர்கள் சொன்னதை நம்புவதா. டாக்டர் ஹாண்டே சொன்னதை நம்புவதா?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வது போல நாங்களும் சொல்ல முடியும். ஆகவேதான் ஒரு குழுவைப் போட்டு பொதுவாக இதில் உள்ள நியாயம் என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: ஒரு இடத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக யூனியன்தான் இருக்கட்டும், வேறு எந்தக் கட்சி யூனியன்தான் இருக்கட்டும். போட்டி சங்கங்களிடையே

1971 சூலை 22]

[திரு. என். வி. நடராசன்]

தொழிற்சங்கப் பிரச்சினைகளில் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டு அதைத் தடுப்பதற்குப் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தினால், கழகமாக இருந்தாலும், வேறு எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், இந்த அரசு அதைக் கண்டிக்கும் என்பதாக முதல்வர் சார்பாக உறுதி அளிக்கிறேன்.

நமது அம்மையார் அவர்கள் பால் பண்ணையில் பதினைந்து ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். எங்களைத் தாக்குவதற்காகத் தொழிலாளர்கள் அந்த அளவுக்குக் குறைந்த சம்பளம் வாங்கவேண்டும் என்று இவர்கள் விரும்புகிறார்கள் போல் இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் டி. ஏ. எய்யும் சேர்த்து ரூ. 125 கொடுக்கப்படுகிறது. நடு இரண்டை அம்மையார் சாப்பிட்டு விட்டார்கள். பாவம் பசி நோம் (சிரிப்பு).

அங்குமிங்குமாக ஒன்றிரண்டு குறைகள் இருக்கலாம். எங்கள் நிர்வாகத்தில் குறைகளே இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இருக்கும் குறைகளை சுட்டிக்காட்டுவது எதிர்க்கட்சியினரின் முக்கிய கடமை. ஆனால் திட்டவாத்தமாக ஆதாரத்தோடு குறையிருப்பதை எடுத்துக் காட்டினால் நாங்கள் என்றைக்கும் திருத்திக் கொள்ளத் தயார். அதைத்தான் உங்கள் பக்கத்தில் இருந்து நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோமே தவிர வேறும் க்ரிடிசிசம் மட்டும் அல்ல.

அடுத்தபடியாக, ஸ்டான்டர்டு மோட்டார்ஸ் பற்றிச் சொன்னார்கள். நான்கு மாதத்தில் எல்லோரையும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம், நிதி உதவி 93 லட்சம் ரூபாய் கிடைத்தவுடன் என்பதுதான் நிபந்தனை. இதுவரை 800 தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஏறத்தாழ 500 பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு தரவேண்டும். ஆனால் நிதி உதவி இன்னமும் கிடைக்கவில்லை. அதுபற்றி அரசிடம் சொன்னார்கள். அரசும் அதற்கு எல்லா முயற்சியும் எடுத்து வருகிறது.

தொழிலாளர்களை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளும்போது சீனியாரிடையை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பது தான் நிபந்தனை. நான்கு பேர்கள் விஷயத்தில்தான் சீனியாரிட்டி மீறப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதை உடனே திருத்திக் கொள்ளுமாதும், சீனியாரிடையைக் கண்டிப்பாக பின்பற்றவேண்டும் என்று மானேஜ்மெண்டாருக்குக் கூறப்பட்டு, அதுபோலவே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

எம். ஆர். எப். ஐத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்கே தகராறு ஏற்பட்டவுடன் மான்யமிசு முதல் அமைச்சர் அவர்கள், அதன் முதலாளிகளுடன் பேசினார்கள். தொழிலாளர்களுடன் பேசினார்கள். அப்போது ஏற்பட்ட முடிவைப் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் தொழிற்சங்கத் தலைவர்தான் இன்னும் கொஞ்சம் அதை நன்றாக யோசித்துப் பார்க்க அவகாசம் இருக்கட்டுமே, என்று கூறிவிட்டார். அங்கே

[திரு. என். வி. நடராசன்]

[1971 சூலை 22]

90 நாள் வேலைநிறுத்தம் நடந்தது என்றால் நமக்கு மட்டும் நஷ்டம் என்று கருதவேண்டாம். நம் சமுதாயத்திற்கே 90 லட்சம் நஷ்டம். யார் யார் இந்த வேலைநிறுத்தம் ஒரு முடிவுக்கு வராது நடந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள் என்பதைக் கூட நான் காலம் வரும்போது சொல்வேன். பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமாகவே தகராறுகள் தீர்க்கப்பட்டன.

கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் திரு. கே. டி. கே. அவர்கள், நகராட்சி சிப்பந்திகளின் அடிப்படைச் சம்பளம் குறைவாக இருப்பதாகவும், இந்தக் கூட்டத்திலேயே அமைச்சர் பதில் கூற வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். நான் முதல்வருடன் கலந்து பேசினேன். ஊதியத்தைப்பற்றி மற்ற துறையினரையும் கலந்து கொண்டு எவ்வாறு நிறைவேற்றலாம் என்பதாகப் பரிசீலனை செய்வோம் என்றார்கள். அந்த உறுதியினை நான் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல் கிராஜுடி பற்றிச் சொன்னார்கள். அதுபற்றி மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். பதில் வரவில்லை, பதில் வரவில்லை என்றால், நாமே அந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பி.எஸ்.பி. தலைவர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசும்போது, தொழில்தகராறை தீர்க்கையில் பாரபட்சம் காட்டுவதாகச் சொன்னார்கள். எங்கேயும் அப்படிக் காட்டப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் அதைத் திருத்திக் கொள்ளவும் முயற்சிப்போம்.

தொழில்தகராறைத் தீர்ப்பதில் காலதாமதமாகிறது என்றார்கள். இப்போது அதிகமான லேபர் ஆபிசர்களைப் நியமித்திருக்கிறோம். காலதாமதத்தைத் தவிர்க்க எல்லா நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சோமனூர், பல்லடம் ஆகிய இடங்களில் இ.எஸ்.ஐ. ஆஸ்பத்திரிகைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றார்கள். கடந்த ஆறு திங்களில் 7 இ.எஸ்.ஐ. மருந்தகங்களை இந்த அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாக மருந்தகங்கள் திறக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் ஆசை. போதிய நிதி வசதி இல்லாத காரணத்தினால் செய்ய முடியவில்லை. எதிர்காலத்தில் இன்னும் எந்த அளவுக்கு இதை விஸ்தரிக்கலாமோ அந்த அளவுக்கு விஸ்தரிக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இ.எஸ்.ஐ. பணியாளர்கள் ஒழுங்காக தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றவில்லை என்று சொன்னார்கள். எந்த இடத்தில், எந்தப் பணியாளர் தம் கடமையை நிறைவேற்றத் தவறினார் என்கிற விவரத்தைக் கொடுத்தால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

1971 ஜூலை 22] [திரு. என். வி. நடராசன்]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் காளிமுத்து அவர்கள் பாக்க்டரி இன்ஸ் பெக்டர் அலுவலகத்தை விருதுநகரிலிருந்து சிவகாசிக்கு மாற்றவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதுபற்றி பரிசீலனை செய்யப்படும் என்று அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வீட்டுவசதி பற்றி திரு. சுப்பிரமணியம், திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி, திரு. துரைமுருகன், திரு. ம. வே. நாராயணசாமி ஆகியோர் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்பற்றி மேற்கொண்டு எந்த அளவு விரைவாகக் காரியங்களைச் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவு செய்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு தொழில் நிறுவனத்திற்கு ஒரு தொழிற் சங்கம் என்ற கொள்கை நிறைவேற்றப்பட்ட வேண்டுமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுதான் தமிழக அரசினுடைய லட்சியமாகும். தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகம் இல்லாத வகையிலும், தொழிற் சங்கத்தினுடைய பெருமை குன்றாமலும் குறையாமலும் இருக்க வேண்டுமென்றால், தொழிலாளர்கள் நன்மை அடைந்து, நாட்டுக்கும் நல்ல வாழ்வு கிடைக்க, ஒரு தொழிற் நிறுவனத்திற்கு ஒரு தொழிற்சங்கம்தான் இருக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று சங்கங்கள் இருப்பதாலே தொழிலாளர்களுக்கும் லாபம் இல்லை. சமுதாயத்திற்கும் லாபம் இல்லை. தொழிற்சங்கத் துறைக்கும் லாபம் இல்லை. ஒரு தொழில் நிறுவனத்திற்கு ஒரு தொழிற்சங்கம் என்ற கொள்கையை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பதை தொழிலாளர் தலைவர்கள் பலமுறை கலந்து பேசிவிட்டார்கள். நல்ல முடிவுக்கு வர முடியும். அதுதான் அரசினுடைய எண்ணம், லட்சியம்.

அடுத்தபடியாக, பிடித் தொழிலாளர்கள் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி நிதிமன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறது. பிடித் தொழிலாளர்கள் மிகமிகக் கிழான் நிலையில் இருப்பவர்கள் என்பதை நான் உணராமல் இல்லை. அவர்களுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். உள்ளிருப்பு வேலை நிறுத்தங்கள் பற்றி திரு. சுப்பு அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். போலீஸ் என் தலையிடுகிறது என்றால், கலவரம் ஏற்படும்போது, அங்குள்ள சாமான்களுக்குச் சேதம் ஏற்படுகிறபோது, முதலாளிகள் போலீசை அழைக்கும்போதுதான் போலீசார் உள்ளே செல்கிறார்களே தவிர, அரசாங்கம் அனுப்புவதில்லை. போராட்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, வழியிலே ஏதாவது ரகளை நடந்தால், சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்கிற கடமை போலீசுக்கு இருக்கிறதே தவிர, தொழிலாளர்களைத் துன்புறுத்த வேண்டுமென்கிற நோக்கத்தில் அவர்கள் இருப்பதில்லை. தொழிற் சாலையின் உள்ளே கலவரம் நடக்கும்போது பெரிய பெரிய என்ஜின்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்று முதலாளிகள் சொல்கின்ற நிலைமையில் போலீசை அனுப்பாமல் என்ன செய்ய முடியும்?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, பல ஆலை முதலாளிகள் எந்தக் கலவரமும் நிகழாமல் இருக்கும்போது தொழிலாளர்களை சஸ்பென்ட் செய்தவுடனே அவர்கள் வெளியே

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 ஜூலை 22]

போகாமல் இருந்தால் உடனே போலீஸை வரவழைத்து கைது செய்துவிடுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட ஆலையில் மட்டும் போலீஸ் துழைவதில்லை. அங்கே நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் ஸ்தலத்திலே இருக்கின்றவர்களுடைய தூண்டுதலால் இப்படி நடைபெறுகிறது என்பது அரசுக்குத் தெரியுமா?

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, அப்படி நடைபெறுகிறபோது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் என்னுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் அந்தத் தவறுகள் ஏற்படாமல் செய்யலாம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: ஹைகோர்ட்டிலே 'ஸெல்பார்க் கேஸிலே' ஒரு தீர்ப்பு வந்தது. உள்ளிருப்பு வேலைநிறுத்தம் சட்ட பூர்வமாகச் செய்தால் முதலாளிகள் விரும்பினால் போலீஸ் அனுப்பலாம் என்று. இந்தக் கொள்கையை இந்த அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சட்டபூர்வமாக வேலைநிறுத்தம் செய்யும்போது, அங்கே பலாத்காரம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை பரிசீலனை செய்து, அறிந்துதான் அரசு தலையிடு இருக்க வேண்டும். ஊட்டியில் இருக்கக்கூடிய போட்டோ பிலிம் பேக்ளரியில் உள்ளிருந்து வேலை நிறுத்தம் செய்தபோது, போலீஸார் தலையிட்டு, அவர்களை வெளியேற்றி இருக்கிறார்கள். இது இன்றைய காலை பத்திரிகைகளில்கூட வந்திருக்கிறது.

திரு. நா. வீராசாமி: ஆன் எ பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் சார். தலைவர் அவர்களே; அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது உறுப்பினர்கள் குறுக்கிடக்கூடாது. ஏதாவது கேட்கலாம் என்றால், இறுதியில் கேட்கலாம் என்று விதி இருக்கிறது. இப்படி உறுப்பினர்கள் குறுக்கிடுவதால் நேரம் அதிகமாகிறது. பசி வேளையும் வந்துவிடுகிறது. உறுப்பினர்கள் குறுக்கிடாமல் இருக்க வழிசெய்ய வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: This is not a point of order அமைச்சர் அவர்கள் அனுமதித்தால் குறுக்கிடலாம். If the Minister does not yield the Member cannot interrupt.

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் சொன்ன சம்பவத்தை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடத்தில் கேட்டேன். அவர் தெரிவித்த கருத்து, கனம் உறுப்பினர் தெரிவித்த கருத்துக்கு மாறுபாடாக இருக்கிறது. அங்கே அமைதியை நிலைநாட்டுமாறு சொல்லியிருக்கிறேன். முதலாளிகளின் அழைப்பு இல்லாமல் போலீஸ் தலையிடு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று, எதிர்காலத்தில் உறுப்பினர் அவர்கள் தெரிவித்தால் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

அடுத்தபடியாக, அம்மையார் அவர்கள் பேசும்போது, விபத்துக்கள் அதிகமாகி, காயம் பட்டவர்கள் அதிகம்; உயிர் இழந்தவர்கள் குறைவு என்பதாக வருத்தப்பட்டார்கள். (சிரிப்பு.)

1971 சூலை 22]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : This is a clever twisting of my argument செத்தவர்களைப்பற்றிக் கட்டாயம் வருத்தப்படுகிறோம். சாகாமல் தினந்தினம் செத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அதற்காகத்தான் வருத்தப்பட்டோம். அமைச்சர் அவர்கள் திரித்துச் சொல்கிறார்.

மாண்புமிகு திரு. என். வி. நடராசன் : இப்போது கூட 'ஸேபிஸ்கீமில்' தமிழ்நாடு முதன்மையான இடத்தைப் பெற்று பரிசு பெற்றிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது ஒரு வாரத்திற்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி. தமிழ்நாடு முதல் நிலையில் இருக்கிறது.

இன்னும் பல்வேறு கருத்துக்களை உறுப்பினர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் நான் பரிசீலனை செய்து, எந்தெந்த அளவிற்கு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர முடியும் என்பதை அரசு பரிசீலனை செய்யும் என்ற உறுதியை அரசின் சார்பில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்தை மிகவும் கண்டிக்க முடியாத நிலையிலே தொழிலாளர்கள் நலனிலே இந்த அரசாங்கம் அக்கறை காட்டி வருகிறதே என்று வருத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கே உள்ளூர் மகிழ்ச்சி தான். நீங்கள் தெரிவித்த எல்லாக் குறிப்புகளையும் கவனித்து ஆவன செய்கிறேன் என்று கூறி, எல்லோரும் தங்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்களைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவடைந்தது. வெட்டுத் தீர்மானங்களும் கோரிக்கையும் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படுகின்றன.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் உருக்கமாகக் கேட்டுக்கொண்ட பின்னர் கோரிக்கை எண் 24-க்கு நான் கொடுத்திருந்த என் வெட்டுத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

THIRU K. T. K. THANGAMANI : In view of the assurance given by the Hon. Minister I am not pressing my cut motion.

வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெறப்பட்டது.

DR. H. V. HANDE : I am not pressing my cut motion.

வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

THIRU A. SUBRAMANIAM : I am not pressing my cut motion.

வெட்டுத்தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 சூலை 22]

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 99,66,500 under Demand No. 24—Labour including Factories.”

The Demand was put and carried, and the Grant was made.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. சோ. அழகர்சாமி, டாக்டர் ஹாண்டே ஆகியோர் கோரிக்கை எண் 5-க்கு கொடுத்திருந்த தங்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்தாமையினால், அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டன.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. ஜே. ஜேம்ஸ், திரு. கே. என். குமாரசாமி ஆகியோர் தங்களுடைய இருக்கைகளில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டன வாக கருதப்பட்டன.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,24,90,300 under Demand No. 5—Registration Department”.

The Demand was put and carried, and the Grant was made.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று, பேரவை மீண்டும் நாளை காலை 9 மணியளவில் கூடும்.

பின்னர், பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

7. பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

‘Nil’

B. Reports, Notifications and Other Papers.

150. Erratum issued with notification Roc. No. 208560/69-P1, dated the 16th June 1970, relating to bifurcation of Palur Panchayat published at page 193 of Part II—Section 2 of the Tamil Nadu Government Gazette, dated the 15th April 1970.

151. Erratum issued with notification Roc. No. 51889/70-P1, dated the 30th March 1970, relating to inclusion of Central Government properties within the limits of the concerned panchayats in Madurai district.

@ 152. The performance Budget of the Transport Department for the year 1971-72.

@ 153. Report of the Committee on Estimates on the action taken by the Government on the recommendations of the Committee contained in the Report on Khadi and Village Industries.